ANTICRISTUL ISLAMIC

ADEVĂRUL ȘOCANT DESPRE NATURA REALĂ A FIAREI

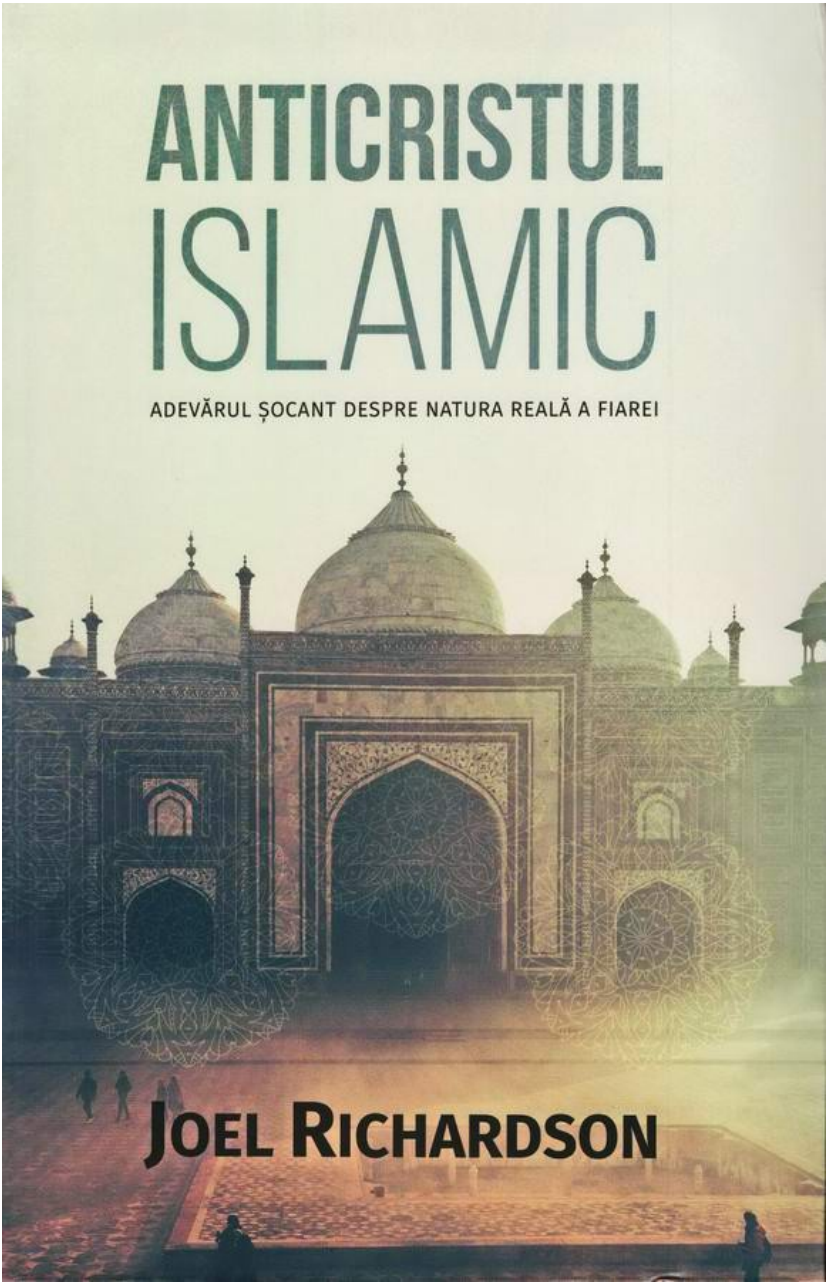

JOEL RICHARDSON

În 17 septembrie 2005, preşedintele recent ales al Iranului, Mahmoud Ahmadinejad, a luat cuvântul în Adunarea Generală a Naţiunilor Unite din New York. La finalul cuvântării sale, Ahmadinejad s-a rugat în public, cerându-i lui Allah să grăbească venirea misterioasei figuri mesianice – cunoscută drept Mahdi. Jurnaliştii şi erudiţii s-au străduit apoi să înţeleagă ce vrea să însemne lucrul acesta.

Această carte provocatoare examinează în detaliu cine este Mahdi, potrivit credinţei islamice, precum şi multele asemănări izbitoare dintre el şi Anticristul biblic. După multe studii şi cercetări teologice, autorul creştin Joel Richardson aduce argumente convingătoare ce dovedesc faptul că Anticristul, religia pe care el o promovează, precum şi împărăţia lui se vor ridica mai degrabă din inima Orientului Mijlociu, decât din Europa, aşa cum au presupus până acum erudiţii din domeniul profeţiilor.

Este posibil ca Mahomed să fi fost inspirat de puteri ale întunericului, şi nu de îngerul Gavril, după cum pretind musulmanii? Descoperiţi în această carte profeţiile lui Mahomed referitoare la revenirea lui Iisus Hristos şi lăsaţi examinarea de fată să vă deschidă ochii asupra modului în care profeţia biblică şi cea islamică intră în coliziune, scoţând la iveală o imagine înspăimântătoare a unui viitor foarte posibil. O carte care trebuie citită de oricine doreşte să înţeleagă mai bine profeţia biblică, islamul şi implicit forţele care pregătesc scena ultimei ciocniri a ideologiilor şi civilizaţiilor.

„O abordare sănătoasă, responsabilă. O prezentare oportună a escatologici biblice. Anticristul islamic prezintă o paradigmă captivantă care îţi va influenţa profund perspectiva cu privire la vremurile din urmă”.

Jeremy Ray, pastor senior la Old Washington United

Methodist Church, Ohio

„Această carte ne oferă o optică nouă asupra profeţiei biblice, în lumina evenimentelor actuale, când asistăm la intensificarea fundamentalismului islamic. Pe lângă faptul că Joel face o analiză clară a doctrinelor şi practicilor islamice care sunt relevante pentru profeţia biblică despre vremurile din urmă, interpretarea pe care o dă profeţiei biblice este una solidă – care respectă toate regulile hermeneuticii".

Walid Shoebat, fost terorist palestinian, autor al cărţii

Why I Left Jihad [*De ce am părăsit Jihadul*]

„Joel Richardson face o importantă analiză a islamului şi a figurii mesianice a islamului. Această carte are un rol important în recunoaşterea împlinirii, în zilele noastre, a profeţiilor biblice referitoare la vremurile din urmă şi a rolului pe care îl joacă islamul în acestea".

Reza F. Safa, fost musulman radical, autor al cărţii

Inside Islam [*în interiorul islamului*] <atât

Aimmsnii.

ISLAMIC

ANTICRISTUL

ISLAMIC

ADEVĂRUL ŞOCANT DESPRE NATURA REALĂ A FIAREI

Joel Richardson

„Joel prezintă o fascinantă vedere de ansamblu asupra modului în care perspectiva biblică şi cea islamică se suprapun, aducându-ne argumente de ce citirea acestei cărţi şi studierea a ceea ce au de spus Noul şi Vechiul Testament despre „vremurile din urmă" reprezintă un imperativ pentru creştinii zilelor noastre. Această carte este o chemare la a înţelege faptul că viitorul Bisericii, viitorul islamului şi viitorul lumii întregi sunt

interconectate divin. Cititorul va dobândi, de asemenea, o înţelegere deosebită a naturii zilelor de pe urmă şi a lucrurilor spre care se îndreaptă această lume cu o viteză tot mai mare".

— *Dr Tom White, director executiv al* The Voice of the Martyrs

„O lucrare fascinantă şi provocatoare. Joel a desţelenit un ogor nou prin explorarea relaţiei dintre islam şi restul lumii. O carte care trebuie citită de preoţi şi pastori, de studenţii şi vicarii de pretutindeni. Bravo!"

— *Robert Spencer*; *director al* Jihadwatch, *autor al cărţilor* Islam Unveiled *şi* Onward Muslim Soldiers

„Această carte ne oferă o optică nouă asupra profeţiei biblice în lumina evenimentelor actuale, când asistăm la intensificarea fundamentalismului islamic. Pe lângă faptul că Joel face o analiză clară a doctrinelor şi practicilor islamice care sunt relevante pentru profeţia biblică despre vremurile din urmă, interpretarea pe care o dă profeţiei biblice este una solidă – care respectă toate regulile hermeneuticii".

— *Walid Shoebat, fost terorist palestinian şi autor al cărţii*

Why I Left Jihad

„Joel Richardson face o importantă analiză a islamului şi a figurii mesianice a islamului. Această carte are un rol important în recunoaşterea împlinirii, în zilele noastre, a profeţiilor biblice referitoare la vremurile din urmă şi a rolului pe care îl joacă islamul în acestea".

— *Pastor Reza E Safa, fost musulman radical, autor al cărţii* Inside Islam

„Joel Richardson slujeşte atât comunităţii creştine, cât şi celei musulmane. El explorează documentele-sursă ale islamului timpuriu, scrierile teologilor musulmani de mai târziu, dar şi Noul Testament.

El le sumarizează într-un mod admirabil, fără a fi prea tehnic. Această carte clarifică diferenţele dintre creştinism şi islam. Este o carte care trebuie citită de creştini şi musulmani deopotrivă".

— *James M. Arlandson, PhD, predă la un colegiu din sudul Californiei şi scrie cu regularitate articole pentru* Americanihinker.com *şi Answering-Islam.org*

Joel Richardson ne-a prezentat, cu atenţie şi compasiune, un concept documentat şi scriptural privitor la anti-paralelele teologice între escatologia islamului radical şi credinţa creştină. El susţine că aici este mai mult decât o simplă coincidenţă. Oricum, Joel nu este nici omul reacţiilor pripite, niciun radical paranoic. El este, mai degrabă, unul care caută şi iubeşte adevărul, şi care dă dovadă de curajul de a ne prezenta dovezi istorice şi teologice pentru a-şi susţine convingerile înaintea noastră, după care ne acordă onoarea de a examina faptele pentru noi înşine şi de a trage propriile concluzii. Joel Richardson este un slujitor smerit al lui Iisus Cristos pe care îl cunosc personal ca fiind un soţ şi un tată credincios, dar şi un prieten de încredere pentru toţi cei pe care i-a pus Dumnezeu în viaţa lui. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor acelaşi curaj de a ne deschide ochii la bătălia spirituală care se intensifică în aceste vremuri, dar şi la frumuseţea lucrării lui Cristos pe pământ, pentru ca astfel să fim în stare să navigăm bine în această lume până îl vom întâlni pe Domnul faţă în faţă".

— *Michael Sullivant, pastor, vorbitor la conferinţe şi autor al cărţilor* Your Kingdom Come *şi* Prophetic Etiquette

„Având mintea unui erudit şi inima unui mijlocitor, Joel Richardson a făcut o prezentare fascinantă a viitoarei „bătălii a tuturor secolelor". Pe măsură ce islamismul militant se ridică, alimentat fiind de un spirit antisemit, apare un alt grup de oameni gata să îşi dea viaţa pentru

Evanghelia lui Iisus Cristos. O carte profundă şi provocatoare… o chemare la trezire a tuturor credincioşilor sinceri”.

— *James W. Goli, cofondator al* Encounters Network, *autor al cărţilor* The Seer, The Lost Art of Intercession *şi* Praying for Israels Destiny

„Aceasta este o lectură obligatorie pentru oricine este interesat de profeţia biblică despre vremurile din urmă! Joel Richardson a desţelenit un ogor nou, arătând rolul vital al islamului în împărăţia lui Anticrist. Dovezile aduse de el sunt luate direct din tradiţia islamică a literaturii ḥadīth, o sursă foarte importantă a doctrinei musulmane, bine cunoscută musulmanilor, dar necunoscută celor mai mulţi occidentali. Orice cititor deschis la minte nu va putea să ignore straniile paralele dintre tradiţiile islamice şi agenda lui Anticrist, aşa cum este ea prezentată în Biblie. Prezentarea sa clară şi profundă privitoare la rolul decapitării în legea islamică este captivantă. Scenariul în care pământul se va alinia urmându-l pe Anticrist este foarte credibil. Iisus ne-a îndemnat să veghem şi să ne rugăm în vederea vremurilor de încercări ce vor veni peste pământ. Pentru cititorul nemulţumit cu altceva în afară de adevăr, aceasta este o carte pe care trebuie să o aibă în biblioteca personală”.

— *Robert Livingston, misionar în Orientul Mijlociu, autor al cărţii* Christianity and Islam: The Final Clash

„Vastele cunoştinţe referitoare la islam ale lui Joel Richardson furnizează creştinilor informaţii utile despre învăţăturile şi tradiţiile islamice, dezvăluind afinităţile dintre perspectiva creştină referitoare la profeţia despre vremurile din urmă şi aşteptările islamice de a domina lumea. Utilizarea cumpătată atât a textelor islamice, cât şi a Bibliei este aşa de convingătoare încât, după parcurgerea cărţii, i-ar fi greu cuiva să mai creadă că

Anticristul ar putea fi altceva decât un calif musulman. Însă ceea ce apreciez cel mai mult este că Joel nu îşi argumentează poziţia cu răutate, ci dând dovadă de tact şi dragoste, ba chiar îi sfătuieşte pe creştini să îi iubească pe musulmani şi să caute să îi câştige pentru Cristos. Cartea de faţă este important să fie citită de creştinii care doresc să cunoască mai multe despre religia cu cea mai mare ascensiune în zilele noastre sau care vor să fie mai bine pregătiţi pentru a dialoga cu musulmanii şi a-şi depune mărturia în faţa lor".

— *Steve Alt, profesor asistent de teologie*, F.I.R.E. School of Ministry.

Concord, North Carolina

„După mulţi ani de reflectare, mă ruşinez stând în faţa unor lucruri atât de specific detaliate din scenariul vremurilor din urmă. Totuşi, în timp ce această carte conţine anumite detalii, cred că ideea de bază, anume că islamul este sistemul lui Antihrist în vremurile din urmă, este prezentată într-un mod convingător ca fiind foarte posibilă. În plus, informaţiile despre islam şi Anticrist din această carte sunt foarte importante şi, din punctul meu de vedere, nu sunt accesibile în altă parte. În aceste zile de teroare islamică, o înţelegere a informaţiilor prezentate în carte, în special în ceea ce priveşte escatologia islamică, cred că este crucială. Prin urmare, cartea de faţă aduce o contribuţie importantă. Vă recomand să examinaţi cu atenţie informaţiile conţinute în aceste pagini".

— *Dr. Daniel* G *Juster, autor al cărţilor* Jewish Roots *şi* Israel, the Church, and the Last Days, *director executiv al* Tikkun Ministries International

„O abordare sănătoasă, responsabilă. O prezentare oportună a escatologici biblice. Anticristul islamic prezintă o paradigmă captivantă care îţi va influenţa profund perspectiva cu privire la vremurile din urmă".

— *Jeremy Ray, pastor senior*, Old Washington United Methodist

Church, *Old Washington, Ohio*

„Această carte te va imersa în vremurile din urmă într-un stil islamic – cap, inimă, suflet! Totodată te va determina să te ridici de pe canapeaua ta confortabilă ca să mergi şi să împărtăşeşti Evanghelia musulmanilor. În cele din urmă, te va duce pe genunchi, în rugăciune pentru urmaşii lui Mahomed, ca ei să vină la credinţa în Mesia – Iisus".

— *Dr. R. Philip Roberts, preşedinte al* Midwestern Baptist Theological Seminary

„Această carte ar putea declanşa o schimbare de paradigmă în lumea interpretării escatologice. Joel construieşte un caz excelent atât pentru un Anticrist islamic, cât şi pentru un imperiu islamic al fiarei ca o posibilă împlinire a profeţiilor biblice din zilele de pe urmă. Cercetarea efectuată pentru elaborarea acestei cărţi este impresionantă, iar dovezile furnizate pentru interpretarea escatologică islamică sunt convingătoare. Fie că sunteţi avansat în studiul Scripturii sau începător, această carte va fi un punct de referinţă, o lectură obligatorie pentru oricine vrea să studieze profeţia biblică!"

— *Chris Zeller, pastor senior*, Golden Shores Community Baptist

Church, Arizona

The Islamic Antihrist by Joel Richardson

e2017 by WND Books, Inc. All Rights Reserved.

Translated and Published in the Romanian language by Editura Soli De-o Gloria under license.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României RICHARDSON, JOEL

Anticristul islamic / Joel Richardson.

— Cihei: Soli De-o Gloria, 2017 Conţine bibliografie

ISBN 978 – 606 – 93650 – 9-O
821.111
Anticristul islamic de Joel Richardson
e2017 WND Books, Inc. Toate drepturile rezervate
Tradusă şi publicată în limba română de Editura Soli De-o Gloria
Copyright e2017, Editura Soli De-o Gloria
www.editura solideogloria.ro editura solideogloria.ro
Tel. 0728878087
Traducerea: Simona Mereu Tehnoredactarea şi coperta: Gabi Giuluşan
Citatele biblice (unde nu este specificat altfel) sunt din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu
Cuprins
Prefaţă la ediţia în limba română
13
Mulţumiri
15
Introducere
17
De ce această carte? Trezirea în faţa deşteptării islamului
21
Textele sacre ale islamului
35
Escatologia islamică
39
Mahdi, mult aşteptatul Mesia al islamului
43
Anticristul biblic versus Mahdi
57
IISUS AL MUSULMANILOR
75
Prorocul mincinos versus Iisus al musulmanilor

85
Dajjal, anticristul islamului
95
Iisus al Bibliei versus Dajjal 101
Imperiul islamic resuscitat al lui Anticrist
105
Natura întunecată a revelaţiilor lui Mahomed
121
Spiritul anticristic al islamului
127
Ura străveche a islamului faţă de evrei
135
Martirajul în vremurile din urmă
143
ISLAMUL ŞI SCOPUL DOMINAŢIEI MONDIALE
163
SĂ ÎNŢELEGEM LIPSA DE ONESTITATE ŞI ÎNŞELĂCIUNEA DIN ISLAM
177
Marea apostazie, teroarea şi ratele de convertire la islam
191
Versiunea islamică versus versiunea biblică asupra vremurilor
DIN URMĂ, PE SCURT
199
Potenţiale probleme cu această teză
203
Alte gânduri
213
Cum să răspundem?
219
SĂ RĂSPUNDEM PRIN MISIUNE
229

SĂ NE PREGĂTIM PENTRU MARTIRAJ
237
Anexa A: Îmbrăţişarea escatologiei biblice
247
Anexa B: Un e-mail din partea unui musulman american
265
Anexa C: Interviu cu Harun Yahya
269
Bibliografie
291

Dedic această carte tatălui meu. Nu aş putea cere un tată mai bun – este un slujitor umil şi un adevărat urmaş al lui Iisus.

Prefaţă la ediţia în limba română

Joel Richardson a scris această carte cu ceva vreme în urmă, înainte ca unele tendinţe cu privire la islam să se desfăşoare chiar înaintea ochilor noştri. Între timp, islamul a devenit o realitate prezentă în întreaga lume.

Această carte are menirea de a deschide orizonturi noi pentru căutătorii de adevăr, în vederea pregătirii pentru vremurile din urmă. Anticristul islamic este o carte bine documentată, care aduce lumină în elemente-cheie ale înţelegerii vremurilor din urmă din perspectiva islamului şi a creştinismului. De asemenea, Joel încearcă să atragă atenţia Bisericii din Vest asupra acestei realităţi, aducând atât argumente din textele sacre ale islamului, cât şi din scripturile creştine, pentru ca sfinţii să poată fi pregătiţi şi să poată da un răspuns după voia lui Dumnezeu în faţa acestei ultime provocări a credinţei Trupului lui Cristos.

În această carte putem găsi atât un studiu al elementelor şi personajelor principale din cadrul islamului cu privire la vremurile din urmă, cât şi o comparaţie a

acestora cu ceea ce are de spus creştinismul, de asemenea, cu privire la vremurile sfârşitului. Asemănările sunt mult prea mari pentru o simplă „coincidenţă”.

În acelaşi timp, argumentele din această carte sunt o provocare faţă de interpretarea care susţine că Anticristul va veni din Imperiul Roman renăscut. Mai mult decât atât, putem vedea evidenţe că venirea Anticristului islamic poate avea loc chiar în generaţia zilelor noastre.

Totuşi, chiar şi din perspectiva sumbră a evenimentelor viitoare, Anticristul islamic este o carte care ne instruieşte în discernerea vremurilor şi ne ancorează în nădejdea revenirii lui Mesia.

De aceea cine are urechi de auzit să audă ceea ce vrea Duhul să ne transmită în vremurile acestea.

Ioan Cazan

Mulţumiri

Cele mai alese mulţumiri se cuvin frumoasei şi iubitei mele soţii.

Pur şi simplu, nu aş fi scos-o la capăt fără tine – ştii deja asta, dar am vrut să ştie şi ceilalţi. Eşti o femeie extraordinară. Te iubesc.

Vreau să aduc mulţumiri şi bunului meu prieten, Adam, pentru refuzul său curajos, aidoma lui Luther, de a accepta status-quo-ul. M-ai îmbărbătat şi inspirat să sap acolo unde puţini se încumetă să o facă. Vreau să le mulţumesc şi lui Wes şi Jane pentru încurajările şi ajutorul lor. Sunteţi un cuplu uimitor. îţi mulţumesc, Robert Livingstone, pentru prietenia şi încurajarea pe care mi le-ai oferit în tot acest proces. Acelui conservator profesor din Chicago – primul care mi-a spus pe unde mă aflu cu tot acest proiect – eşti un adevărat înaintaş în domeniul tău şi, de altfel, extrem de generos. îţi mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru observaţiile tale oneste. Un mulţumesc împletit cu scuzele de rigoare îi adresez şi lui J. Hali,

primul care a citit şi a comentat versiunea iniţială, extrem de haotică. Cele mai adânci mulţumiri din inimă le adresez tuturor celor care v-aţi exprimat aprecierea faţă de această carte. Numărul şi calificările celor care aţi făcut-o m-au smerit. De asemenea, îi mulţumesc partenerului meu de afaceri, Bob, pentru că este un prieten evlavios şi un tovarăş de zi cu zi şi pentru că îmi ascultă vorbăria fără cap şi coadă pe asemenea subiecte întunecate. Şi tuturor celorlalţi care m-aţi susţinut şi afirmat, fie ca totul să se întoarcă la voi înzecit.

Introducere

În scrierea acestei cărţi, m-am găsit într-o poziţie dificilă, din mai multe motive. Pe de o parte, aş vrea să împărtăşesc cititorului câte ceva despre mine – experienţa mea cu dialogul între credinţa creştină şi cea musulmană şi povestea din spatele acestei cărţi. Pe de altă parte, am hotărât, pe bună dreptate, nu doar să apelez la un pseudonim, ci şi să împărtăşesc cât mai puţine informaţii personale cu putinţă.

În oricare zi obişnuită, primesc unul sau mai multe e-mail-uri din partea prietenilor musulmani din toată lumea. Cele mai multe dintre acestea sunt foarte amabile şi cuprind informaţii personale, precum şi porţiuni din discuţiile teologice pe care le avem de obicei. Este o adevărată delectare pentru mine şi mă bucur şi preţuiesc aceste relaţii de prietenie. Din nefericire, nu toate mesajele pe care le primesc sunt plăcute sau prietenoase. Deşi următorul e-mail nu a fost singura ameninţare cu moartea pe care am primit-o, el a fost cel care, în mod deosebit, m-a determinat să încep să exersez ceva mai multă discreţie în interacţiunile mele cu musulmanii, în contextul dialogului inter-religios. (Părţile dintre paranteze le-am adăugat pentru mai multă claritate):

…*Allahu AkhbarU* [Allah este cel mai mare!] Yaaa

Allah! [*O*, Allah!] Am să-ţi retez căpăţâna! Allah să te damneze pe tine, cu toată familia ta. Să putrezeşti în iad, cu toată familia ta, pentru totdeauna. Vreau să ştii că toţi musulmanii strigă la Allah să te damneze şi să te trimită în iad. Am să-ţi fac felul, eu cu mâna mea. Am să-ţi omor familia cu propriile mele mâini.

Veţi suferi o moarte lentă şi dureroasă, *inshallah* [prin voia lui Allah]. *Ameen*, *Ameen*, *Ameen* [Amin, Amin…] Allahu *Akhbar*! *Allahu AkhbarU Yaaa Allah*!

Nu doar natura şi ardoarea ameninţării m-au făcut să o iau în serios, ci şi punctuaţia, ortografia, structura propoziţiei, care erau perfecte. Nimic nu indica faptul că această ameninţare ar fi venit din afara ţării.

Acum, sunt nevoit să admit că habar nu am ce anume a motivat această ameninţare. Nu ştiu precis care din vorbele sau din acţiunile mele au stârnit o reacţie atât de vehementă. Fireşte, atunci când vorbesc cu musulmanii, am obiceiul de a le spune pe şleau despre nevoia de mântuire a tuturor, după cum şi majoritatea prietenilor mei musulmani vorbesc fără ocolişuri despre lipsa nevoii de mântuire. Mie mi se pare rezonabil. Dar, după câte se pare, pentru acest mare păcat am primit această ameninţare la viaţa mea şi a celor din familia mea. Chiar dacă acest soi de ameninţări nu este neobişnuit în multe părţi ale lumii, rămâne o uimire continuă pentru mine faptul că simpla împărtăşire a convingerilor mele ar putea stârni o reacţie atât de puternică. În orice caz, din motive evidente şi cu gândul la siguranţa mea şi a familiei mele, am ales să rămân în anonimat cu privire la această carte. Sunt încredinţat că veţi arăta înţelegere.

Cu toate acestea, pentru stabilirea unei măsuri de credibilitate înaintea audienţei, voi spune doar că informaţiile din această carte vin din partea unei persoane care nu doar că este versată în materialelesursă islamice şi

în literatura textelor sacre citată în această carte, dar care are, de asemenea, o experienţă vastă în dialogul inter-religios cu musulmanii. Informaţiile pe care le veţi citi au fost verificate temeinic. Pentru a reda o imagine completă şi corectă a doctrinei şi a credinţei islamice, am folosit nu doar aproape fiecare carte disponibilă în limba engleză pe subiectul escatologici islamice, ci şi articole fără număr şi interviuri cu sute de musulmani pe tema convingerilor specifice legate de vremurile din urmă.

Scopul meu aici a fost să prezint o carte care nu doar să educe creştinii, ci şi una pe care musulmanii – chiar nefiind de acord cu concluziile la care am ajuns – să o aprecieze atât pentru onestitatea ei, cât şi pentru folosirea unor referinţe de calitate. Ştiu sigur că, din cauza naturii ei, foarte puţine lucruri vor scăpa provocărilor apologeţilor musulmani, dar am scris această lucrare cu certitudinea că cititorii care verifică sursele pot să vadă ei înşişi că am redat în ea o reprezentare corectă şi o imagine de ansamblu adecvată a învăţăturii şi credinţei islamice. Mai mult, mi-am dat silinţa să fiu cât de nesenzaţional îmi permite subiectul. Eu însumi am parcurs multe lucrări din cale-afară de senzaţionale pe subiectul profeţiei şi nu pun mare preţ pe această abordare.

Celălalt motiv pentru care mi-a fost greu să scriu această carte este că, într-o oarecare măsură, ea este polemică. Nu mă dau înapoi de la a scrie o carte de asemenea natură, dar dacă ar fi după mine, aş evita cu totul polemica. Am convingerea că aceasta ocupă un loc cu totul valid în peisajul dialogului inter-religios creştin/musulman, dar sunt conştient, totodată, că dragostea va câştiga de departe mult mai multe suflete în împărăţia lui Dumnezeu decât o mie de motive intelectuale. Samuel M. Zwemer, un misionar creştin în mijlocul musulmanilor care a trăit în urmă cu un secol, s-a

exprimat foarte nimerit: „După o experienţă de 40 de ani – experienţă sfâşietoare uneori de a semăna pe pietre şi de a vedea cum păsările mănâncă sămânţa până la cel din urmă bob – sunt convins că cea mai apropiată cale de inima unui musulman este calea dragostei lui Dumnezeu, calea Crucii”. 1 Sunt cu totul de acord. Mult mai curând m-aş implica în genul de relaţie cu musulmanii care constă într-un dialog cu beneficii mutuale şi într-o autentică prietenie decât să mă lansez în polemici, care, prin însăşi natura lor, sunt negative. În fapt, cartea aceasta conţine informaţii despre islam care sunt negative – multe dintre ele chiar de-a dreptul tulburătoare. În ciuda acestui lucru, am avut un puternic sentiment că am fost investit de Domnul cu un mandat de a scrie această carte şi de a face cunoscute aceste informaţii. Principalul scop al cărţii este acela de a avertiza – atât pe cei din interiorul, cât şi pe cei din afara zidurilor bisericeşti.

De asemenea, vreau să subliniez insistent faptul că scopul meu nu este nicidecum acela de a-i „critica” pe musulmani în vreun fel. Deşi premisa şi ideile principale ale acestei cărţi sunt, într-adevăr, o acuzaţie puternică la adresa religiei islamului, ele nu ar trebui luate, sub nicio formă, drept un atac împotriva musulmanilor ca indivizi. La fel ca oricare altă religie, islamul nu este monolitic şi nu toţi musulmanii cred sau aprobă fiecare articol de credinţă atribuit lor în această carte. Nu pot sublinia îndeajuns acest aspect. Mulţi musulmani sunt oameni minunaţi, paşnici. Nu trebuie niciodată să categorisim oamenii după grupul de care aparţin; mai degrabă, avem nevoie să ajungem să-i cunoaştem la nivel personal, câte unul pe rând. Ca atare, din cauza informaţiilor înfricoşătoare şi mai degrabă şocante despre

Zwemer, *Islam and the Cross*, pag. 56.

Islam cuprinse în această carte, vă încurajez de la

bun început să petreceţi timp în rugăciune şi să-l cereţi lui Dumnezeu să vă păzească de sentimente negative, de temeri sau prejudecăţi, spre care inima omului este atât de înclinată, şi să vă atingă în schimb cu dragostea pe care El le-o poartă musulmanilor. Poate că vă veţi îndrăgosti şi voi, la fel ca mine, de aceşti oameni cărora Dumnezeu doreşte cu atâta ardoare să le dea podoabele răscumpărării şi transformării şi minunatele veşminte ale mântuirii Sale. Iar dacă eşti musulman, mă rog ca adevărul să iasă la iveală prin profeţiile străvechi analizate în aceste pagini şi Dumnezeu să te călăuzească pe calea cea dreaptă.

De ce această carte?

Trezirea în faţa deşteptării islamului

„Sunaţi din trâmbiţă în Sion! *Sunaţi în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toţi locuitorii ţării Căci vine ziua Domnului, este aproape*!*”* – Ioel 2: 1 – 2

În zilele în care trăim, cred că sunt câteva chestiuni asupra cărora Dumnezeu încearcă să atragă atenţia Occidentului şi mai cu seamă Bisericii Creştine din Occident. Şi totuşi, din nefericire, până şi dintre cei câţiva care par a auzi sunetele trâmbiţei din ceruri, cei ce par a discerne sensul lor sunt încă şi mai puţini. Semnele împodobesc ca un blazon prima pagină a ziarelor, aproape zi de zi, şi totuşi puţini par a înţelege spre ce arată ele. Speranţa mea este ca această carte să contribuie la deschiderea ochilor multora ca să vadă vremurile care se apropie cu paşi repezi. Mai mult, rugăciunea mea este ca această carte să sporească priceperea celor al căror duh este deja plin de discernământ şi veghează.

ÎNCĂ UN NON-SENS DESPRE VREMURILE DIN URMĂ?

Înainte de toate, trebuie să identificăm ce tip de atitudine ai tu faţă de studiul escatologici, adică faţă de studiul vremurilor din urmă. Dacă eşti o persoană cinică în

această privinţă, aş vrea să-ţi cer ceva înainte de a trece mai departe: citeşte mai întâi anexa. Aceasta explică de ce, în opinia mea, escatologia este un aspect necesar al vieţii creştine normative. Dacă eşti nesigur cu privire la nevoia de a îmbrăţişa pe deplin escatologia biblică, citeşte, te rog, mai întâi anexa şi după aceea întoarce-te aici. Dacă eşti deja interesat de escatologic, atunci porneşte din acest punct.

TRIUMFUL IGNORANŢEI

Cartea aceasta este, înainte de toate, un studiu al escatologici islamice (credinţa cu privire la vremurile din urmă) şi al doctrinelor şi practicilor islamice specifice care par a se corela – într-o manieră de-a dreptul şocantă – cu descrierile şi profeţiile biblice legate de zilele din urmă. Prin urmare, mă confrunt cu interesanta provocare de a introduce mare parte din cititorii mei în mai mult decât într-un subiect despre care majoritatea oamenilor sunt în mare măsură neinformaţi. Cu siguranţă, cei mai mulţi au o vagă idee despre ceea ce spune Biblia despre „vremurile din urmă" – timpurile acelea dificile care vor cuprinde tot pământul, urgiile, dezastrele ecologice şi, în cele din urmă, revenirea lui Iisus. Dar chiar şi mulţi creştini – cei ce citesc Biblia cu regularitate – nu sunt foarte siguri ce să creadă despre multe din amănuntele zilelor din urmă. Şi dacă putem spune că ignoranţa pe acest subiect este relativ comună, gândiţi-vă atunci câţi – mai ales din Vest – au vreo cunoştinţă despre învăţătura islamului pe acelaşi subiect.

Unii creştini sunt conştienţi că, în islam, ca şi în creştinism, există o aşteptare ca Iisus să se întoarcă din cer pe pământ. Majoritatea creştinilor sunt încântaţi de acest lucru, văzând în el o oportunitate de a construi punţi de dialog între creştini şi musulmani. Într-adevăr, întoarcerea lui Iisus poate fi un bun punct de plecare pentru un astfel de dialog inter-religios. Din nefericire,

însă, dincolo de acest unic punct, cei mai mulţi creştini înţeleg, în general, foarte puţin despre perspectiva islamului asupra vremurilor din urmă, ori asupra întoarcerii lui Iisus, sau, de fapt, asupra adevăratei naturi a celui care, în islam, este numit „Iisus”. În mod cert, mulţi creştini care trăiesc sau slujesc în mijlocul musulmanilor deţin o oarecare înţelegere asupra acestor lucruri, dar aceasta nu a fost transmisă Bisericii la scară largă. Este timpul să dăm drumul acestor informaţii tulburătoare şi în lumea nemusulmană. Cartea aceasta reprezintă primul studiu popular comprehensiv al escatologici islamice în raport cu escatologia biblică. Dincolo, însă, de partea academică sau teologică, ea este şi o chemare la trezire. Este o chemare pentru mulţi la a conştientiza în ce măsură viitorul Bisericii creştine – şi, de fapt, al întregii lumi – şi viitorul islamului sunt interconectate, în mod divin şi direct.

Prin acest studiu, care prezintă o privire de ansamblu introductivă asupra escatologici biblice şi asupra celei islamice, veţi dobândi o imagine mult mai clară asupra viitorului. Suprapunerea credinţelor din cele două sisteme şi modul în care escatologia islamică o consolidează pe cea creştină sunt remarcabile şi de-a dreptul sinistre. Eu cred că acest studiu va fi de ajutor cititorului să înţeleagă în profunzime natura zilelor de pe urmă, iar mulţi vor vedea şi vor pricepe direcţia în care se îndreaptă, galopând, lumea. Şi astfel, ajungem la motivul cel mai evident pentru a nu ignora islamul: dramatica creştere şi actuala renaştere din sânul lui la nivel mondial.

TREZIREA ISLAMICĂ

Motivul cel mai limpede pentru a studia şi a căuta să înţelegem islamul şi, cu atât mai mult escatologia islamică, este relativ simplu: islamul este viitorul. Da, aţi citit bine: islamul *este* viitorul. Dacă actualele tendinţe nu vor suferi

o schimbare *dramatică*, islamul va întrece creştinismul şi, în foarte scurt timp, va obţine titlul de cea mai răspândită religie la nivel mondial. De fapt, conform celor mai multe statistici, aceasta se va întâmpla în mai puţin de 20 de ani. Majoritatea celor ce citiţi aceste rânduri veţi ajunge să fiţi martori ai acestui lucru. Islamul este religia cu cea mai rapidă rată de creştere din lume, de patru ori mai mare decât cea a creştinismului.1 în prezent, cei ce practică islamul alcătuiesc aproximativ o cincime din populaţia lumii. Văzând aceste statistici, un experimentat învăţător biblic din Anglia a comentat recent: „Dacă tendinţele actuale se menţin, în anul 2055, jumătate din totalul naşterilor la nivel mondial vor avea loc în familii musulmane."[1] Ceva dramatic şi revoluţionar se petrece chiar sub ochii noştri, iar cei mai mulţi creştini vestici sunt cu totul pe din afară. Scopul acestui capitol este de a informa cititorul despre rapida creştere a islamului. Imaginea pe care urmează să o înfăţişez ar putea veni ca o surpriză pentru unii. Alţii s-ar putea să fie confuzi. Alţii ar putea chiar să o nege, dar acesta este adevărul şi trebuie să fie spus. Chiar şi de una singură, răspândirea islamului este un puternic strigăt de deşteptare pentru toţi creştinii.

Islamul este religia cu cea mai mare rată de creştere, nu doar din lume, ci şi din Statele Unite ale Americii, Canada şi Europa.[2] Rata anuală de creştere a islamului în S.U.A. este de aproximativ 4 procente, dar avem motive întemeiate să credem că este posibil să fi crescut până la 8 procente în ultimii câţiva ani. An de an, zeci de mii de americani se convertesc la islam. Înainte de anul 2001, cele mai multe rapoarte situau numărul la aproximativ 25.000 de americani convertiţi la islam în fiecare an.[3]

---

1 D awson, The Challenge of Islam to Christians, pag. 11.

2 McDowell şi Zaka, Muslims and Christians, pag. 6.

3 Ibid.

Poate că nu pare un număr mare, dar, potrivit unor clerici musulmani americani, acest număr anual s-a înmulţit de patru ori începând din 11 septembrie 2001.[4] Aşa este: din 11 septembrie 2001, numărul americanilor convertiţi la islam s-a înălţat ca o rachetă. La doar o lună de zile după atacurile de la World Trade Center, au început să curgă tot felul de rapoarte de la moscheile de pe tot cuprinsul Americii. În data de 11 noiembrie 2001, Ala Bayumi, directorul afacerilor arabe de la Conciliul pentru Relaţiile Islamo-Americane (CAIR), a făcut următoarea declaraţie în cotidianul londonez *Al-Hayat*:

Americanii nemusulmani sunt acum interesaţi să cunoască islamul. Sunt un număr de semne… Bibliotecile şi-au epuizat cărţile despre islam… Traducerile englezeşti ale Coranului au ajuns în capul listei de best-selluri americane… Americanii manifestă o disponibilitate tot mai mare de a se converti la islam după 11 septembrie… Mii de americani nemusulmani au răspuns invitaţiilor de a vizita moscheile, asemănându-se cu valurile mării ce se sparg de ţărm unul după altul…[5]

După ce a mărturisit despre dramaticii paşi ai islamului ca urmare a atacurilor din 11 septembrie, Bayumi a continuat:

Prozelitismul în numele lui Allah nu a fost subminat şi nu a fost dat înapoi cu 50 de ani, după cum am crezut noi în primele zile după 11 septembrie. Dimpotrivă, cele 11 zile care au trecut au fost precum 11 ani în istoria prozelitismului în numele lui Allah.[6]

---

4 Wilgoren, „Islamul atrage convertiţi”.

5 Al-Hayat (Londra), 12 noiembrie 2001, citat în Middle East Mesia & Research Institute, Muslim American Leaders: A Wave of Conversion to Islam in the U.S. Following September 11, 16 noiembrie 2001.

6 Al-Ahram Al-Arabi (Egypt), 20 octombrie 2001, citat în Middle East Media & Research Institute, Muslim American Leaders: A Wave of

Într-un articol din ziarul britanic *Times of London*, din 7 ianuarie 2002, la doar patru luni după 11 septembrie, citim:

Există dovezi anecdotice constrângătoare atestând o undă de şoc în convertirile la islam din 11 septembrie încoace, nu doar în Britania, ci şi peste tot în Europa şi America. Un centru islamic olandez pretinde o creştere de zece ori, în timp ce Proiectul Noilor Musulmani, cu sediul în Leicester [Anglia] şi condus de o fostă femeie casnică romano-catolică irlandeză, raportează un „flux constant" de noi convertiţi.[7]

De curând, am întrebat o cunoştinţă musulmană câţi americani convertiţi la islam văzuse în ultimul an. Mi-a explicat că el însuşi luase parte la cel puţin o sută de ceremonii de convertire, doar în ultimul an. În mod similar, am întrebat zeci de musulmani americani dacă au fost martori la o creştere dramatică a convertirilor la islam, după 11 septembrie, iar răspunsul a fost, de fiecare dată, un răsunător da. Datele oficiale mai noi sunt greu de obţinut şi de analizat, din mai multe motive. Mai întâi, s-au realizat foarte puţine studii comprehensive după 11 septembrie, cele mai multe făcându-se, după câte se pare, chiar înainte de 2001. De asemenea, după 11 septembrie, mulţi musulmani americani sunt foarte şovăielnici în a da informaţii operatorilor de teren care vin la moschei cu sondaje. S-a încetăţenit suspiciunea, în rândul comunităţii musulmane, că operatorii de teren adună informaţii pentru Departamentul de Imigrări al Statelor Unite (DHS) sau pentru FBI. Majoritatea convertiţilor doresc să rămână relativ anonimi. Dar, în experienţa mea, aşa anecdotică cum este, am vorbit cu mulţi americani convertiţi la islam

---

Conversion to Islam in the U.S. Following September 11, 16 noiembrie 2001.

7 Whittell, „Allah a venit bătând la inima mea".

după 11 septembrie. Dar iată un alt aspect trist al acestor cifre: Peste 80% din aceşti americani convertiţi la islam au fost crescuţi în biserici creştine.[8] Dacă cifrele mai mari sunt corecte, înseamnă că, an de an, 60.000 de americani crescuţi în cămine creştine se convertesc la islam. Cunosc pe cineva care, deşi a fost fiu de pastor şi a crescut într-o familie profund religioasă şi tradiţională de creştini, s-a convertit la islam în timpul facultăţii. Am citit numeroase mărturii ale unor episcopi, preoţi, misionari şi studenţi ai religiilor, ca să nu mai amintesc de creştini din mediul laic, care s-au convertit la islam. Între ei se numără şi foşti creştini autointitulaţi „plini de Duhul". Dacă eşti creştin, ai putea obiecta că este cu neputinţă aşa ceva. Dacă aşa stau lucrurile, te întrebi de ce nu sunt statisticile acestea mai cunoscute? Poate te întrebi de ce nu cunoşti pe nimeni care să se fi convertit. Răspunsurile la aceste întrebări sunt uşoare. Aceste tendinţe au trecut, în mare parte, neobservate, în primul rând, pentru că majoritatea musulmanilor americani este concentrată în centrele metropolitane mai mari. Zona metropolitană a oraşului Chicago, de exemplu, este căminul a mai bine de 350.000 de musulmani. În oraşul New York, sunt de două ori mai mulţi musulmani, peste 700.000.[9] O altă statistică importantă, care lămureşte de ce nu se discută mai mult despre această problemă în bisericile americane de albi, arată că 85% din americanii convertiţi la islam sunt afro-americani. America creştină albă nu a fost influenţată de acest fenomen nici pe departe atât de puternic pe cât este America creştină de culoare. Islamul măturǎ, pur şi simplu, oraşele, ceea ce reprezintă un comentariu foarte trist asupra discontinuităţii şi lipsei de unitate din biserica americană. O autoritate între musulmani estimează că,

8 McDowell şi Zaka, pag. 6.

9 Ibid., pag. 6.

până în 2020, majoritatea centrelor urbane americane vor fi predominant musulmane.11 Dar cu cât creşte numărul convertirilor, se schimbă şi faţa convertitului musulman. La scurt timp după 11 septembrie, postul de radio National Public Radio a realizat o emisiune specială pe tema islamului şi a celor care se convertiseră după 11 septembrie:

Unul dintre subiectele cele mai importante [într-o emisiune a NPR] a fost un interviu cu mai multe tinere de la universităţi americane care s-au convertit de curând la islam, prin intermediul Societăţii Islamice din Boston. Acestea deţin diplome avansate din partea unor universităţi din Boston, precum Harvard, şi au vorbit despre puterea şi măreţia islamului, despre statutul elevat al femeilor în islam şi despre motivul pentru care s-au convertit la islam. Programul a fost difuzat de mai multe ori pe tot cuprinsul Statelor Unite…[10]

Dintr-un articol din *New York Times* din 22 octombrie 2001, citim un fragment din povestea lui Jim Hacking:

Acum nouă ani, Jim Hacking era în curs de formare ca preot iezuit. Acum, este avocat de drept maritim în St. Louis, petrecându-şi mare parte din ultima lună explicând islamul la întruniri inter-religioase… A făcut Shahadah [ceremonia de convertire la islam] pe 6 iunie 1998. „Lucrul *de care m-am ţinut întotdeauna strâns este că există un singur Dumnezeu, care nu are egali şi care nu are nevoie de un fiu care să vină să facă treaba în locul Lui!*” (*su*[11]blinierea adăugată)

Mărturia tipică a unui convertit fost creştin este următoarea:

---

10 Middle East Media & Research Institute, Muslim American Leaders: A Wave of Conversion to Islam in the U.S. Following September 11, 16 noiembrie 2001.

11 Wilgoren, „Islamul atrage convertiţi”.

Copil fiind, Jenniffer Harrell frecventa biserica şi şcoala duminicală. La liceu, era în echipa de majorete şi se întâlnea cu un jucător de fotbal american. După colegiu, a lucrat cu tinerii la metodişti. La vârsta de 23 de ani, a devenit musulmană. „Am crescut în Plano şi am făcut tot ceea ce am crezut că trebuie să fac” spune d-ra Harrell, acum în vârstă de 29 de ani, din Dallas. „M-am dus la biserică. M-am dus la petreceri. Dar nu mă preocupa raiul sau iadul. Le luam pe toate aşa cum veneau”.

În cele din urmă, a obţinut o slujbă în vânzări, unde colegii ei musulmani i-au făcut cunoştinţă cu islamul.

Unuia dintre ei îi făcea plăcere să dezbată religia, fapt care a determinat-o pe d-ra Harrell să îşi regândească credinţa creştină. A studiat Biblia, dar şi islamul, ca să-şi poată apăra mai bine credinţa. În schimb, a ajuns să fie intrigată de faptul că musulmanii se rugau de cinci ori pe zi, posteau şi dădeau pomeni ca mod de viaţă. „Eu nu eram genul de creştin care se ruga în fiecare dimineaţă” a spus ea.

Credinţele musulmane despre Iisus aveau mai mult sens în mintea ei din cauză că ei îl venerau ca pe un profet şi nu ca pe Fiul lui Dumnezeu. „Pe când eram creştină, niciodată nu am înţeles de ce a trebuit Iisus să moară pentru păcatele mele” a spus d-ra Harrell. „La o adică, sunt păcatele mele”. Înainte să devină musulmană, a vizitat un slujitor creştin. A spus că l-a întrebat de ce creştinii consumă carne de porc, de ce femeile nu îşi acoperă capul în biserică şi de ce creştinii ieşeau la întâlniri romantice. „Am vrut ca el să apere Biblia”, a spus ea. „I-am dat tot ceea ce găsisem că era greşit în interpretarea creştinilor”. Răspunsurile lui nu au mulţumit-o.[12]

Poveşti precum cea a lui Jim Hacking şi a lui Jennifer

12 Hogan, „Atras spre islam”

Harrell sunt cu duiumul. Eu însumi am citit, probabil, o sută de asemenea istorii de viaţă.

O NOUĂ OPŢIUNE MONOTEISTĂ

În trecut, ori de câte ori occidentalii ajungeau să creadă într-un Dumnezeu personal şi se hotărau să facă din această credinţă un aspect primar al vieţilor lor, de obicei găseau expresia credinţei lor într-o biserică creştină. Dar acum, pe măsură ce islamul câştigă teren în Occident, mulţi îşi dau seama că creştinismul nu estesingura opţiune monoteistă ce le stă la îndemână. Din păcate, mulţi aleg islamul în locul creştinismului. David Pawson, un învăţător biblic proeminent şi autor englez, evocă experienţa unuia dintre prietenii săi:

Un prieten creştin de-al meu este consilier într-o şcoală de stat. A fost încântat când un băiat pe care încerca să-l ajute să-şi găsească un scop în viaţă i-a spus că ajunsese să fie convins că există un Dumnezeu personal în care poate să creadă. Spre surprinderea şi dezamăgirea lui, însă, acest băiat englez i-a spus, câteva săptămâni mai târziu, că se făcuse musulman.

A fost unul dintre multele mii care făcuseră aceeaşi alegere.[13]

Odată cu răspândirea islamului în Vest, povestea aceasta se va repeta, cu siguranţă, de multe ori.

UN AVERTISMENT PENTRU ANGLIA

În cartea sa, *The Challenge of Islam to Christians* [Provocarea lansată de islam creştinilor], Pawson dă un avertisment care ar putea fi unul profetic autentic, nu doar pentru Anglia, ci şi pentru toată Biserica occidentală. Pawson, conducător cu experienţă şi respectat în Biserica din Anglia, povesteşte o experienţă pe care a avut-o de curând pe când asculta prelegerea lui Patrick Sookhdeo, o figură cu autoritate cunoscută pe tema islamului. Dacă un

13 Pawson, The Challenge of Islam to Christians, pag. 36.

conducător cu mai puţină distincţie ar fi făcut următoarea declaraţie, am fi putut tot atât de bine să o ignorăm, în mod justificabil, dar pentru că îi aparţine lui David Pawson, ar trebui să ne trezească la realitate:

În toiul discursului său, deopotrivă pe neaşteptate şi fără nicio legătură cu conţinutul acestuia, am fost copleşit, brusc, de ceea ce ar putea trece drept o premoniţie că islamul va cuceri această ţară [Anglia], îmi amintesc că şedeam acolo perplex şi chiar tremuram. Nu doar ascultam o prelegere interesantă despre o religie şi o cultură în care credeau şi pe care o practicau alţii. Ceea ce auzeam era despre viitorul nostru![14]

În restul cărţii, Pawson parcurge ceea ce el consideră că sunt câteva răspunsuri adecvate din partea creştinilor la predicţia lui. Planul de acţiune recomandat de el presupune trei componente principale: realitatea, relaţia şi neprihănirea. Nu mă voi strădui să prezint în detaliu aceste trei componente, pentru că Pawson a făcut-o deja, cu multă convingere. După cum era de aşteptat, avertismentul lui Pawson s-a dovedit a fi o sursă de controverse încinse în sânul Bisericii din Anglia. Adevărata întrebare, însă, în opinia mea, este nu dacă avertismentul lui Pawson se va adeveri sau nu, ci, mai degrabă, dacă Biserica din Anglia va alege să implementeze planul de reacţie recomandat de Pawson. Rămâne de văzut.

PUNÂND FAPTELE ÎN ECHILIBRU

Acum, scopul meu nu este de a reda o imagine exagerat de mohorâtă. De asemenea, vreau să scot în evidenţă şi faptul că, peste tot în lume, musulmanii se convertesc la creştinism. Mulţi musulmani au pretins, în repetate rânduri, că niciun musulman nu părăseşte vreodată islamul. Această declaraţie poate fi lesne respinsă. Un şeic musulman a afirmat, recent, că doar în

14 Ibid., pag. 6, 7.

Africa, în fiecare an, şase milioane de musulmani se convertesc la creştinism. Asta înseamnă aproximativ 667 pe oră sau 16.000 pe zi. Din ianuarie 2003 şi până la jumătatea lui 2004, lucrarea evanghelistului german Reinhard Bonnke a văzut peste zece milioane de africani ce au luat decizia de a-L urma pe Iisus. Mare parte dintre aceştia erau musulmani. De fapt, musulmani de pretutindeni iau hotărârea de a se face ucenicii lui Iisus.[15] Multe dintre aceste decizii urmează unui vis spiritual sau unei viziuni.[16] Sunt multe mărturii minunate şi pline de putere despre bunătatea arătată de Dumnezeu în vieţile musulmanilor care au ajuns să-L cunoască pe Iisus. Cred din toată inima mea că Orientul Mijlociu va vedea o trezire a musulmanilor care vor îmbrăţişa credinţa biblică în Iisus. Creştinismul din America Latină, Asia şi Africa experimentează acum ceva ce nu putem numi altfel decât trezire. Dar aceasta nu neagă faptul că, în continuare, creşterea islamului este mult mai rapidă decât cea a creştinismului, nu doar în Canada, America, Anglia şi Europa, ci peste tot în lume. Acum, se cuvine să precizez aici că această creştere accelerată a islamului se datorează, în mare parte, ratelor natalităţii mai mari în rândul musulmanilor. Musulmanii au, pur şi simplu, mult mai mulţi copii decât creştinii. Deşi dezvoltarea islamului nu îşi are prima sursă în convertiri, în ciuda acestui lucru, el creşte şi se răspândeşte mult mai rapid decât creştinismul. Adevărul simplu este că Biserica occidentală a pierdut cu totul din vedere importanţa de netăgăduit a islamului la nivel mondial.

---

15 A1-Jazeera, Christianization in Africa, 12 decembrie 2001, http://www.aljazeera. net/programs/shareea/articles/2000/12/12-12-6.htm. Pentru o traducere în engleză, vezi: http://www.islamreview.com/articles/fastdemiseprint.htm.

16 „Cine este Isa Al-Masih – Omul în alb?” http://isaalmasih.net/.

Deocamdată, ideea este că *credinţele celei de-a doua religii ca mărime şi rată de creştere în plan mondial ar trebui să conteze pentru noi*. Şi asta cu atât mai mult în lumina potenţialului islamului de a deveni religia cu cei mai mulţi adepţi din lume. Putem prezice cu acurateţe că, dacă islamul va întrece cândva creştinismul devenind prima religie mondială, sau chiar şi pe măsură ce se apropie de acest titlu, va sosi un punct critic când rata dezvoltării sale va creşte exponenţial. Convertirile în ideea de a fi de partea celui mai tare şi confuzia în rândul creştinilor credincioşi vor fi la ordinea zilei. Nu putem subestima puterea unei tendinţe mondiale, într-adevăr, unul dintre principalele aspecte ale zilelor din urmă este ceea ce Biblia numeşte „marea apostazie" o lepădare de credinţa creştină semnificativă la nivel mondial. Deşi islamul există azi ca o religie nesigură, care se frământă cu întrebarea de ce îngăduie Allah să rămână o prezenţă inferioară creştinismului pe pământ, va veni ziua când creştinii, la rândul lor, vor fi nevoiţi să se întrebe de ce a îngăduit Dumnezeu islamului să întreacă creştinismul în dezvoltare şi influenţă. Lucrul acesta s-ar putea întâmpla în 15 ani de acum înainte, sau chiar mai curând. Sincer, eu trag nădejde că nu va fi cazul, dar, în prezent, sunt câţiva indicatori care par a sugera altceva. Singura speranţă de schimbare a acestei tendinţe este o trezire importantă, la nivelul întregii lumi, una cum nu s-a mai văzut. Dar acum, când tendinţa se află abia la început în America, este încă timp să ne informăm şi să ne pregătim pentru ceea ce se anunţă a fi cea mai mare provocare cu care s-a confruntat vreodată Biserica. Aşa cum am afirmat adineauri, islamul este viitorul (chiar dacă doar pentru o vreme). A sosit timpul ca Biserica să dea ochii cu realitatea. După cum s-a exprimat fratele Andreas, bărbatul care a ajuns să fie renumit pentru contrabanda cu Biblii în spatele Cortinei de

Fier (aşa cum ni se povesteşte în lucrarea clasică creştină *Contrabandist pentru Dumnezeu*[17]), în 1994, „Ce a fost comunismul pentru secolul XX va fi islamul pentru următoarea sută de ani.”[18]

CONCLUZIE

Aşadar, poate că acum admiţi că este important să ne informăm cu privire la islam, dar te întrebi de ce să înţelegem în mod specific *escatologia* islamică. Iată o întrebare bună. Te rog, gândeşte-te pe îndelete la câteva dintre următoarele lucruri: Biblia ne lămureşte că principalul plan al diavolului, pentru zilele din urmă, a fost, în ultimele câteva mii de ani, să ridice doi oameni, pe *Anticrist* şi pe *prorocul mincinos*, pe post de instrumente principale pentru înşelarea locuitorilor pământului. Cum oare a plănuit să-i cuprindă pe cei 1, 5 miliarde de musulmani ai lumii în această mare înşelare de la sfârşitul lumii? N-a reuşit el să prevadă şi să-şi întocmească o strategie legată de răspândirea globală a islamului? Sau mai degrabă i-a inclus pe musulmanii lumii în această strategie pentru vremurile din urmă? Va suferi şi islamul, cea de-a treia religie monoteistă a lumii, persecuţia din partea lui Satan, alături de creştini şi evrei, şi se vor opune cu toţii lui Anticrist, împreună? Sau, pur şi simplu, se va supune şi islamul – religia care se mândreşte că opune rezistenţă oricărei forme de idolatrie – unui conducător religios demonic şi fals, fără să se lupte cu adevărat?

Ani de-a rândul, L-am întrebat pe Dumnezeu despre aceste lucruri. Cu timpul, adâncindu-mi cunoştinţele despre islam, răspunsurile la întrebările mele mi-au devenit foarte clare. Cartea aceasta este Strădania mea de a vă împărtăşi cele aflate de mine. îmi dau seama că

---

17 Fratele Andreas, Contrabandist pentru Dumnezeu, ed. Peregrinul, Cluj-Napoca, 2016

18 Fratele Andreas, Light Force, pag. 140.

această declaraţie poate părea puternică, dar sunt convins că informaţiile prezentate în această carte vor demonstra faptul că islamul este, cu adevărat, vehiculul principal de care Satan se va folosi pentru a împlini profeţiile Bibliei cu privire la viitorul sistem politic/religios/militar al Anticristului, care va copleşi lumea întreagă chiar înainte de cea de-a doua venire a lui Iisus Cristos.

CAPITOLUL 2

Textele sacre ale islamului

La începutul studiului nostru, ne vom abate atenţia asupra textelor sacre ale islamului, cu scopul de a familiariza cititorul cu ele şi cu locul pe care îl ocupă în structura de autoritate din islam. Multe din referinţele acestei cărţi vor veni din aceste diverse texte sacre.

CORANUL

Cea dintâi şi cea mai cunoscută dintre cărţile sacre ale islamului, Coranul este cartea sfântă de căpătâi a islamului, transmis în întregime de Mahomed, fondatorul şi „profetul" islamului. *qu'ran* înseamnă literalmente „recitare" sau „citire" în arabă. Coranul cuprinde 114 capitole, numite *sura*. De-a lungul acestei cărţi, ori de câte ori voi cita din Coran, după citat va urma cuvântul „sura" urmat de capitol, verset şi traducere.

Coranul ar putea fi privit drept Biblia islamului, în sensul că este principala carte sfântă a islamului. El nu este, însă, singura sursă de tradiţii sacre sau chiar *inspirate* din islam. Deşi este singurul text din islam despre care se spune că ar consemna cuvintele propriu-zise ale lui Allah, de egală importanţă pentru toţi musulmanii este şi Sunna.

SUNNA

Sunna în arabă înseamnă, literalmente, „o cărare clară sau bine călcată" şi se referă la tot ceea ce Mahomed a spus, a făcut, a trecut cu vederea sau a condamnat. Ea

este cronica tuturor vorbelor, obiceiurilor, învăţăturilor şi exemplului lăsate de el spre a fi urmate de toţi musulmanii. Musulmanii îl văd pe Mahomed drept exemplul desăvârşit pentru toate fiinţele omeneşti – doctrină enunţată destul de răspicat în Coran:

Dacă îl iubeşti pe Allah, atunci urmează-mă [Mahomed]! (Sura 3: 31, Shakir)

Aveţi într-adevăr în Apostolul lui Allah un frumos model [de purtare] pentru toţi cei a căror nădejde este în Allah în Ziua din urmă. (Sura 33: 21; Yusuf Ali)

Orice a spus sau a făcut Mahomed devine, deci, baza pe care se modelează întreaga viaţă şi credinţă. Ce trebuie să înţeleagă nemusulmanii despre Sunna este că, pentru musulman, ea are o importanţă egală cu Coranul. Sunna interpretează Coranul. În lipsa Sunnei, Coranul nu poate fi înţeles corect. De fapt, multe aspecte şi practici din religia islamică nu sunt nici măcar menţionate în Coran, ci se găsesc exclusiv în Sunna. Aşadar, Coranul şi Sunna laolaltă formează baza credinţelor şi practicilor musulmanilor de pretutindeni.1 în sensul acesta, musulmanii cred că atât Coranul, cât şi Sunna sunt inspirate şi autoritare.

SURSELE SUNNEI

Sunna este alcătuită, în principal, din două tipuri de literatură islamică. Cea dintâi şi cea mai importantă dintre tradiţii este literatura *ḥadīth*, care consemnează în mod specific vorbele lui Mahomed. Cea de-a doua este literatura *şir at* sau *sirah*. *Sirat* înseamnă în sens literal „biografie”, aşadar *sirat-rasul* este o biografie a „apostolului” sau „profetului” Mahomed. Există multe biografii ale lui Mahomed, deopotrivă străvechi şi moderne. Cea mai populară traducere englezească a unei *sirat* străvechi este *Sirat Rasul* (*Viaţa lui Mahomed*) a lui Ibn Ishaq, tradusă de către renumitul orientalist A. Guillaume.

Pe lângă aceste două tipuri de literatură, mai sunt istoriile islamului şi comentariile pe marginea Coranului aparţinând unor erudiţi de la începuturile islamului, numite *tafsir*. Când voi vorbi despre aceste tipuri de literatură în mod colectiv le voi desemna prin sintagma generică „tradiţii islamice”.[19]

LITERATURA ḤADĪTH

Pentru obiectivele acestei cărţi, literatura ḥadīth va constitui, probabil, partea de importanţă vitală pe care trebuie să o înţelegem din diversele tradiţii islamice, pentru că foarte mult din credinţa şi practica islamică, mai cu seamă convingerile cu privire la vremurile din urmă, provine din literatura ḥadīth.

După cum am menţionat adineauri, un ḥadīth este o cronică a spuselor şi faptelor lui Mahomed. Conform erudiţilor musulmani, în timpul vieţii lui Mahomed şi după moartea sa, urmaşii acestuia au început să redea pe cale orală amintirile pe care le aveau despre tot ceea ce spusese şi făcuse Mahomed.

INSAD ŞI MATN

Fiecare ḥadīth este alcătuit din două părţi – *insad* şi *matn*. *Insad*, sau lanţul transmisiunii, se află la începutul fiecărui ḥadīth. În esenţă, insadul este o succesiune de tipul „el a zis, ea a zis, el a zis” a oamenilor care rostesc memoriile lor despre un lucru pe care Mahomed i-a spus sau l-a făcut. În limba română, un *insad* ar putea suna cam aşa: „Ioan a spus că a auzit-o pe Maria spunând că Mahomed obişnuia să spună cutare sau cutare lucru”. Pentru a complica şi mai mult lucrurile pentru cei ce nu sunt familiarizaţi cu literatura islamică, toate numele sunt, se înţelege, arabe. Multe dintre ele sunt, deci, lungi şi

---

19^ ste, însă, un cult islamic foarte neînsemnat care aderă doar la Coran ca sursă a credinţei şi practicii lor religioase. Membrii lui sunt numiţi „Supuşii”.

compuse. Iată un exemplu real de un *insad* dintr-un ḥadīth preluat din *Muwatta lui Malik*:

Yahya mi-a relatat de la Malik, de la Amr ibn Yahya al-Mazini, de la Abu'l-Hubab Said ibn Yasar că Abdullah ibn Umăr a spus…[20]

Uneori în *insad* va fi menţionat un singur nume, însă aceasta indică de obicei faptul că persoana ce relatează ḥadīth-ul a fost un însoţitor direct sau un membru al familiei lui Mahomed. Un exemplu ar putea fi: „Ayesha a relatat că Mahomed (pacea fie cu el) a spus…"

Cealaltă parte a ḥadīth-ului conţine textul propriu-zis şi constituie porţiunea ce consemnează spusele sau faptele lui Mahomed. Aceasta se numeşte *matn*.

Prin urmare, fiecare ḥadīth este alcătuit din *insad* (lanţul transmisiunii) şi din *matn* (spusele sau faptele lui Mahomed). Pentru a simplifica lucrurile, în general în carte vom cita doar *matn*-ul. Insadul va apărea cu referinţe în notele de subsol.

CAPITOLUL 3

Escatologia islamică

Cele mai multe cărţi despre escatologia islamică constau în principal în strădaniile cele mai de seamă ale autorului de a aduna, compila şi reda ḥadīth-urile cele mai demne de încredere şi diversele tradiţii ce au de-a face cu vremurile din urmă. Dincolo de aceasta, firește, majoritatea cărţilor de escatologic islamică conţin şi comentariile autorilor lor. Dat fiind că nu sunt un erudit al ḥadīth-ului (şi nici nu nutresc aspiraţia de a deveni vreodată unul) şi pentru că nu doresc să prezint doar propria înţelegere a ceea ce învaţă islamul despre vremurile sfârşitului, am utilizat în sens strict fie tradiţiile islamice, fie comentariul erudiţilor şi autorilor islamici care au scris deja extensiv pe aceste subiecte. De aceea,

20 Malik's Muwatta, Cartea 9, Nr. 9.7.27.

cartea mea va fi încărcată cu asemenea citate şi referinţe.

Majoritatea studiilor islamice pe escatologic sunt împărţite în două categorii: semnele minore şi semnele majore. Semnele minore sunt gândite uneori drept echivalentul a ceea ce Iisus a numit „începutul durerilor”, adică acele semne care precedă semnele majore.

Într-o oarecare măsură, aşa stau lucrurile. Diferenţa, însă, este că multe dintre semnele minore se întâmplă, de fapt, concomitent cu cele majore. Aşadar, semnele minore n-ar trebui gândite neapărat ca fiind *primele semne*, ci mai degrabă *semnele mai mici*. Unele dintre semnele mici sunt de-a dreptul interesante, dar, pentru scopurile acestui studiu, nu le vom aprofunda. În schimb, vom trece direct la cele majore.

SEMNELE MAJORE

Este vital, pentru studiul nostru, să înţelegem clar învăţăturile islamice cu privire la semnele majore. Evident, semnele majore (sau mai mari) vorbesc despre evenimente mult mai importante decât semnele minore. Acestea au legătură cu problematici precum venirea

Anticristului musulman (Ad-Dajjal), revenirea lui Iisus cel musulman (Isa Al-Maseeh) ori, cea mai importantă, venirea salvatorului musulman/figurii mesianice musulmane (Al-Mahdi). Ele nu se leagă, de exemplu, de creşterea imoralităţii sau a ignoranţei religioase ori de alte asemenea semne generale. Dacă unele semne minore sunt relativ vagi şi discutabile ca legitimitate, semnele majore sunt o entitate absolut non-negociabilă în mintea musulmanilor. Ca să putem pricepe importanţa pe care o au ele pentru musulmani, să vedem ce importanţă acordă ei credinţei despre sfârşitul lumii.

PRIORITATEA ZILELOR DIN URMĂ ÎN CREDINŢA ISLAMICĂ

Coranul menţionează cinci lucruri pe care un

musulman trebuie să le creadă ca să fie considerat musulman. Acestea au devenit, drept urmare, un soi de crez în sânul islamului. Din Coran, citim:

Neprihănirea nu este să vă întoarceţi faţa spre Răsărit şi spre Apus; ci neprihănit este acela care crede în Allah şi în Ziua cea din urmă şi în îngeri şi în Scriptură şi în profeţi… (Sura 2: 177; Pickthall)

Observaţi ordinea celor cinci precepte ale credinţei:

1. Credinţa în Allah
2. Credinţa în Ziua cea din urmă
3. Credinţa în îngeri
4. Credinţa în Scriptură
5. Credinţa în profeţi.

Cu totul altfel stau lucrurile în creştinism. Din nefericire, deşi credinţa despre sfârşitul lumii joacă un rol proeminent în Noul Testament şi în viaţa Bisericii primare, în zilele noastre, credinţa în zilele din urmă a ajuns să fie, în esenţă, opţională sau în general ignorată de cei mai mulţi. Nu tot aşa se întâmplă în islam; nu există musulman adevărat care să nu creadă în zilele din urmă şi în evenimentele care le precedă. Înţelegerea perspectivei islamice asupra Zilei din urmă şi, în mod specific, asupra semnelor majore este, deci, de o importanţă critică, dacă vrem să pricepem anticipaţia religioasă ce se află în mijlocul credinţei celor 1, 5 miliarde de musulmani din toată lumea. Asupra acestor credinţe de bază ne vom îndrepta atenţia în continuare.

CAPITOLUL 4

Mahdi, mult aşteptatul Mesia al islamului

Dintre semnele majore, cel mai anticipat şi de o importanţă centrală pe care îl aşteaptă musulmanii este venirea unui bărbat cunoscut drept „Mahdi”. În arabă, al-*Mahdi* înseamnă „Cel Călăuzit” 1 Uneori este numit de către musulmanii şiiţi şi *Sahib Al-Zaman sau Al-Mahdi* al-

Muntadhar, care în traducere înseamnă „Domnul veacului” şi „Aşteptatul Mântuitor” Mahdi este primul dintre semnele majore, după cum confirmă şi Ibn Kathir, un erudit musulman renumit din secolul al XIV-lea:

După ce vor apărea şi se vor intensifica semnele mai mici ale Ceasului, omenirea va fi ajuns într-un stadiu de mare suferinţă. Atunci îşi va face apariţia Mahdi;

El este cel dintâi dintre semnele clare, mai mari, ale Ceasului aceluia.[2122]

Venirea lui Mahdi este cheia de boltă a tuturor naraţiunilor islamice referitoare la vremurile sfârşitului. Ea este atât de importantă în aşteptările escatologice ale musulmanilor încât unii eruditi musulmani nici măcar nu se referă la semnele minore prin denumirea aceasta, ci le numesc „semnele ce însoţesc venirea lui Mahdi”.[23] Deşi există unele variaţiuni de credinţă între secta sunită şi cea şiită a islamului, unele facţiuni ale sunniţilor respingându-l cu desăvârşire, credinţa generală în Mahdi nu este una sectariană, ci universală între musulmani. Potrivit lui Shaykh Muhammad Hisham Kabbani, preşedinte al Conciliului Islamic Suprem al Americii.

„Venirea lui Mahdi este o doctrină închegată atât pentru musulmanii sunniţi, cât şi pentru cei şiiţi şi, de fapt, pentru toată lumea.”[24]

În cartea *The Awaited Savior* [Mântuitorul cel aşteptat], Ayatullah Baqir al-Sadr şi Ayatullah Murtada Mutahhari, amândoi eruditi musulmani şiiţi, îl descriu pe Mahdi astfel:

Nu s-a văzut, în toată istoria umanităţii, o figură mai legendară decât cea a lui Mahdi, Mântuitorul cel aşteptat.

21^ abbani, Approach of Armageddon?, pag. 228.

22 Kathir, Signs Before the Day of Judgement, pag. 18.

23 Izzat şi Arif, Al Mahdi and the End of Time, pag. 18.

24 Kabbani, Approach of Armageddon7., pag. 228.

Iţele evenimentelor mondiale au ţesut multe modele rafinate în viaţa omenească, dar modelul lui Mahdi se ridică mai presus de toate. El este viziunea vizionarilor din istorie. El este visul tuturor visătorilor lumii. Pentru salvarea ultimă a omenirii, el este Steaua Polară a speranţei asupra căreia îşi pironeşte privirea întreaga umanitate… în această căutare a adevărului despre Mahdi nu există distincţie de castă, crez sau ţară. Căutarea e universală, după cum şi Mahdi însuşi este universal. El se înalţă în splendoare mai presus de zidurile înguste în care este tăiată şi împărţită omenirea. El aparţine fiecăruia.

Pentru toate acestea şi mult mai mult de atât, ce este, mai precis, Mahdi? Iată marea întrebare pe care gânditorii de pretutindeni ar vrea să o pună.[25]

Chiar aşa, cine este acest „Mântuitor aşteptat" după care se stinge de dor lumea musulmană şi ce va face el de îi ţine pe musulmani într-o stare de o asemenea aşteptare? Capitolul acesta îşi propune să răspundă la această întrebare, în mare parte citând din diverse tradiţii islamice şi din interpretările erudiţilor musulmani care le studiază. Aş vrea să vă încurajez să vă faceţi timp să citiţi fiecare citat în parte. Aceste referinţe ne ajută să articulăm una dintre credinţele şi pasiunile fundamentale ale multora dintre cei 1, 5 miliarde de musulmani cu care împărţim în prezent pământul. Cei ce dorim să înţelegem mai în profunzime unul dintre principalii factori spirituali ce afectează lumea de azi ar trebui să dăm mare atenţie celor ce urmează.

MESIA AL ISLAMULUI

În termenii cei mai simpli, Mahdi este mesia sau salvatorul islamului. Deşi termenii propriu-zişi de *mesia* şi *mesianism* au, în mod clar, rădăcini iudeo-creştine, profesorul Abdulaziz Abdulhussein Sachedina, de la

25 A1-Sadr şi Mutahhari, The Awaited Savior, pag. 1.

Universitatea din Virginia, admite că sunt folosiţi corect în context islamic cu referire la Mahdi. În lucrarea academică dedicată acestui subiect, *Islamic Messianism* [Mesianismul islamic], Sachedina elaborează în felul următor:

Termenul „mesianism" este folosit frecvent în context islamic pentru a traduce conceptul important al unei figuri escatologice, Mahdi, care, fiind conducătorul predestinat, „se va ridica" pentru a pune bazele unei transformări sociale de mare anvergură, careva restaura toate lucrurile şi va fi de ajutor tuturor sub călăuzirea divină. Mesia cel islamic, deci, întruchipează aspiraţiile urmaşilor săi de a restaura puritatea Credinţei, aducând o călăuzire adevărată şi nepervertită întregii omeniri şi creând o ordine socială justă şi o lume eliberată de opresiune, în care revelaţia islamică va fi norma pentru toate naţiunile.[26]

Este, deci, cinstit să afirmăm că „ridicarea" lui Mahdi este, pentru majoritatea musulmanilor, ceea ce este revenirea lui Iisus pentru creştini. În timp ce creştinii aşteaptă întoarcerea lui Iisus, Mesia, pentru a împlini toate promisiunile profetice făcute de Dumnezeu poporului Său, musulmanii aşteaptă apariţia lui Mahdi pentru a îndeplini aceleaşi scopuri.

Sheikh Kabbani îl identifică pe Mahdi ca fiind principala figură mesianică a islamului: „Evreii îl aşteaptă pe Mesia, creştinii îl aşteaptă pe Iisus, iar musulmanii îi aşteaptă deopotrivă pe Mahdi şi pe Iisus. Toate religiile îi descriu drept oameni care vor veni să salveze lumea."[27]

UN BĂRBAT DIN FAMILIA LUI MAHOMED

Cea dintâi credinţă islamică şi cea mai des citată cu privire la Mahdi este tradiţia care afirmă că Mahdi va descinde din familia lui Mahomed şi va purta numele lui:

Lumea nu va trece până când un bărbat din familia

26 Sachedina, Islamic Messianism, pag. 2.

27 Kabbani, Approach of Armageddon?, pag. 229.

mea, al cărui nume va fi numele meu, va stăpâni peste arabi.[28]

Profetul a spus: Mahdi va fi din familia mea, din descendenţii Fatimei [fiica lui Mahomed].[29]

UN CONDUCĂTOR UNIVERSAL PENTRU TOŢI MUSULMANII

Peste tot în lumea musulmană de astăzi există o chemare la restaurarea califatului islamic. Califul (*khalifa*) în islam poate fi văzut ca un fel de Papă al musulmanilor. Musulmanii îl consideră drept viceregentul lui Allah pe pământ. Este important să înţelegem că, atunci când instigă la restaurarea califatului, în ultimă instanţă, musulmanii îl cheamă pe Mahdi, mult aşteptatul ultim calif al islamului. Musulmanii de pretutindeni vor fi obligaţi să-l urmeze pe Mahdi:

Dacă îl vezi, du-te şi jură-i credinţă, chiar de trebuie să te târăşti pe gheaţă, pentru că el este Viceregentul [*khalifa*] lui Allah, Mahdi.[30][31]

El va pava calea pentru guvernarea familiei [sau comunităţii] lui Mahomed şi o va institui... Fiecare *credincios va avea obligaţia să-l susţină.11* (sublinierea noastră)

CONDUCĂTORUL LUMII

Se crede că Mahdi este un viitor conducător mondial musulman care va stăpâni nu doar peste lumea islamică, ci şi peste ceilalţi. Se spune că

Mahdi va conduce o revoluţie mondială în urma

---

28 Tirmidhi Sahih, Sunan Abu Dawud (Sahih), voi. 5, p. 207; vezi şi narată de Aii B. Abi Talib, Abu Said, Umm Salmah, Abu Hurayra.

29 Sunan Abu Dawud, cartea 36, nr. 4271, narată de Umm Salamah, Ummul Mu'minin.

30 Ibn Maja, Kitab al-Fitan #4084, citat în Kabbani, Approach of Armageddon?, pag. 231.

31u Sunan Abu Dawud, narat de Umm Salamah, Ummul Mu'minin.

căreia va fi instituită o nouă ordine mondială, de factură islamică, peste întregul pământ:

Mahdi va institui dreptatea şi justiţia în lume şi va elimina răutatea şi corupţia. El va lupta împotriva inamicilor musulmanilor şi va ieşi victorios.[32]

El va apărea din nou în ziua rânduită şi atunci va lupta împotriva forţelor răului, va conduce o revoluţie mondială şi va stabili o nouă ordine mondială bazată pe dreptate, neprihănire şi virtute... în cele din urmă, cei neprihăniţi vor lua administrarea lumii în mâinile lor şi islamul va ieşi victorios peste toate religiile.[33]

El este precursorul victoriei Adevărului şi al căderii tuturor tiranilor. El prevesteşte sfârşitul injustiţiei şi al opresiunii şi începutul înălţării finale a soarelui islamului, care nu va apune niciodată şi care va asigura fericirea şi elevarea omenirii... Mahdi este unul din semnele clare ale lui Allah, care în curând vor fi făcute vizibile pentru toţi.[34]

Mijloacele prin care Mahdi va realiza această revoluţie la nivel mondial vor include multiple campanii militare sau războaie sfinte (jihad). Deşi unii musulmani cred că majoritatea nemusulmanilor din lume se va converti pe cale paşnică la islam, în timpul domniei lui Mahdi, cele mai multe tradiţii înfăţişează lumea nemusulmană venind la islam în urma cuceririi ei de către Mahdi. Abdulirahman Kelani, autorul cărţii *The Last Apocalypse* [Ultima apocalipsă], descrie numeroasele bătălii repurtate de Mahdi:

[A] l-Mahdi va primi jurământul de credinţă în calitate de calif pentru musulmani. El va conduce musulmanii în multe bătălii ale jihad-ului. Domnia lui va fi un califat care urmează călăuzirea profetului. Multe bătălii

32 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 277.

33 A1-Sadr şi Mutahhari, The Awaited Savior, prolog, pag. 4, 5.

34 Izzat şi ‘Arif, Al Mahdi and the End of Time, pag. 4.

vor urma între musulmani şi necredincioşi în timpul domniei lui Mahdi…[35]

Până şi Harun Yahya, un autor musulman moderat foarte popular, face referire la invadarea numeroaselor ţinuturi nemusulmane de către Mahdi, astfel: „Mahdi va invada toate locurile dintre Răsărit şi Apus”[36]

ARMATA STEAGURILOR NEGRE

Ascendenţa lui Mahdi la putere va fi precedată de o armată din Răsărit ce va purta steaguri negre sau stindarde ale războiului. Sheikh Kabbani face următoarea declaraţie:

Ḥadīth-ul indică faptul că steagurile negre venind din zona Khorasan vor însemna că apariţia lui Mahdi este iminentă. Khorasanul se află în Iranul de azi, drept pentru care unii eruditi cred că acest ḥadīth vrea să spună că, atunci când steagurile negre apar din Asia Centrală, în direcţia Khorasanului, apariţia lui Mahdi este aproape.[37]

O altă tradiţie afirmă că:

Solul lui Allah a spus: Stindardele negre vor veni dinspre Răsărit, iar inimile lor vor fi tari ca fierul. Oricine îi aude ar face bine să li se alăture şi să le jure credinţă, chiar dacă ar însemna să se târască prin zăpadă.[38]

Islamul flutură două steaguri. Unul este alb, altul, negru. Pe amândouă stau scrise în arabă cuvintele: „Nu este alt Dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este solul Său”. Steagul alb se numeşte *Al-Liwaa*, serveşte drept semn pentru conducătorul armatei musulmane şi este steagul Statului Islamic. Celălalt, de culoare neagră, este

---

35 Kelani, The Last Apocalypse, pag. 34-35.

36 Ibn Hajar al-Haythami, Al-Qawl al-Mukhtasar fi’ Alamat al-Mahdi al-Muntazar, 50, citat în Yahya, The End Times and Mahdi, pag. 96.

37 Kabbani, Approach of Armageddon?, pag. 231.

38 Abu Nu’aym şi As-Suyuti, relatat de Thawban, citat în Izzat şi Arif, Al-Mahdi and the End of Time, pag. 44.

numit *Ar-Raya* şi este folosit de către armata musulmană; se mai numeşte şi steagul jihadului şi este purtat în luptă. Un steag este guvernamental, iar celălalt, militar.[39] După opt ani de exil, Mahomed s-a întors în

Meca, oraşul său de baştină, ca un cuceritor. Alături de el mărşăluiau 10.000 de soldaţi musulmani, care purtau cu ei drapele negre. Pe steaguri era scris un singur cuvânt în arabă: *pedeapsă*.[40]

Vorbeam odată cu un grup de tineri bărbaţi musulmani. I-am întrebat dacă armatele Americii şi ale Israelului, evident superioare în raport cu armatele oricărei naţiuni islamice, constituiau o problemă pentru musulmani. Unul dintre ei s-a înfuriat foarte tare pe întrebarea mea şi mi-a trântit în faţă: „Voi, americanii şi sionişti, mai bine v-aţi pregăti, pentru că vin steagurile negre!” La vremea aceea, habar n-aveam ce voia să zică. Abia mai târziu am descoperit sensul vorbelor lui.

CUCERIREA ISRAELULUI

Tradiţia islamică îl înfăţişează pe Mahdi alăturându-se armatei de războinici musulmani ce poartă steaguri negre. În fruntea acestei armate, se va îndrepta spre Israel şi îl va recuceri pentru islam. Musulmanii îi vor măcelări pe evrei lăsând cu viaţă un număr foarte mic dintre ei, iar Ierusalimul va servi drept locul din care Mahdi va domni peste pământ:

Rasulullah [Mahomed] a spus: „Oştiri ce poartă stindarde negre vor veni dinspre Khurasan. Nicio putere nu va fi în stare să le oprească şi vor ajunge în sfârşit la Eela [Baitul Maqdas din Ierusalim], unde îşi vor înălţa

---

39 „Steaguri ale Statului Islamic”, www.islamic-state.org/resources/flags-of-the-isla- mic-state.html.

40 Ibn Kathir, The Beginning and the End, voi. 2, pt. 3, pag. 288, citat în Gabriel, Jesus and Muhammad, pag. 60.

stindardele.”[41]

Este important să observăm aici referinţa la *Baitul Maqdas*. În arabă, aceasta înseamnă „casa sfântă” şi se referă la Moscheea de pe Domul Stâncii, situată pe Muntele Templului din Ierusalim.

Într-o manieră deosebit de veninoasă, autorii egipteni Muhammad ibn Izzat şi Muhammad Arif comentează asupra acestei tradiţii:

Mahdi va ieşi victorios şi îi va eradica pe porcii şi câinii aceia şi idolii acestei vremi, astfel încât va exista din nou un califat bazat pe cultura profetului, după cum declară ḥadīth-ul… Ierusalimul *va fi locaţia califatului sub călăuzirea dreptăţii şi centrul stăpânirii islamice, în* fruntea *căreia se va afla Imamul* al-*Mahdi*… *Acesta* va aboli conducerea evreilor… şi va pune capăt dominaţiei satanelor care scuipă răutăţi în oameni şi produc coruperea pământului, făcându-i sclavi ai unor idoli falşi şi stăpânind lumea prin alte legi decât Sharīʿa [legea islamică] Domnului lumilor. (subliniere[42]a noastră)

O tradiţie foarte faimoasă, citată adesea peste tot în lumea musulmană, vorbeşte despre campania militară condusă de Mahdi împotriva Israelului. Tradiţia deopotrivă dezgustă şi dezmeticeşte:

Profetul a spus… ceasul din urmă nu va veni decât dacă musulmanii vor lupta împotriva evreilor şi musulmanii îi vor ucide până când evreii se vor ascunde după o piatră sau după un copac, iar piatra sau copacul va spune: musulmane, sau servitor al lui Allah, îndărătul meu se află un evreu, vino şi ucide-l.[43]

FURNIZORUL MIRACULOS CARE VA FI IUBIT DE

---

41 Tirmidhi citat în Zubair, Signs of Qiyamah, pag. 42, şi Abdullah, Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday, pag. 54.

42 Izzat şi Arif, Al Mahdi and the End of Time, pag. 40.

43 Sahih Muslim, Cartea 041, nr. 6985.

TOŢI

Se spune că Mahdi va deţine controlul asupra vântului, ploii şi recoltelor. Sub domnia lui, lumea va trăi în prosperitate. Tradiţia islamică redă ceea ce a spus cândva Mahomed:

În zilele din urmă ale *ummah* a mea [comunitatea islamică universală], îşi va face apariţia Mahdi. Allah îi va da putere peste vânt şi peste ploaie şi pământul se va acoperi de frunzişul lui. El va împărţi cu mână largă bogăţie, va fi belşug de turme şi *ummah* va fi numeroasă şi va avea parte de mare cinste... în [44]anii aceia, comunitatea mea se va bucura de o vreme de fericire cum n-a mai experimentat vreodată. Cerul îşi va trimite ploaia peste ei în şuvoaie, pământul nu se va zgârci cu plantele, iar bogăţia va fi la îndemâna tuturor.

Un om se va ridica în picioare şi va spune: „Dă-mi, Mahdi!", iar el îi va spune: „Ia!"[45]

Ca urmare a numeroaselor beneficii aduse de Mahdi, se spune că toţi locuitorii pământului vor nutri faţă de el o dragoste profundă:

Allah va semăna dragostea de el în inimile tuturor oamenilor.[46]

Al-Mahdi îşi face apariţia; toţi vorbesc doar despre el, se adapă din dragostea de el şi nu vorbesc despre nimic altceva decât despre el.[47]

SITUAREA ÎN TIMP A DOMNIEI LUI MAHDI

---

44 Sahih Hakim Mustadrak, relatat de Abu Said al-Khudri (4:557 şi 558), citat în Kabbani, Approach of Armageddon?, pag. 233.

45^ At-Tabarani, relatat de Abu Hurayra, citat în Izzat şi Arif, Al Mahdi and the End of Time, pag. 9.

46 E1-Kavlu'l Muhtasar Fi Alamet-il Mehdiyy-il Muntazar, citat de Yahya, http:// www.endoftimes.net/08mahdiandtheendtimes.html.

47 A1-Burhan fi Alamat al-Mahdi Akhir al-Zaman, citat de Yahya, http://www. endoftimes.net/08mahdiandtheendtimes.html.

Deşi există mai multe tradiţii privitoare la natura şi situarea în timp a accederii la putere a lui Mahdi, un ḥadīth mai de seamă plasează acest eveniment la sfârşitul unui ultim acord de pace între arabi şi romani. („Romani" se referă la creştini, sau, mai general, la Occident.) Deşi acest acord de pace este încheiat cu „romanii" se presupune că este mijlocit de un evreu din linia preoţească a lui Aaron. Acordul de pace se va încheia pe o perioadă de şapte ani.

Rasulullah [Mahomed] a spus: „Vor fi patru acorduri de pace între voi şi romani [creştini]. Cel de-al patrulea va fi mijlocit de o persoană care va fi din progeniturile lui Hadrat Haroon [Onorabilul Aaron – fratele lui Moise] şi va fi ţinut timp de şapte ani.[48] (sublinierea noastră)

S-ar părea că perioada acestui acord de pace de şapte ani coincide cu cea a domniei lui Mahdi. În timp ce câteva tradiţii precizează că Mahdi va domni peste pământ timp de opt sau chiar nouă ani, cele mai multe afirmă că domnia acestuia va dura şapte ani:

Profetul a spus… El va împărţi proprietatea şi va guverna poporul prin Sunna sau Profetul lor şi va institui islamul pe pământ. El va *rămâne şapte ani*, apoi va muri, iar musulmanii se vor ruga pentru el. (su[49]blinierea noastră)

Profetul a spus: Mahdi… va umple pământul cu echitate şi justiţie tot aşa cum acesta era plin de opresiune şi tiranie şi va domni *timp de şapte ani*. (su[50]blinierea noastră)

48•• ^Tabarani, relatat de Hadrat Abu Umamah, citat în Zubair, Signs of Qiyamah, pag. 43 şi Abduallah, Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday, pag. 55.

49 Ibid.

50 Sunan Abu Dawud, cartea 36, nr. 4273, narat de Umm Salamah, Ummul Mu'ninin.

AL-MAHDI, CĂLĂREŢUL PE UN CAL ALB

Se crede că Mahdi va călări pe un cal alb. Este greu de spus dacă este vorba de un sens simbolic sau literal. Interesant este, însă, că această tradiţie vine din interpretarea musulmană a Scripturilor creştine. În ciuda faptului că musulmanii consideră că Biblia a suferit modificări şi a fost pervertită de către evrei şi creştini, ei pretind că ar crede că unele porţiuni ale cărţilor inspirate „originale" rămân totuşi cuprinse în Biblia „pervertită" O tradiţie din mediul academic islamic îşi propune să extragă acele porţiuni ale Bibliei pe care musulmanii le simt a fi neatinse de influenţa pervertitoare a evreilor şi a creştinilor. Musulmanii numesc aceste tradiţii iudeo-creştine *isra iliyyat*. Un astfel de transmiţător al tradiţiilor biblice este eruditul musulman Ka b al-Ahbar, văzut în rândul musulmanilor drept un transmiţător de încredere al ḥadīth-ului, precum şi al *isra iliyyat*-ului.[51] Concepţia lui Kab al-Ahbar potrivit căreia această descriere a călăreţului pe un cal alb, din cartea Apocalipsa, se referă, într-adevăr, la Mahdi, este sprijinită de doi cunoscuţi autori egipteni, Muhammad Ibn Izzat şi Muhammad Arif. În cartea Al *Mahdi and the end of Time* [Al-Mahdi şi sfârşitul vremurilor], aceştia l-au citat pe Kab al Ahbar spunând următoarele:

Eu găsesc în cărţile profeţilor consemnări despre Mahdi... De pildă, cartea Apocalipsa spune: „Şi m-am uitat şi s-a arătat un cal alb. Cel ce şedea pe el... a pornit biruitor şi ca să biruiască."[52]

Izzat şi Arif continuă spunând:

---

51 In Sunan Abu Dawud, cartea 36, nr. 4272, narat de Abu Said al-Khudri.

52 M S M Saifullah, Muhammad Ghoniem, Abu Hudhayfah &Khalid al-Khazraji, On the Transmitters of Isra'iliyyat (Judeo-Christian Material), http://www.isla- mic-awareness.org/Hadith/Ulum/israel.html.

Este limpede că omul acesta este Mahdi, care va călări pe un cal alb şi va judeca după Coran [cu dreptate] şi împreună cu care vor fi bărbaţi cu semnele prosternării pe frunţile lor [semne lăsate pe frunte de plecăciunea la rugăciune cu capul până la pământ, de cinci ori pe zi].[53]

Unii susţin că acesta este motivul pentru care Saddam Hussein a pictat numeroase fresce, în tot Baghdadul, înfăţişându-se pe sine drept un cavaler musulman pe un cal alb, cu sabia scoasă din teacă, pornind viteaz la luptă contra necredincioşilor.[54]

AL-MAHDI, MIRACULOSUL ARHEOLOG

Într-o ultimă serie finală de tradiţii foarte interesante cu privire la Mahdi, o găsim pe cea care spune că Mahdi va scoate la iveală manuscrise biblice nemaidescoperite până atunci – până chiar şi Chivotul Legământului:

Kab al-Ahbar spune: „El va fi numit «Mahdi» pentru că va călăuzi [*yahdi*] către ceva ascuns şi va scoate la iveală Tora şi Evanghelia dintr-un oraş numit Antiohia.”[55]

As-Suyuti a menţionat în al-*Hawi* că solul lui Allah.

Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea, a spus: „El este numit Mahdi pentru că va călăuzi poporul spre un munte din Siria, de unde va scoate la iveală volumele Torei pentru a respinge evreii. La dispoziţia lui Mahdi, Chivotul Legământului va fi scos afară din Lacul Tiberias şi luat şi adus în Ierusalim”[56]

Ad-Dani a spus că el este numit Mahdi pentru că va conduce poporul până la un munte din Siria din care va scoate la iveală volumele Torei cu care va pleda împotriva evreilor şi de mâinile lui un grup dintre aceştia vor deveni

---

53 Izzat şi Arif, Al Mahdi and the End of Time, pag. 15.

54“ Ibid.

55 Michael Elliot, „The Semiotics of Saddam”

56 Izzat şi Arif, Al Mahdi and the End of Time, pag. 40.

musulmani.[57]

După câte se pare, scopul găsirii acestor porţiuni „pierdute” ale Vechiului şi Noului Testament, precum şi a Chivotului Legământului este de a-l ajuta pe Mahdi să câştige convertiţi atât din creştinism, cât şi din iudaism înainte de a „eradica” rămăşiţa care nu se converteşte la islam. Vom discuta acest aspect al tradiţiei islamice mai pe îndelete în capitolele ulterioare.

REZUMAT

După ce am trecut în revistă diversele tradiţii islamice şi opiniile erudiţilor musulmani, vă invit să parcurgem o listă a ceea ce am aflat despre persoana şi misiunea lui Mahdi, aşa cum există acesta în minţile celor 1, 5 miliarde de musulmani din toată lumea. Să nu uităm că acesta este omul pe care musulmanii lumii îl aşteaptă cu ardoare:

1. Mahdi este principala figură mesianică a islamului.
2. El va fi un descendent al lui Mahomed şi va purta numele lui Mahomed (Muhammad bin Abdullah).
3. El va fi un musulman foarte devotat.
4. El va fi un lider mondial spiritual, politic şi militar fără precedent şi fără egal.
5. El se va ridica după o perioadă de mare tulburare şi suferinţă pe pământ.
6. El va institui dreptatea şi neprihănirea în lume şi va eradica tirania şi opresiunea.
7. El va fi califul şi imamul (viceregentul şi conducătorul) musulmanilor din toată lumea.
8. El va conduce o revoluţie mondială şi va institui o nouă ordine mondială.
9. El va întreprinde acţiuni militare împotriva tuturor celor ce îi opun rezistenţă.
10. El va invada multe ţări.

---

57 Ibid., pag. 16.

11. El va încheia un tratat de pace de şapte ani cu un evreu de neam preoţesc.

12. El va cuceri Israelul pentru islam şi va conduce „musulmanii credincioşi” într-o ultimă bătălie/măcel împotriva evreilor.

13. El va institui sediul noii lumi islamice la Ierusalim.

14. El va domni timp de şapte ani (posibil chiar opt sau nouă).

15. El va face ca islamul să fie singura religie practicată pe pământ.

16. El îşi va face apariţia călare pe un cal alb (posibil simbolic).

17. El va descoperi nişte manuscrise biblice nemaidescoperite până atunci, pe care le va folosi ca să poarte dispute cu evreii şi îi va determina pe unii dintre aceştia să îmbrăţişeze calea islamului.

18. De asemenea, va redescoperi Chivotul Legământului în Marea Galileei, pe care îl va aduce la Ierusalim.

19. El va avea putere supranaturală de la Allah peste vânt, peste ploaie şi peste recolte.

20. El va poseda şi va distribui bogăţii enorme.

21. El va fi iubit de toţi oamenii de pe pământ.

Anticristul biblic versus Mahdi

Mulţi dintre cei ce nici măcar n-au citit Biblia au auzit de omul cunoscut în popor drept „Anticristul”. În cuvinte simple, conform Bibliei, Anticristul va fi principalul agent uman al lui Satan pe pământ în zilele din urmă. Interesant este că Biblia îl numeşte doar de două ori cu această sintagmă specifică (1 Ioan 2: 18). Sub alte nume, însă, sunt numeroase referinţe la Anticrist. Câteva dintre diversele nume pe care Biblia i le atribuie sunt „Fiara” (Apocalipsa 13: 4), „urâciunea pustiirii” (Matei 24: 15),

„unul care pustieşte” (Daniel 9: 27), „omul păcatului” „omul fărădelegii”, „fiul pierzării” (2 Tesaloniceni 2), „cornul cel mic” (Daniel 7: 8), „Asirianul” (Mica 5: 5; Isaia 10: 5; 14: 25), „asupritorul”, „regele Babilonului” (Isaia 14) şi chiar şi misteriosul „Gog” (Ezechiel 38: 1; Apocalipsa 20: 7). Mai sunt şi alte nume pe care Scriptura le foloseşte vorbind despre Anticrist.

Dar, dincolo de toate aceste nume neobişnuite, cine este, mai precis, Anticristul? în capitolul acesta, vom trece în revistă câteva dintre principalele descrieri şi acţiuni care definesc întocmai cine este Anticristul, conform Bibliei. Vom explora, de asemenea, mai multe similarităţi foarte specifice între Anticrist şi Mahdi.

UN LIDER MONDIAL POLITIC ŞI MILITAR PUTERNIC

Din Biblie aflăm că, în zilele din urmă, Anticristul va apărea ca un bărbat care va conduce un imperiu mondial foarte puternic, cum nu s-a mai văzut în istorie. Acest puternic rol de conducere al lui Anticrist este descris clar pentru prima dată în Biblie de către profetul Daniel, în capitolul 7 al cărţii Daniel, profetul descrie o viziune a patru „fiare” foarte bizare şi înfiorătoare. După ce le prezintă pe primele trei, despre cea de-a patra Daniel spune următoarele:

După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte şi iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fier, mânca, sfărâma şi călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte şi avea zece coarne. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor şi, dinaintea acestui corn, au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Şi cornul acesta avea nişte ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea cu trufie.

(Daniel 7: 7 – 8)

Apoi, în versetele 15 – 16, Daniel îi cere unui înger din viziunea lui să-i explice semnificaţia viziunii cu cele patru fiare. Îngerul interpretează că cele patru fiare reprezintă patru împărăţii sau imperii foarte mari:

Eu, Daniel, m-am tulburat cu duhul şi vedeniile din capul meu m-au înspăimântat. M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo şi l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi-a vorbit şi mi le-a tâlcuit astfel: „Aceste patru fiare mari sunt patru împăraţi care se vor ridica pe pământ”.

(Daniel 7: 15 – 17)

De fapt, este destul de direct. Daniel întreabă din nou îngerul în mod specific despre cea de-a patra fiară şi îndeosebi despre „cornul cel mic” care a dezrădăcinat trei coarne. Îngerul îi răspunde din nou cu o explicaţie foarte clară şi directă:

El mi-a vorbit aşa: „Fiara a patra este o a patra împărăţie care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâşia tot pământul, îl va călca în picioare şi-l va zdrobi. Cele zece coarne înseamnă că din împărăţia aceasta se vor ridica zece împăraţi. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintaşii lui şi va doborî trei împăraţi”. (Daniel 7: 23 – 24)

În esenţă, îngerul explică faptul că cea de-a patra împărăţie va aduce o mare distrugere pe tot pământul. La început, aceasta va fi constituită din zece regi. Apoi se va ridica un alt rege, al unsprezecelea, care va lua locul a trei dintre regii dinainte. Acest al unsprezecelea rege este Anticristul, numit mai întâi „cornul cel mic” Aşadar, vedem că, pe baza viziunii avute de Daniel, Anticristul este un viitor rege care va dobândi mai întâi controlul peste trei alte împărăţii sau naţiuni şi, în cele din urmă, peste zece, formând astfel viitorul imperiu al „fiarei”, din zece naţiuni

– un imperiu de o putere şi ferocitate fără precedent şi fără egal, care „va sfâşia tot pământul, îl va călca în picioare şi-l va zdrobi”.

În ultima parte a capitolului 7 din Daniel, îngerul descrie acţiunile acestui împărat, precum şi care îi va fi sfârşitul:

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi se va încumeta să schimbe vremurile şi legea, şi sfinţii vor fi daţi în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata şi i se va lua stăpânirea, care va fi prăbuşită şi nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinţilor Celui Preaînalt. împărăţia Lui este o împărăţie veşnică şi toate puterile îi vor sluji şi L vor asculta! (Daniel 7: 25 – 27)

Despre regele acesta se spune că îi va asupri pe sfinţii lui Dumnezeu pentru o perioadă de timp asupra căreia majoritatea erudiţilor biblici cad de acord că este de trei ani şi jumătate (o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme). Dar, în cele din urmă, stăpânirea îi va fi luată şi locul său va fi luat de împărăţia Dumnezeului „Celui Preaînalt”.

Câteva sute de ani mai târziu, în cartea Apocalipsa, apostolul Ioan descrie Anticristul şi împărăţia „fiarei” în termeni foarte similari:

Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs şi gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare…

Şi au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de

luni. Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam. Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului, care a fost înjunghiat. (Apocalipsa 13: 2, 4 – 8)

Deşi limbajul simbolic din acest text este oarecum dens, dacă înţelegem uzanţa biblică a anumitor termeni simbolici, imaginea devine relativ clară. „Fiara" se referă din nou la Anticrist, împărat peste un imperiu din zece naţiuni. Coarnele reprezintă autoritate şi putere. Zece coarne vorbesc despre un grad ridicat de autoritate, precum şi despre numărul naţiunilor şi al regilor lor, care se vor uniformând împărăţia fiarei. „Balaurul" care îi dă fiarei autoritatea lui este Satan. Satan este înfăţişat adesea în Biblie ca un balaur sau şarpe. Impactul mondial al acestei împărăţii a fiarei se vede lămurit din următoarea frază: „I s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam". Vedem că întrebarea specifică pe care o pun oamenii pământului este: *„Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea*?" Celor de pe pământ li se pare că fiara este absolut de necombătut. Şi, din nou, regăsim aceeaşi perioadă specifică de timp care i-a fost dată fiarei pentru a persecuta poporul lui Dumnezeu, şi anume patruzeci şi două de luni. Patruzeci şi două de luni înseamnă trei ani şi jumătate. Aceeaşi durată apare şi în pasajul citat anterior, din Daniel 7: 25.

Aşadar, Biblia profeţeşte că Anticristul va fi un conducător politic şi militar cu o putere neîntrecută de niciun alt lider mondial din istorie.

MAHDI CA STĂPÂNITOR AL LUMII

Tradiţiile islamice şi erudiţii musulmani susţin că Mahdi, la fel ca Anticristul, este, conform profeţiilor, un lider mondial politic şi militar fără precedent în istoria lumii. Se spune că Mahdi „luptă împotriva forţelor răului, conduce o revoluţie mondială şi întemeiază o nouă ordine mondială bazată pe justiţie, dreptate şi virtute”. 1 În vremea aceea, spune tradiţia, Mahdi va prezida peste tot pământul în calitate de ultim calif al islamului. Şi, după cum am văzut în ultimul capitol, musulmanii vor „lua în mâinile lor administrarea lumii, iar islamul va fi victorios peste toate celelalte religii”. Fără îndoială, islamul îl vede pe Mahdi ca pe unul a cărui domnie se va extinde peste tot pământul. Vedem limpede, deci, că Anticristul şi Mahdi sunt amândoi descrişi ca fiind nişte lideri politici şi militari cum nu au mai existat pe lume. Deşi, de-a lungul istoriei, au existat mulţi lideri puternici, după descrierile privitoare la Anticrist şi la Mahdi, aceştia îi întrec pe toţi ceilalţi dinaintea lor. Însă, atât Mahdi, cât şi Anticristul sunt descrişi ca fiind mai mult decât simpli lideri politici şi militari – amândoi sunt consideraţi a fi şi lideri religioşi supremi.

ANTICRISTUL CA LIDER SPIRITUAL MONDIAL

Biblia stabileşte faptul că Anticristul va fi un lider spiritual a cărui autoritate va fi recunoscută peste tot în lume. După ce examinează rolul lui Anticrist de conducător religios universal, mulţi specialişti în profeţii biblice vorbesc despre venirea unei „religii mondiale unice” sau a „falsei biserici”, pe care Anticristul o va crea şi o va impune pe tot pământul.

Concepţia unei viitoare religii mondiale dominante, de inspiraţie demonică, derivă în parte din frecventele referinţe la închinare asociate cu Anticristul în Scripturi. În cartea Apocalipsa, citim că Anticristul deopotrivă va

inspira şi va pretinde închinare. Această închinare va fi orientată atât către Satan, numit „balaurul”, cât şi către Anticrist, numit „fiara”:

Şi au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine[58]

fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?”… Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului, care a fost înjunghiat. (Apocalipsa 13: 4, 8)

Pe lângă faptul că va stârni o mişcare mondială de închinare, Anticristul mai este văzut ca un conducător spiritual universal şi pentru că, afirmă Biblia, va fi ajutat de un bărbat desemnat prin sintagma „prorocul mincinos”. Fireşte, însuşi titlul de *proroc* mincinos presupune că acest om are o fire religioasă. Unul dintre rolurile fundamentale ale acestui fals profet este de a înfăptui „semne şi minuni” înşelătoare, care vor cântări greu în convingerea locuitorilor pământului să-i aducă închinare lui Anticrist/fiarei:

Şi fiara a fost prinsă. Şi, împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei şi se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. (Apocalipsa 19: 20)

Este clar, deci, că Biblia învaţă că Anticristul va conduce o mişcare mondială de închinare religioasă, care va încerca să o înlocuiască şi să o uzurpe pe cea adusă Dumnezeului Bibliei. Această închinare va fi atunci oferită atât lui Anticrist, cât şi lui Satan – spiritul nevăzut, provocatorul şi mânuitorul de marionete ce îl motivează, abilitează şi autorizează pe Anticrist să-i îndeplinească misiunea la nivelul lumii întregi.

58^ -Sadr şi Mutahhari, The Awaited Savior, p. 4-5.

MAHDI CA LIDER SPIRITUAL MONDIAL

În acelaşi fel, aproape că este de la sine înţeles că şi Mahdi al islamului va fi conducătorul unei mişcări de închinare de talie mondială, care va urmări să-i determine pe toţi cei ce practică altă religie decât islamul să se lepede de credinţa lor şi să se închine lui Allah, dumnezeul islamului. După cum am văzut în capitolul precedent, Mahdi „va guverna poporul prin Sunna Profetului lor şi va institui islamul pe pământ.”[59] Iar „islamul va ieşi victorios peste toate celelalte religii.”[60] Vedem, aşadar, că Mahdi conduce o revoluţie mondială care va institui o „nouă ordine mondială” bazată pe religia islamului. Islamul va fi singura religie permisă. Atât Anticristul, cât şi Mahdi, se spune, sunt liderii necalificaţi ai unei mişcări religioase globale, care vor căuta să îşi atribuie închinarea care I se cuvine Dumnezeului din Biblie şi Fiului Său, Iisus Cristos. După cum vom vedea desluşit în celelalte capitole, în venerarea lui Allah din contextul islamului este inerentă o tăgăduire directă a Dumnezeului Bibliei şi a Fiului Său, Iisus Cristos. De fapt, acesta este şi motivul pentru care unii musulmani au sentimente atât de puternice şi vehemente, care îi determină să afirme că Mahdi va „eradica pe acei porci şi câini” – adică pe creştinii şi evreii care refuză să se convertească la islam. Ajungem, astfel, la următoarea asemănare dintre Anticrist şi Mahdi.

CAMPANIA SPECIFICĂ A LUI ANTICRIST ÎMPOTRIVA EVREILOR ŞI CREŞTINILOR

Biblia afirmă foarte clar că Satan, prin Anticrist, va urmări, în mod specific, omorârea mai întâi a evreilor şi, apoi, a creştinilor. În cartea Apocalipsa, capitolele 12 şi 13, găsim un alt pasaj profetic încărcat de simbolism de

---

59 Sunan Abu Dawud, cartea 36, nr. 4273, narat de Umm Salamah, Ummul Mu ninin.

60 A1-Sadr şi Mutahari, The Awaited Savior, prolog, pag. 4, 5.

limbaj. La prima vedere, pare oarecum greu de înţeles, dar odată desluşite simbolurile, totul devine foarte clar:

În cer s-a arătat un semn mare – o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. (Apocalipsa 12: 1)

„Femeia” înfăţişată simbolic aici este familia sau naţiunea lui Israel, poporul evreu. Vedem că poartă o cunună de douăsprezece stele. Acestea îi reprezintă pe fiii lui Israel, care devin douăsprezece triburi formând familia sau naţiunea lui Israel (Geneza 35: 23 – 26).

Ea era însărcinată, ţipa în durerile naşterii şi avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roşu, cu şapte capete, zece coarne şi şapte cununi împărăteşti pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului şi le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naşte. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie. (Apocalipsa 12: 2 – 5)

Femeia – Israelul – rămâne însărcinată şi dă naştere unui „fiu, un copil de parte bărbătească”, care „are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier”. Aceasta este o referire clară la Iisus, Mesia al evreilor (vezi Psalmul 2: 9). Balaurul menţionat aici este identificat în versetul 9 drept „şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, acela care înşală întreaga lume”. Vedem că Satan ar vrea să-L omoare pe Iisus, dar Iisus este „răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie”. Aceasta este o referire la ascensiunea lui Iisus la ceruri după înviere (Faptele Apostolilor 1: 8). După aceea.

…balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satan, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe

pământ şi împreună cu ei au fost aruncaţi şi îngerii lui…

Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. Şi cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi şi jumătatea unei vremi, departe de faţa şarpelui… Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Iisus Hristos. (Apocalipsa 12: 9, 13 – 14, 17)

Vedem că Satan este „mâniat pe femeie” (Israel) şi „s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Iisus Hristos”. „Cealaltă progenitură” a lui Israel sunt acei creştini care cu adevărat „păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Iisus Hristos”. Acesta este singurul pasaj care precizează că Satan ţinteşte specific deopotrivă evreii şi creştinii.

Şi ştim că el vorbeşte specific despre vremurile sfârşitului, pentru că menţionează de două ori perioada de trei ani şi jumătate (1.260 zile şi „o vreme, două vremi şi jumătate de vreme”) în care Anticristul va avea autoritatea să poarte război cu sfinţii:

I s-a dat o gură care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni. Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam. (Apocalipsa 13: 5 – 7)

Şi profetul Daniel a văzut că Anticristul va avea această autoritate de a purta război cu „sfinţii” şi de a-i birui. *Sfinţii* mai este redat şi prin „cei sfinţi” în unele

traduceri şi se referă, în principal, la adevăraţii urmaşi ai lui Iisus, care îl cunosc şi îl slujesc pe singurul Dumnezeu adevărat.

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi se va încumeta să schimbe vremurile şi legea, şi sfinţii vor fi daţi în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme. (Daniel 7: 25)

Vedem din nou aici referinţa la perioada de trei ani şi jumătate în care Anticristul îi va persecuta pe cei care îi opun rezistenţă.

Biblia vorbeşte limpede, deci, că Anticristul îi va avea în vizor, în mod specific, pe aceia care se opun încercărilor lui de a-şi impune religia pe tot pământul. Din cartea Apocalipsei, precum şi din cea a profetului Daniel, vedem că cele două grupuri care stârnesc furia cea mai aprigă a lui Satan sunt evreii şi creştinii.

CAMPANIA LUI MAHDI ŢINTEŞTE ÎN MOD SPECIFIC EVREII ŞI CREŞTINII

Destul de interesant, tradiţia islamică vorbeşte mult despre chemarea specială a lui Mahdi de a converti creştinii şi evreii la islam, şi foarte puţin despre convertirile de la alte credinţe. S-ar părea că principalul atac evanghelistic al lui Mahdi va fi convertirea creştinilor şi a evreilor la islam. Următorul citat din Ayatollah Ibrahim Amâni articulează limpede această viziune:

Mahdi va oferi religia islamului evreilor şi creştinilor; dacă o acceptă, aceştia vor fi cruţaţi, altfel, vor fi ucişi.[61]

Şi, bineînţeles, nu putem da uitării faimosul ḥadīth care a devenit preferatul multor antisemiţi musulmani. Din nou, observaţi că este vorba, specific, despre „ceasul din urmă”:

Ceasul cel din urmă nu va veni decât dacă

61 Amini, Al-Imam Al-Mahdi.

musulmanii vor lupta cu evreii şi îi vor ucide până acolo încât evreii se vor ascunde după o piatră sau după un copac, iar piatra sau copacul va spune: musulmanule, sau slujitor al lui Allah, în dosul meu este un evreu, vino şi ia-i viaţa; dar copacul Gharqad nu va spune aşa, căci este copacul evreilor.[62]

După ce vor fi comentat pe marginea acestui ḥadīth în particular, mai mulţi autori musulmani se vor grăbi să sublinieze faptul foarte „interesant" că acest copac anume, „Gharqad" (aparent, copacul de box), este plantat în prezent din abundenţă de evrei în Israel. Ideea este că musulmanii se aşteaptă ca acest ultim holocaust să aibă loc între actualele graniţe ale statului Israel. Lucrul acesta corespunde, fireşte, unei alte foarte specifice similarităţi între Anticristul biblic şi Mahdi.

UN ATAC MILITAR ÎMPOTRIVA ISRAELULUI ŞI INSTITUIREA SCAUNULUI DE AUTORITATE PE MUNTELE TEMPLULUI

Biblia învaţă că Anticristul, împreună cu coaliţia sa multinaţională, va ataca Israelul, mai specific Ierusalimul, cucerindu-l:

Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite şi femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămăşiţa poporului [cei care se supun domniei lui Anticrist] nu va fi nimicită cu desăvârşire din cetate. (Zaharia 14: 2)

«Tu [Gog – numele dat în Ezechiel lui Anticrist] te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor negru care va acoperi ţara, tu cu toate oştile tale şi multe popoare cu tine. Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: În ziua aceea, multe gânduri îţi vor veni în minte şi vei urzi planuri rele. Vei zice: „Mă voi sui împotriva ţării acesteia deschise, voi

62 Sahih Muslim, cartea 041, nr. 6985.

năvăli peste oamenii aceştia liniştiţi, care stau fără griji în locuinţele lor, toţi în locuinţe fără ziduri şi neavând nici zăvoare, nici porţi!

Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme şi moşii şi locuieşte în mijlocul pământului.”» (Ezechiel 38: 9 – 12, NASB)

Conform Bibliei, după acest atac, Anticristul îşi va aşeza „tronul”, în mod specific, în „Templul lui Dumnezeu”. Apostolul Pavel expune foarte clar acest lucru:

…potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2: 4)

Locaţia Templului evreiesc a fost dintotdeauna Muntele Moria din Ierusalim. Astăzi, Templul care se afla odinioară pe Muntele Moria nu mai există; a fost distrus de împăratul roman Titus, în anul 70, conform profeţiei lui Iisus:

La ieşirea din Templu, pe când mergea Iisus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-l arate clădirile Templului. Dar Iisus le-a zis: „Vedeţi voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată”. (Matei 24: 1 – 2)

Astăzi, Muntele Moria, cunoscut uneori şi ca Muntele Templului (sau în arabă *Haram Ash-Sharif*), este locaţia a doua moschei şi cel de-al treilea loc sfânt al islamului. Se fac nesfârşite speculaţii despre Muntele Templului în ce priveşte locul exact în care a fost cândva Templul iudeilor sau legate de întrebarea dacă acolo va fi reconstruit în viitor un Templu evreiesc. Cu siguranţă, versetul apostolului Pavel pare să indice că, într-adevăr, va apărea în Ierusalim un Templu al iudeilor reconstruit. Apostolul

Pavel spune că Anticristul „se va aşeza în Templul lui Dumnezeu”, sau, literal, „îşi duce scaunul în Templul lui Dumnezeu”. Este vorba aici nu atât de mult despre o aşezare propriu-zisă, cât despre ocuparea unei poziţii de autoritate. Aşadar, vedem că Anticristul va face din Muntele Moria şi, mai specific, din Templul evreiesc reconstruit, sediul specific al domniei sale. Iisus a avertizat asupra acestui eveniment, în urmă cu două mii de ani. Referindu-se la faptul că Anticristul se va aşeza în Templul iudeilor şi la evenimentele imediat următoare, Iisus a spus:

…atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munţi; cine va fi pe acoperişul casei să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă; şi cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-şi ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele ce vor da ţâţă în zilele acelea! Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate.

(Matei 24: 16 – 22)

Vedem aici că Iisus numeşte ocuparea Templului de către Anticrist „urâciunea pustiirii”. „Pustiirea” se referă la haosul şi apriga prigoană ce vor urma imediat după ce va fi descoperită adevărata identitate a lui Anticrist. După campania militară contra Ierusalimului, Anticristul va face din însuşi Muntele Templului baza sa de autoritate. Este limpede că, la vremea aceea, sentimentele răuvoitoare ale lui Anticrist faţă de Israel vor deveni pe deplin manifeste, întrucât Iisus îi avertizează pe locuitorii Ierusalimului să fugă numaidecât în munţi.

ATACUL LUI MAHDI ASUPRA IERUSALIMULUI ŞI STABILIREA CĂLI FĂTULUI ISLAMIC LA IERUSALIM

Tot astfel, se spune că Mahdi va ataca Ierusalimul şi

îl va recuceri pentru islam, cu scopul de a-şi institui de acolo domnia islamică peste pământ:

[Armate purtând] steaguri negre vor veni din Khurasan [Iran]. Nicio putere nu va fi în stare să le oprească şi, în cele din urmă, vor ajunge la Eela [Domul Stâncii din Ierusalim], unde îşi vor înălţa steagurile.[63]

Ierusalimul va fi locaţia califatului drept călăuzit şi centrul domniei islamice, care va fi condus de către Imam al-Mahdi.[64]

De asemenea, după cum am văzut în secţiunea precedentă, Mahdi nu-şi va finaliza campania contra Ierusalimului pe cale paşnică. Versiunea islamică a vremurilor din urmă se încheie când ultimii câţiva supravieţuitori evrei se ascund după pietre sau copaci de teama sabiei islamului. În acelaşi fel, campania militară contra Ierusalimului şi instituirea califatului islamic acolo nu vor avea ca rezultat o domnie benevolă a lui Mahdi peste evrei, întrucât, după cum am văzut deja, ultimul citat continuă:

...care va aboli conducerea evreilor... şi va pune capăt dominaţiei Satanelor ce scuipă rău în oameni şi produc coruperea pământului.[65]

În ce priveşte atacarea locuitorilor Israelului există, destul de interesant, o altă corelaţie foarte specifică între acţiunile lui Mahdi şi acţiunile Anticristului biblic. Dacă similarităţile dintre cei doi pe care le-am discutat până aici sunt uluitoare, caracterul specific al următoarei paralele este, pur şi simplu, incredibil.

TRATATUL DE ŞAPTE ANI ÎNCHEIAT DE ANTICRIST CU ISRAELUL

---

63 Tirmidhi citat în Zubair, Signs of the Qiyamah, pag. 42, şi Abdullah, Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday, pag. 54.

64 Izzat şi Arif, Al- Mahdi and the End of Time, pag. 40.

65 Ibid.

Se spune că, odată ajuns la putere şi ca un preludiu la invadarea Israelului, Anticristul va iniţia un tratat de pace cu naţiunea lui Israel, pentru şapte ani:

El va face un legământ trainic cu mulţi timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare şi pe aripa urâciunilor idoleşti va veni unul care pustieşte, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât. (Daniel 9: 27)

În context, versetul ne arată că Anticristul va încheia un „legământ" cu Israelul pentru şapte ani, insuflându-le israelienilor un fals sentiment de siguranţă.

Cuvântul ebraic specific folosit în acest verset şi tradus prin „săptămână" este *shabuwa*, care poate însemna o „săptămână" de zile sau una de ani. O perioadă de şapte ani, în gândirea ebraică, este similară cu deceniul pentru noi. În Vest, tindem să numărăm anii cu un sistem zecimal bazat pe adăugiri de zeci, măsurând în schimb zilele în succesiuni de câte şapte (săptămână). Evreii măsoară şi zilele, şi anii în adăugiri de câte şapte. Cuvântul tradus prin „săptămână" în Daniel 9: 27 se referă la şapte ani. Aceasta este perioada specifică de timp stabilită de Anticrist pentru tratatul său de pace cu Israelul. Apoi, la mijlocul celor şapte ani, Anticristul îşi va renega tratatul şi va opri ofrandele şi jertfele aduse în Templul iudeilor, proclamându-se nu doar stăpânul lumii, ci Dumnezeu însuşi. Profetul Isaia menţionează acest „legământ" şi mustră Israelul pentru a-l fi încheiat: de fapt, îl numeşte chiar „legământ cu moartea" (Isaia 28: 14 – 15).

TRATATUL DE ŞAPTE ANI ÎNCHEIAT DE MAHDI

Din nou, în mod similar, se spune că Mahdi iniţiază al patrulea şi cel din urmă tratat dintre „romani" şi musulmani. (Din nou, „romani" ar trebui înţeles ca fiind creştinii sau Vestul, în general – călăii lui Nicholas Berg i s-au adresat preşedintelui Bush, în declaraţia dinaintea

execuţiei, prin „Tu, câine al romanilor”) Interesant este că acest al patrulea tratat, se spune, este încheiat cu un descendent al fratelui lui Moise, preotul Aaron. Un astfel de descendent ar fi un *cohen*, adică un preot. Doar *cohanim* dintre iudei pot oficia îndatoririle preoţeşti ale Templului. Lucrul acesta capătă importanţă în lumina faptului că mulţi specialişti în profeţii şi mulţi teologi creştini au speculat că tratatul pe care Anticristul îl va iniţia cu Israelul va include un acord care le va permite evreilor să-şi reconstruiască Templul. Dar probabil că aspectul extraordinar al acestui tratat încheiat de Mahdi cu acest iudeu de descendenţă preoţească este durata. Durata tratatului este exact aceeaşi cu a tratatului de pace încheiat de Anticrist – şapte ani! Citând ḥadīthuri care vorbesc despre emergenţa şi domnia lui Mahdi, Muhammad Ali ibn Zubair relatează următoarea tradiţie uimitoare:

Profetul a spus: Vor fi patru acorduri de pace între voi şi romani. Cel de-al patrulea va fi mijlocit de o persoană care va fi *din descendenta lui Hadrat Aaron* [Onorabilul Aaron – fratele lui Moise] şi va fi ţinut *timp de şapte ani*. Oamenii au întrebat: „O, profetule Mahomed, cine va fi imam-ul [conducătorul] poporului la vremea aceea?” Profetul le-a răspuns: Va fi dintre urmaşii mei şi va avea fix vârsta de 40 de ani. Faţa lui va străluci ca o stea… (su[66]blinierea adăugată)

SCHIMBAREA LEGILOR ŞI A VREMURILOR

Un alt scop al lui Anticrist, conform cărţii lui Daniel, este acela de a „schimba vremurile şi legile”:

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi se va încumeta să

66^ Tabarani citat de Mufti A.H.Elias şi Muhammad Aii ibn Zubair Aii, Imam Mahdi, articol online preluat de la: http://www.islam.tc/prophecies/imam.html.

schimbe vremurile şi legea, şi sfinţii vor fi daţi în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme. (Daniel 7: 25)

Aici întrezărim, de fapt, ceva din persoana Anticristului, întrucât acţiunile lui ne oferă un indiciu asupra originii sale. Se spune că acesta va dori să schimbe două lucruri – vremurile şi legile. Acum, am văzut deja că Mahdi va schimba legea instituind legea islamică, *şaria*, pe tot pământul, dar nu am găsit nicio dovadă în literatura apocaliptică islamică cum că ar schimba şi „vremurile" întrebarea simplă, însă, este: cine altcineva decât un musulman ar dori să schimbe „vremurile şi legile"? Pe lângă calendarul gregorian folosit de Occident, mai sunt, printre altele, calendarele evreiesc, hindus şi musulman. Evreii şi hinduşii, însă, nu ar dori să-şi impună legile religioase sau calendarele lor asupra restului lumii. Islamul, pe de altă parte, are deopotrivă propriile legi şi propriul calendar şi pe amândouă *ar vrea* să le impună asupra întregii lumi. Calendarul islamic se bazează pe cariera lui Mahomed. El începe cu migrarea (*hijra*) lui Mahomed de la Meca la Medina. Calendarul musulman este obligatoriu de ţinut pentru toţi musulmanii. Dr. Waleed Mahanna articulează poziţia islamică faţă de calendarul islamic *hijra*:

Este considerată o poruncă divină să fie folosit calendarul [*hijra*] cu douăsprezece luni [pur] selenare, fără intercalare, după cum reiese din… sfântul Coran.[67]

Nu doar că islamul vede ca fiind un imperativ divin folosirea unui calendar religios unic, ci, mai mult, acesta are şi propria săptămână. Spre deosebire de ritmul vestic al unei săptămâni – unde corpul săptămânii de lucru este

67 Dr. Waleed A. Muhanna, „O scurtă introducere în calendarul islamic (Hijri)", disponibil online la: http://fisher.osu.edu/~muhanna_l/hijri-intro.html.

perioada cuprinsă între ziua de luni şi cea de vineri, urmat de două zile libere, sâmbătă şi duminică, pe care iudaismul, respectiv creştinismul, le folosesc ca zile de închinare – în islam ziua sacră a rugăciunii este ţinută vinerea. Aceasta este ziua în care musulmanii se întrunesc la moschee ca să se roage şi să asculte o predică.

Aşadar, este destul de plauzibil că referinţa biblică la încercarea lui Anticrist de a „schimba vremurile şi legile" descrie un musulman. Dacă ne uităm la imaginea de ansamblu, doar islamul se încadrează ca fiind sistemul ce are propriul calendar, o săptămână bazată pe propria istorie religioasă şi un sistem clar de legi pe care doreşte să le impună asupra întregului pământ. În mod sigur, dacă vreun musulman ajunge să fie atât de puternic pe cât este Mahdi, va încerca să instituie în toată lumea legea islamică – precum şi calendarul şi săptămâna islamice.

CĂLĂREŢUL PE UN CAL ALB

Ultima similaritate între Anticrist şi Mahdi pe care o vom supune discuţiei în acest capitol este aceea că atât Anticristul, cât şi Mahdi sunt identificaţi printr-un un pasaj biblic ce descrie un călăreţ pe un cal alb. Deşi acesta ar putea fi înţeles la propriu, cel mai probabil este vorba despre o imagine simbolică a celor doi bărbaţi. Uimitor este că originea tradiţiei biblice a Anticristului pe un cal alb şi originea tradiţiei islamice a lui Mahdi în aceeaşi ipostază provin din acelaşi pasaj biblic. Imaginea simbolică a lui Anticrist, respectiv a lui Mahdi, venind călare pe un cal alb îşi are obârşia în capitolul 6 din Apocalipsa. Aici, apostolul Ioan descrie viziunea pe care a avut-o despre desfăşurarea evenimentelor care marchează începutul vremurilor din urmă. Imaginea este cea a lui Iisus care ţine în mână un sul – pe partea exterioară a sulului sunt şapte peceţi din ceară. Ruperea fiecărei peceţi pune în mişcare un eveniment specific şi distinct, legat de sfârşitul

vremurilor:

Când a rupt Mielul cea dintâi din cele şapte peceţi, m-am uitat şi am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino şi vezi!” M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună şi a pornit biruitor şi ca să biruiască. (Apocalipsa 6: 1 – 2)

Peceţile care urmează acestui călăreţ sunt:

1. Pacea este luată de pe pământ;
2. Foamete;
3. Molimă şi moarte;
4. Prigoană şi martiraj pentru poporul lui Dumnezeu;
5. Un mare cutremur de pământ;
6. Mânia lui Dumnezeu.

Vedem, deci, că odată intrat în scenă călăreţul, lumea începe să fie, în esenţă, în cădere liberă, în haosul ce defineşte ceasul din urmă. Interpretarea pe care mulţi erudiţi ai Bibliei o dau acestui pasaj este următoarea: calul alb este o imitaţie a calului alb pe care va călări Iisus la întoarcerea Sa (Apocalipsa 19: 11). Aşadar, călăreţul acesta este o *imitaţie* a *lui Cristos*, *un impostor* – *un Anticrist* Arcul *fără săgeţi din* mâna lui reprezintă o pace falsă. Călăreţul poartă, odată cu accederea lui la putere, o falsă promisiune de pace. Lucrul acesta se aliniază cu – şi poate fi o referinţă directă la – tratatul de falsă pace pe care Anticristul îl va încheia cu Israelul la începutul perioadei de şapte ani a domniei lui. Coroana de pe capul acestuia se referă, evident, la poziţia sa de autoritate şi conducere. Şi vedem că adevărata motivaţie şi tendinţă a acestui călăreţ este de a cuceri. Aşadar, în lumina identităţii şi activităţii lui, nu suntem surprinşi să aflăm că evenimentele ce urmează emergenţei sale pe scena lumii nu inaugurează o epocă de pace, ci mai curând o perioadă de haos apocaliptic. Din câte se pare, lucrul acesta nu

constituie o problemă pentru erudiţii islamici, care adoptă, în general, o abordare foarte arbitrară şi capricioasă a Bibliei. Căci, în Anticristul ce vine călare pe calul alb, cu o coroană pe cap şi pornit să cucerească, erudiţii musulmani văd o imagine clară a lui Mahdi. După cum am amintit adineauri în capitolul despre Mahdi, primul transmiţător musulman al ḥadīth-urilor, Kab al Ahbar, este citat că ar fi spus:

Îl găsesc pe Mahdi consemnat în cărţile profeţilor... De pildă, în cartea Apocalipsa spune: „Şi m-am uitat şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce şedea pe el... a pornit biruitor şi ca să cucerească". 11

În concluzie, mai multe dintre aspectele unice şi distinctive ale persoanei, misiunii şi acţiunilor Anticristului biblic se potrivesc într-o măsură extraordinar de mare cu descrierile rezervate lui Mahdi în tradiţiile islamice. Mai mult, vedem că până şi erudiţii musulmani aplică versetele biblice despre Anticrist salvatorului aşteptat de ei, lui Mahdi. Lucrul acesta trebuie văzut ca fiind o ironie, dacă nu chiar, fără doar şi poate, profetic.[68]

IISUS AL MUSULMANILOR

După emergenţa sau „ridicarea" lui Mahdi, al doilea cel mai important eveniment dintre semnele majore este revenirea lui Iisus Cristos. Creştinii care îl iubesc pe Iisus se entuziasmează – lucru de înţeles – de prospectul că musulmanii îl aşteaptă şi tânjesc după întoarcerea Lui. Din nefericire, credinţa islamică cu privire la cine este acest Iisus care vine şi ce face El odată revenit este drastic diferită de credinţa creştină despre Iisus.

Primul lucru pe care trebuie să-l înţeleagă creştinii referitor la credinţa islamică despre Iisus este că musulmanii resping ideea că Iisus a fost sau este Fiul lui Dumnezeu. În islam, Iisus nu este, după cum articulează

68u Izzat şi Arif, Al Mahdi and the End of Time, pag. 15, 19.

Biblia, Dumnezeul întrupat. În al doilea rând, în credinţa islamică, Iisus nu a murit niciodată pe o cruce pentru păcatele omenirii. Coranul neagă în mod explicit că Iisus a fost vreodată crucificat sau că ar fi experimentat vreodată moartea. Musulmanii cred că, după ce Allah l-a izbăvit, ca prin minune, de moarte, Iisus s-a înălţat la cer viu, într-o manieră similară lui Ilie din istorisirea biblică. De atunci, cred musulmanii, Iisus a rămas cu Allah, aşteptându-şi oportunitatea de a se întoarce pe pământ ca să-şi sfârşească lucrarea şi să-şi încheie viaţa. Ca atare, în mintea musulmanului, Iisus nu a fost nicidecum un „mântuitor" Pentru musulmani, n-a fost decât un alt profet din lungul şir de profeţi pe care Allah i-a trimis omenirii. Titlul special de Mesia, deşi reţinut şi în tradiţia islamică, este, în esenţă, golit de orice caracteristici mesianice definite în Biblie. Conform textelor sacre ale islamului, după cum vom vedea, când Iisus se va întoarce, în mod categoric *nu* se va poziţiona pentru restaurarea Israelului către poporul evreu. Tot aşa cum scopul său nu va fi nici să-i salveze şi să-i scape pe credincioşii săi ucenici de prigoana neîntreruptă din partea lui Anticrist. Ca să putem pricepe sensurile revenirii lui Iisus în concepţia islamică, trebuie să ne intre bine-n cap că *Iisus se va întoarce ca musulman radical*!

Capitolul acesta va schiţa tradiţiile islamice privitoare la întoarcerea lui Iisus. Multe dintre ḥadīth-urile ce urmează şi fac referire la Iisus nici nu-l numesc astfel, ci Isa. Ocazional, de dragul nostru, musulmanii vor vorbi despre El cu numele lui englezesc, însă cel care îi este dat în Coran şi pe care îl folosesc majoritatea musulmanilor este Isa (sau Eesa) al-Maseeh (Mesia). Alte titluri comune pentru Iisus în islam sunt Hadrat Isa (Onorabilul Iisus), Isa bin Maryam (Iisus, fiul Mariei) sau Nabi Isa (profetul Iisus). O parte din acestea vor fi redate şi mai jos.

REVENIREA LUI IISUS AL MUSULMANILOR

Conform tradiţiilor sacre ale islamului, revenirea lui Iisus este descrisă de obicei ca având loc chiar la ieşirea din Damasc:

În vremea aceasta, Allah îl va trimite pe Cristos, fiul Mariei, iar acesta va coborî la *minaretul* alb, în partea de răsărit a Damascului, purtând două veşminte vopsite în nuanţe palide de şofran şi aşezându-şi mâinile pe aripile a doi îngeri. Când îşi va pleca capul, broboane de sudoare îi vor picura de pe cap, iar când îşi va ridica capul, mărgele ca perlele se vor împrăştia de pe el.1

SUPUSUL LUI MAHDI

În vremea aceasta, Iisus coboară să întâmpine armata lui Mahdi, care se va pregăti de război. Va fi chiar înainte de timpul de rugăciune: Musulmanii se vor mai pregăti încă de luptă, strângând rândurile. În mod cert, va veni timpul rugăciunii şi atunci Iisus, fiul Mariei, se va pogorî.[6970]

Pe baza ḥadīth-ului relevant, erudiţii islamici par a fi toţi de acord că Mahdi îi va cere lui Iisus să conducă rugăciunile. Atunci, Iisus va refuza cererea şi va lăsa în seama lui Mahdi să conducă rugăciunea:

Solul lui Allah a spus: O parte din poporul meu nu va înceta să se lupte pentru adevăr şi va triumfa până în ziua învierii. El a spus: Iisus, fiul Mariei, se va pogorî atunci şi comandantul lor [Mahdi al musulmanilor] îl va invita să vină şi să-i conducă în rugăciune, dar acesta va spune: Nu, unii dintre voi sunt comandanţi peste câţiva.[71]

Elementul important de accentuat aici este că Iisus se va ruga atunci în spatele lui Mahdi, ca o declaraţie directă a inferiorităţii sale de rang în faţa acestuia:

69^ ahih Muslim, cartea 041, nr. 7015.

70 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 351.

71 Sahih Muslim, cartea 001, nr. 0293, narată de Jabir bin ‘Abdullah.

Iisus Cristos va declina oferta şi invitaţia lui Imam Mahdi de a veni şi de a conduce musulmanii în rugăciune şi îşi va spune rugăciunea în spatele lui Imam Mahdi.[72]

Iisus (pacea fie cu el) va veni şi îşi va spune rugăciunile obligatorii în spatele lui Mahdi şi îl va urma.[73]

[Iisus] îl va urma pe Mahdi, stăpânul din acea vreme, şi de aceea îşi va aduce rugăciunile în spatele lui.[74]

IISUS, MUSULMANUL CREDINCIOS

După întoarcerea lui, în acord cu identitatea sa de musulman credincios, Iisus va întreprinde pelerinajul ritualic la Meca, numit *hajj*:

Profetul a spus: Fără îndoială, Isa ibn Maryam se va pogorî în calitate de judecător echitabil şi domnitor cinstit. El îşi va croi drum în *hajj* [pelerinaj] şi va veni la mormântul meu să mă salute, iar eu sigur îi voi răspunde![75]

IISUS VA INSTITUI LEGEA ISLAMICĂ

Deşi în Islam, Mahdi, calif (viceregent) şi imam (conducător) al musulmanilor, este clar superior lui Iisus, rămâne şi acesta un lider al comunităţii musulmane. Conform tradiţiilor islamice, principalul său scop va fi să supervizeze instituirea şi aplicarea legii islamice *şaria* în toată lumea:

Ibn Qayyim a menţionat în *Manar al-munif* că liderul... este Mahdi, care îi va cere lui Iisus să conducă musulmanii în rugăciune. Iisus va rămâne pe pământ, nu ca profet, ci ca unul din comunitatea [ummah] profetului Mahomed. Musulmanii îl vor urma ca pe conducătorul lor.

---

72 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 350.

73 Sais I-Nursi, „A cincea rază”, în The Rays, pag. 493, citat în Yahya, Jesus Will Return, pag. 66.

74 A1-Sadr şi Mutahhari, The Awaited Savior, prolog, pag. 3.

75" Hakim Mustadrak (2:651) #4162 relatat de Abu Harayra, citat în Kabbani, Approach of Armageddon?, pag. 237.

După Shalabi, Mahdi va conduce musulmanii în rugăciune, iar Iisus va domni peste musulmani potrivit legii divine [şaria].[76]

Iisus, fiul Mariei, se va pogorî şi îi va conduce judecând în mijlocul lor conform sfântului Coran şi Sunnei profetului Mahomed.[77]

IISUS, MARELE EVANGHELIST MUSULMAN

Tradiţia islamică învaţă că, fiindcă Iisus se va declara musulman, îi va face pe mulţi creştini să se convertească la islam. Coranul afirmă despre cei ce nu se convertesc la islam că, în Ziua Judecăţii, Iisus va fi martor împotriva lor:

Nu este unul din Poporul Cărţii [creştini şi evrei], dar vor crede în el înainte de moartea lui, iar în Ziua învierii El va fi martor împotriva lor. (Sura 4: 159)

Comentând pe marginea acestui verset, Mufti Muhammad Shaft şi Mufti Mohammad Raft Usmani, în cartea *Signs of the Qiyama* [judecata finală] *and the Arrival of the Maseeh* [Mesia] [Semnele judecăţii finale şi sosirea lui Mesia], explică faptul că fraza „vor crede în el înainte de moartea lui" înseamnă că creştinii şi evreii:

...vor confirma că el este viu şi că nu a murit şi că nu este Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu, ci [doar] robul şi solul lui [Allah], iar Isa [Iisus] va depune mărturie împotriva celor care l-au numit fiul lui Dumnezeu, creştinii, şi împotriva celor care l-au repudiat, evreii.[78][79]

Sheikh Kabbani, preşedinte al Consiliului Islamic Suprem al Americii (ISCA), articulează limpede perspectiva islamică asupra rolului evanghelistic pe care îl

---

76 Sahih Ashrat as-Sa'at, citat în Kabbani, Approach of Armageddon?, pag. 236.

77 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 351.

78 Shafi şi Usmani, Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh, pag. 60.

79 A1-Sadr şi Mutahhari, The Awaited Savior, prolog, pag. 3.

va avea Iisus când se va întoarce:

Ca toţi profeţii, profetul Iisus a venit cu mesajul divin al supunerii înaintea Dumnezeului Atotputernic, care este mesajul islamului. Versetul acesta arată că, la întoarcerea sa, Iisus în persoană va corecta reprezentările greşite despre sine. El va afirma mesajul adevărat pe care l-a adus în timpul în care era profet şi faptul că niciodată nu a pretins a fi Fiul lui Dumnezeu.

Mai mult, la a doua sa venire, va reafirma cele profeţite la prima venire, aducând mărturie în favoarea peceţii Solului, profetul Mahomed. La a doua sa venire, mulţi nemusulmani îl vor accepta pe Iisus ca slujitor al lui Allah cel Atotputernic, ca musulman şi membru al comunităţii lui Mahomed.11

Al-Sadr şi Mutahhari articulează aceeaşi aşteptare:

Iisus se va pogorî din cer şi va îmbrăţişa cauza lui Mahdi. Creştinii şi evreii îl vor vedea şi vor recunoaşte adevăratul lui statut. Creştinii îşi vor abandona credinţa în dumnezeirea lui [sic]}*2*

IISUS VA ABOLI CREŞTINISMUL

Este de o importanţă crucială să înţelegem că, potrivit tradiţiei şi credinţei islamice, la întoarcerea lui, Iisus nu va veni să convertească *majoritatea* creştinilor la islam, ci să abolească creştinismul cu totul.

Acest fapt reiese din analiza unei tradiţii foarte cunoscute şi foarte citate, care vorbeşte despre patru lucruri specifice pe care le va face Iisus la întoarcerea sa. Se spune că Iisus:

1. Va sfărâma crucile.
2. Va omorî toţi porcii.
3. Va aboli taxa *jizya* (o taxă impusă de musulmani nemusulmanilor).
4. îl va omorî pe anticristul musulman şi pe urmaşii acestuia.

Profetul a spus: Nu este niciun profet între mine şi el, adică Iisus. El se va pogorî [pe pământ]... El va sfărâma crucea, va omorî porcii şi va aboli jizya. Allah va nimici toate religiile cu excepţia islamului.[80]

Cele trei acţiuni, de sfărâmare a crucii, de omorâre a porcilor şi de abolire a taxei *jizya*, derivă din ideea că Iisus va elimina toate celelalte religii de pe pământ în afară de islam. Shafi şi Usmani explică faptul că „a sfărâma crucea" înseamnă „a aboli închinarea crucii". Mai mulţi prieteni musulmani cu care am vorbit şi-au exprimat modul în care înţeleg ei această tradiţie, şi anume că Iisus va sfărâma sau va înlătura toate crucile de pe acoperişurile şi turlele tuturor bisericilor de pe pământ. Acţiunea aceasta va însemna, deci, o declaraţie clară de dezaprobare a noţiunii false că Iisus ar fi fost răstignit cândva pe o cruce. Omorârea porcilor se va petrece pentru ca „credinţa creştină a legalităţii lor să fie negată".[81]

Motivul pentru abolirea taxei *jizya* (impozitul pe cap de locuitor cu caracter obligatoriu pe care trebuie să-l plătească nemusulmanii pentru a trăi într-o ţară musulmană) ţine de ideea că, la întoarcerea lui Iisus, taxa *jizya* nu va mai fi acceptată şi singura alegere pentru creştini va fi să accepte islamul sau să moară. După cum declară Sideeque M.A. Veliankode în *Doomsday Portents and Prophecies* [Semnele şi profeţiile legate de Ziua Judecăţii]:

Iisus, fiul Mariei, se va coborî curând în mijlocul musulmanilor drept judecător... Iisus va judeca, deci, potrivit cu legea islamului... tuturor *oamenilor li se va cere să îmbrăţişeze islamul şi nu va mai exista o alternativă*,

---

80 Sunan Abu Dawud, cartea 37, nr. 4310, narat de Abu Hurayrah. Vezi şi Sahih Bukhari, voi. 3, cartea 43, nr. 656.

81 Shafi şi Usmani, Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh, pag. 59.

(*sublin*[82]ierea adăugată)

Până şi Harun Yahya afirmă această credinţă în cartea sa, *Jesus Will Return* [Iisus se va întoarce], când spune că „Iisus va înlătura toate sistemele de necredinţă în acea perioadă.”[83] Juriştii musulmani confirmă şi ei aceste interpretări – luaţi în considerare, de exemplu, decizia judecătorească a lui Ahmad ibn Naqib al-Misri (mort în 1368) din *The Reliance of the Traveller* [Nădejdea călătorului], manualul clasic al lui Shafi de jurisprudenţă islamică:

Timpul şi locul pentru [impozitul pe cap de locuitor] este înainte de ultima coborâre a lui Iisus (pacea fie cu el). *După ultima lui venire, nimic în afara islamului nu va mai fi acceptat de la ei*, pentru că perceperea impozitului pe cap de locuitor este în vigoare doar până la coborârea lui Iisus (pacea fie cu el şi cu Profetul nostru) …” (su[84]blinierea adăugată)

IISUS, ASASINUL EVREILOR

În afară de „realizarea” de a fi abolit creştinismul la scară mondială, o altă sarcină a lui Iisus este uciderea un personaj cunoscut sub numele de Dajjal, sau versiunea musulmană a lui Anticrist. Mai mult, Iisus nu îl va omorî doar pe Dajjal, ci şi pe toţi urmaşii acestuia, în majoritatea lor evrei. Muhammad Ali Ibn Zubair elaborează pe marginea acestui lucru, într-un articol intitulat „Cine este Dajjal cel rău?”:

Principalii urmaşi ai lui [Dajjal] vor fi Yahudis [evreii] din Isfahaan. Pe lângă că urmaşii lui vor fi preponderent Yahudi, între aceştia se vor număra şi multe femei.[85]

---

82 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 358.

83 Yahya, Jesus Will Return, pag. 52.

84r Al-Misri, Reliance of the Traveller, pag. 603.

85 Muhammad Abi Ibn Zubair, „Cine este Dajjal cel rău (anticristul)?”, articol online preluat de la: http://www.islam.tc/prophecies/masdaj.html.

Veliankode explică faptul că unul dintre principalele motive pentru care Iisus se va întoarce este „să combată evreii în controversatul subiect al uciderii lui Iisus… Dar Iisus îi va omorî pe ei şi pe Anticrist, conducătorul lor”. Înş[86]irând evenimentele zilelor din urmă în ordinea desfăşurării lor, Muhammad Ali Ibn Zubair, autorul cărţii The *Signs of Qiyama* [Semnele Zilei Judecăţii], începe:

Urmaşii lui, Yahudis, vor număra şaptezeci de mii…

[Atunci] Hadrat Isa [Onorabilul Iisus] îl va omorî pe Dajjal la Poarta lui Hudd, lângă un aeroport israelian, în valea lui „Ifiq”. Va urma războiul final cu Yahudis, iar musulmanii vor ieşi victorioşi.[87]

Vom discuta mai în amănunt despre acest „război final” între evrei şi musulmani, într-un capitol ulterior. Deocamdată, însă, este important să ne amintim că, atunci când va avea loc acest război final (sau, mai corect, măcelul final), conform tradiţiei islamice, Iisus va fi principalul instigator.

IISUS, UN BUN FAMILIST MUSULMAN

Se cuvine să amintim un ultim aspect legat de întoarcerea lui Iisus al musulmanilor. Se spune că, după ce converteşte lumea la islam şi îi omoară pe necredincioşi, pe Dajjal şi pe urmaşii acestuia, Iisus se va căsători, va avea copii şi, în cele din urmă, va muri:

Profetul a spus: Nu există niciun profet între mine şi el, Iisus… El îl va nimici pe Anticrist şi va trăi pe pământ timp de patruzeci de ani, după care va muri. Musulmanii se vor ruga pentru el.[88]

După pogorârea lui pe pământ, Iisus se va căsători. Va avea copii şi va rămâne pe pământ timp de

---

86 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 360; Sahih Bukhari, vol. 3, cartea 43, nr. 656.

87 Zubair, Signs of Qiyama.

88 Sunan Abu Dawood, cartea 37, nr. 4310, narat de Abu Hurayrah.

nouăsprezece ani după căsătoria lui. îşi va da duhul, iar musulmanii îi vor oficia rugăciunea funerară şi îl vor îngropa alături de profetul Mahomed.[89]

SUMAR

În încheiere, să recapitulăm caracteristicile şi acţiunile definitorii ale lui Iisus al musulmanilor după întoarcerea acestuia pe pământ:

1. Iisus se va întoarce pe pământ în zilele din urmă lângă o moschee din Damasc.

2. Va sosi la momentul când Mahdi şi armata lui se vor pregăti de rugăciune.

3. Mahdi îi va cere lui Iisus să conducă rugăciunea, dar Iisus va declina, în directă deferenţă faţă de Mahdi, pe care Iisus îl declară a fi conducătorul musulmanilor. Apoi se va ruga în spatele lui Mahdi, ca un supus.

4. Va fi un musulman credincios.

5. Va face un pelerinaj la Meca.

6. Va vizita mormântul lui Mahomed şi îl va saluta pe Mahomed, iar Mahomed îi va întoarce salutul din mormânt.

7. Va distruge creştinismul.

8. Va abroga taxa *jizya*, lăsând evreilor şi creştinilor singurele opţiuni de a se converti la islam sau de a muri.

9. Va institui legea islamică *şaria* pe întreg pământul.

10. îl va ucide pe Anticrist şi pe adepţii lui, constituiţi în mare parte din evrei şi femei.

11. Va rămâne pe pământ aproximativ patruzeci de ani, timp în care se va căsători, va avea copii şi apoi va muri.

După cum am văzut, Iisus al musulmanilor este, prin natura şi acţiunile lui, *de departe foarte* diferit de Iisus al Bibliei. În loc să vină să domnească în calitate de rege şi

---

89^ îrmidhi, citat în „Isus (Isa) A.S. în Islam, şi A Doua Venire a sa” de Mufti A.H. Elias, la http://www.islam.tc/prophecies/jesus.html.

Mesia peste tot pământul, din Ierusalim, Iisus vine să convertească lumea la islam – sau să-i omoare pe aceia care refuză să o facă. În loc să vină să salveze şi să scape creştinii şi evreii credincioşi, el vine să-i măcelărească. Vom discuta mai mult într-un alt capitol despre ce are Biblia de spus pe tema întoarcerii lui Iisus.

Prorocul mincinos versus Iisus al
MUSULMANILOR
A

În mod uimitor; similarităţile între naraţiunile biblice legate de vremurile din urmă şi cele islamice nu se sfârşesc la Anticrist şi la Mahdi. Dacă ar fi aşa, ar fi, poate, mai uşor să punem toate aceste asemănări pe seama unor coincidenţe. Paralelismele, însă, nu se opresc aici, ci se extind, din nou, destul de clar, la persoana bărbatului cunoscut în Biblie ca fiind prorocul mincinos şi cel cunoscut în islam ca fiind Isa al-Maseeh – Iisus Mesia.

Biblia articulează clar planul specific întocmit de Satan de-a lungul epocilor istorice. Ea învaţă că Satan va ridica nu unul, ci doi oameni care să fie agenţii lui pe pământ şi să amăgească oamenii, îndepărtându-i de închinarea înaintea singurului Dumnezeu adevărat. Primul om de care se va folosi Satan va fi Anticristul. Am examinat deja rolul lui în Capitolul 5. Cel de-al doilea este cunoscut în Biblie sub denumirea de „prorocul mincinos” în continuare, vom vedea care este rolul acestuia.

PARTENERIATUL PROFAN DINTRE ANTICRIST ŞI PROROCUL MINCINOS

Prorocul mincinos din Biblie şi Anticristul se află într-o relaţie de parteneriat criminal, ca să zic aşa. Aflăm despre acest proroc mincinos abia în ultima carte a Bibliei. Apostolul Ioan a fost primul şi singurul autor al Scripturii care a primit revelaţia despre acest asistent al lui Anticrist.

În Apocalipsa 13, Ioan ne face cunoştinţă cu un om

care este descris ca „o altă fiară”, dar care mai târziu în carte este numit „prorocul mincinos”:

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel şi vorbea ca un balaur.

Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în faţa fiarei... (Apocalipsa 13: 11 – 14)

Din pasajul acesta, putem stabili câteva lucruri despre prorocul mincinos. Mai întâi, acesta este numit fiară – este, la fel ca Anticristul, un om posedat de Satan. Şi el este un pion uman al balaurului, exercitând voinţa acestuia pe pământ. Dar în loc de zece coarne, are doar două. Coarnele semnifică autoritate. Puterea şi autoritatea profetului mincinos este clară, dar nu este nici pe departe egală cu cea a lui Anticrist, care are zece coarne. Vedem, de asemenea, că profetul mincinos poate înfăptui minuni. Dintre multele minuni pe care se spune că le poate săvârşi, una este specificată: se spune că face să cadă foc din cer. Principalul motiv pentru care profetul mincinos săvârşeşte semne miraculoase este acela de a-i face pe locuitorii pământului să-l urmeze şi să-l venereze pe Anticrist. Cei doi sunt înfăţişaţi ca fiind o echipă, un parteneriat cu scopuri comune – înşelarea, amăgirea şi îndepărtarea tuturor de închinarea înaintea lui Iahve, Dumnezeul Bibliei.

PARTENERIATUL PROFAN DINTRE MAHDI ŞI IISUS AL MUSULMANILOR

În acelaşi fel, în versiunea islamică a zilelor din urmă nu există un singur personaj care vine să scape lumea, ci

regăsim o echipă. îi găsim atât pe Mahdi, cât şi pe Iisus al musulmanilor. Şi, la fel ca în cazul lui Anticrist şi al profetului mincinos, unul îndeplineşte un rol clar de susţinere, iar celălalt conduce. În timp ce Mahdi este descris limpede ca fiind „viceregentul [califul] lui Allah" 1 Iisus este doar unul care „va îmbrăţişa cauza lui Mahdi"[90] şi „îl va urma![91] Parteneriatul dintre Mahdi şi Iisus este unul dintre un lider şi subordonatul lui. După cum am văzut deja şi vom vedea şi în continuare, parteneriatul dintre Mahdi şi Iisus este cu adevărat unul profan – mai cu seamă dacă nu eşti musulman şi nici nu ai de gând să te faci. Dacă aşa stau lucrurile, atunci eşti însemnat pentru moarte – pur şi simplu. Iisus al musulmanilor este o versiune distorsionată a lui Iisus al Bibliei, care a spus:

Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Şi voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţa veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. (Ioan 6: 38 – 40)

În loc să îmbrăţişeze „cauza" Tatălui, Iisus cel musulman aderă la cauza lui Mahdi. În loc să-i mântuiască pe urmaşii lui pe care Tatăl i-a pus în supravegherea lui, Iisus cel musulman îi măcelăreşte pe cei care rămân credincioşi cuvintelor lui Iisus consemnate în Biblie. Iisus al musulmanilor nu este păstorul cel tandru, dar puternic, prezentat în evanghelii, ci mai degrabă însuşi *lupul* îmbrăcat în haine de păstor.

PROROCUL MINCINOS CA PRIM EXECUTANT AL LUI ANTICRIST

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot

---

90 A1-Sadr şi Mutahhari, The Awaited Savior, prolog, pag. 3.

91 Sais I-Nursi, „A cincea rază" în The Rays, pag. 493, citat în Yahya, Jesus Will Return, pag. 66.

felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi. (2 Tesaloniceni 2: 9 – 12)

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel şi vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. (Apocalipsa 13: 11 – 12)

Vedem în Biblie că prorocul mincinos va veni cu „tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării”. El va face „semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului…” Dar, după ce puterea lui săvârşitoare de minuni nu va izbuti să convertească toţi oamenii până la cel din urmă de pe pământ, îşi va canaliza toată energia înspre punerea la punct a unui sistem în care locuitorii pământului să aibă doar două opţiuni: venerarea lui Anticrist sau moartea. Prorocul mincinos, ni se spune, va făuri un fel de „icoană” posibil în forma unui idol sau a unei statui, care are abilitatea de a „vorbi”. Ce va fi, mai precis, această icoană rămâne de văzut.

I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească şi *să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei*. (Apocalipsa 13: 15, sublinierea adăugată)

Este ceva cu totul neobişnuit la această imagine care poate „să vorbească şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei”. Într-un fel sau altul, icoana

însăşi va avea puterea de a aplica legea proroculuimincinos; va avea abilitatea de a face ca oamenii să fie omorâţi. Aceasta pare a lucra în tangenţă cu infamul „semn al fiarei”, care face parte din sistemul proroculuimincinos. Toţi locuitorii pământului vor fi forţaţi, „mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte şi *nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta*, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei” (Apocalipsa 13: 17, sublinierea adăugată). Aşadar, biblic vorbind, proroculmincinos consolidează mişcarea globală de închinare înaintea lui Anticrist. Imaginaţi-vă, pentru o clipă, un evanghelist făcător de minuni, complet posedat de Satan, care nu acceptă să fie refuzat, ameninţând cu moartea. Exact aşa va fi proroculmincinos.

IISUS AL MUSULMANILOR, MÂNA DREAPTĂ A LUI MAHDI

Iisus cel fals al musulmanilor va fi, conform islamului, cel mai mare evanghelist pe care lumea l-a văzut vreodată. El cadrează cu descrierea proroculuimincinos în această privinţă, până la ultima literă! Vedem că Iisus al musulmanilor vine, asemenea proroculuimincinos, să convertească creştinătatea la o nouă religie. Fireşte, în cazul lui Iisus cel musulman, religia este islamul.

Atunci când se va întoarce, Iisus în persoană va corecta reprezentările eronate şi interpretările greşite despre sine. El va afirma mesajul adevărat pe care l-a adus în vremea când era profet şi faptul că niciodată nu a pretins a fi fiul lui Dumnezeu. Mai mult, la a doua lui venire, va reafirma cele profeţite cu prilejul primei sale veniri, aducând mărturie peceţii Solului, care este Profetul Mahomed. La a doua venire, mulţi nemusulmani îl vor accepta pe Iisus ca slujitor al lui Allah cel Atotputernic, ca

musulman şi ca membru al comunităţii lui Mahomed.[92]

Din această descriere, puterea lui Iisus de a converti pare a ţine mai mult de simplul fapt al persuasiunii cuvintelor, prezenţei şi acţiunilor sale decât de vreo menţiune specifică a miracolelor. Întocmai ca prorocul mincinos, însă Iisus al musulmanilor nu acceptă să fie refuzat. Alături de Mahdi, el instituie legea islamică pe tot pământul. Procedând astfel, aboleşte taxa *jizya*, pe care, de-a lungul istoriei, nemusulmanii au avut opţiunea de a o plăti ca bani de „protecţie".

Taxa aceasta seamănă, în mare parte, cu banii de „protecţie" pe care şefii Mafiei îi impun afacerilor din zonele controlate de ei. După abolirea taxei *jizya*, „tuturor oamenilor li se va cere să îmbrăţişeze islamul şi nu va mai exista o alternativă."[93] Dar ce va fi dacă unii refuză, chiar şi aşa, să se convertească? Atunci, după cum am văzut deja, conducătorii aşa-zisei „religii a păcii", Mahdi şi Iisus cel musulman, îi vor executa.

PROROCUL MINCINOS CA GÂDE

Din descrierea pe care o face Biblia prorocului mincinos, aflăm că unul dintre principalele motive din spatele planului acestuia de a făuri o „icoană în cinstea fiarei" este de a-i ucide pe cei ce refuză să i se închine.

Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. (Apocalipsa 13: 14 – 15)

Ulterior, se face o referire specifică la maniera exactă în care vor muri aceşti oameni:

Şi am văzut sufletele celor ce *li se tăiase capul* din

92* Kabbani, The Approach of Armageddon?, pag. 237.

93^ Shafi şi Usmani, Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh, pag. 59.

pricina mărturiei lui Iisus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi ale celor ce nu se închinaseră fiarei şi icoanei ei şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani. (Apocalipsa 20: 4, sublinierea adăugată)

Biblia ne spune că cei ce refuză să ia parte la sistemul instituit de prorocul mincinos, cei care refuză să se închine lui Anticrist sau icoanei lui, vor muri. Moartea specifică indicată de Biblie este decapitarea. Vom discuta despre acest lucru mai amânuţit într-un alt capitol. Prorocul mincinos va fi călăul cel mai infam pe care l-a văzut vreodată omenirea.

IISUS AL MUSULMANILOR PE POST DE CĂLĂU

Şi cât de diferit este Iisus cel musulman? Am văzut deja tradiţiile islamice care stabilesc că Iisus va aboli taxa *jizya*, lăsându-le creştinilor şi evreilor din lume doar două opţiuni: convertirea la islam sau moartea.

Iisus, fiul Mariei, se va pogorî curând în mijlocul musulmanilor drept judecător... Iisus va judeca, aşadar, conform legii islamului... tuturor oamenilor li se va cere să îmbrăţişeze islamul şi nu va mai fi o alternativă.[94]

Timpul şi locul pentru [impozitul pe cap de locuitor] este înainte de pogorârea finală a lui Iisus. *După venirea lui finală, nimic în afara islamului nu va fi acceptat din partea lor*, pentru că perceperea taxei pe cap de locuitor este în vigoare doar până la coborârea lui Iisus[95] (sublinierea adăugată).

Am văzut, de asemenea, tradiţiile islamice care îl înfăţişează pe Iisus în fruntea unei armate ce măcelăreşte zeci de mii de evrei care, se spune, îl urmează pe Dajjal (Anticrist).

---

94 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 358.

95 A1-Misri, The Reliance of the Traveller, pag. 603.

Yahudis [evreii]... vor fi principalii lui urmaşi.[96]

Isa [Iisus] îl omoară pe Dajjal la Poarta lui Hudd, lângă un aeroport israelian, în valea lui „Ifiq". Va urma apoi războiul final cu Yahudis, iar musulmanii vor ieşi victorioşi.[97]

În ceasul din urmă, musulmanii vor lupta cu evreii, întrucât evreii fac parte integrantă din armata lui Dajjal, iar musulmanii sunt soldaţii profetului Iisus, aceştia se vor bate unii cu alţii, iar musulmanii vor ieşi triumfători, până acolo încât până şi pietrele şi copacii vor spune: vino aici, musulmanule, iată că în spatele meu se ascunde un evreu; ia-i viaţa.[98]

Prorocul mincinos din Biblie şi Iisus al musulmanilor sunt amândoi descrişi ca instituind un sistem de lege care va aplica executarea în masă a tuturor celor care refuză să se convertească la noua religie mondială.

UN BALAUR ÎN HAINE DE OAIE

Cu toţii am auzit expresia „lup în haine de oaie". Cei mai mulţi oameni nu ştiu că Iisus a inventat-o. Interesant este că, atunci când a inventat El această sintagmă, ea făcea referire în mod specific la profeţii falşi. Formularea exactă a fost: „Păziţi-vă de prorocii mincinoşi. Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori" (Matei 7: 15). În acelaşi fel, apostolul Ioan îl descrie pe prorocul mincinos, pentru care toţi ceilalţi proroci mincinoşi nu sunt decât o umbră, ca pe unul care „avea două coarne ca de miel, dar vorbea ca un balaur" (Apocalipsa 13: 11).

Asta vrea să spună că prorocul mincinos va părea blând şi curtenitor – o persoană „gen miel" – dar pe dinăuntru va fi posedat de Satan însuşi. Va fi plin de

96 Zubair, „Cine este Dajjal cel rău (anticristul)?"

97 Zubair, Signs ofQiyama.

98 Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 218.

înşelare, crimă, furie şi ură. Scopul lui va fi să amăgească pe cât mai mulţi oameni cu putinţă făcându-i să-i aducă închinare balaurului.

Înfăţişarea de „miel” a proorocului mincinos ar putea să trimită la ideea că profetul mincinos va pretinde a fi *Mielul*, Iisus Cristos (Ioan 1: 36; Apocalipsa 5: 6, 13). Ar avea sens să fie aşa dacă ne uităm mai de aproape la avertismentele pe care le dă Iisus ucenicilor Săi în Matei 24. Iisus şi-a avertizat ucenicii, în repetate rânduri, asupra nenumăraţilor profeţi mincinoşi care vor veni în zilele din urmă, însă când ei îl întreabă despre natura ultimului ceas al istoriei dinainte de întoarcerea Sa, primul Său avertisment este: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva. Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu şi vor zice: «Eu sunt Hristosul!» Şi vor înşela pe mulţi” (Matei 14: 4 – 5). Deşi nu cred că fiecare aşa-zis profet ce va apărea în zilele din urmă va pretinde a fi Cristos însuşi, din pasaj reiese limpede că unii o vor face. Iar dacă profetul mincinos din Apocalipsa 13 este arhetipul şi modelul pentru toţi ceilalţi falşi profeţi, atunci este lesne de înţeles că profetul mincinos ar putea tot atât de bine să pretindă a fi Iisus Cristos în persoană. Iată, desigur, un plan de o desăvârşită strălucire (deşi unul de o răutate fără margini). Cine ar putea fi un mai bun om de rezervă şi principalul ministru al propagandei decât cineva pe care mare parte a lumii îl crede a fi însuşi Iisus Cristos? Se pare că acesta este planul lui Satan cu Anticristul/Mahdi.

CONCLUZIE

Musulmanii sunt foarte încântaţi să se folosească de Iisus ca de o unealtă evanghelistică în mijlocul creştinilor. Numeroase cărţi de-ale lor preamăresc măreţia lui Iisus şi exprimă o adâncă iubire faţă de EL Un website musulman are îndrăzneala de a proclama chiar că „Iisus m-a condus la islam”. Musulmanii îl folosesc pe Iisus pe post de

momeală ca să-i atragă pe creştini, ca să-i convingă de adevărul din islam. Dar Iisus cel căruia îi face reclamă islamul este diferit ca de la cer la pământ de Iisus al musulmanilor, care vine să-şi dezvăluie adevărata identitate de cel mai radical dintre fudamentaliştii musulmani. Iisus care se întoarce în tradiţia musulmană îl face pe Osama bin Laden să pară un papă-lapte. El este înfăţişat ca unul care vine să instituie legea islamică pe toată faţa planetei şi să legalizeze executarea tuturor celor ce refuză să se convertească la islam. Este descris ca fiind cel ce se află în fruntea armatei ce va măcelări zeci de mii de evrei care, se spune, îl urmează pe Dajjal. Dacă ar exista vreun om pe care să-l poţi descrie, pe drept cuvânt, ca fiind o „bestie" (fiară), atunci cu siguranţă Iisus al musulmanilor ar fi acesta.

Musulmanii aşteaptă un om care va pretinde că este Iisus Cristos. Acesta se va prezenta ca un miel. Dacă va exista vreodată un astfel de om, conform tradiţiei islamice, el va afirma sus şi tare că, în ultimii două mii de ani, a trăit în cer, în aşteptarea întoarcerii şi încheierii vieţii şi misiunii sale pe pământ. Un asemenea om ar fi un mincinos – un adevărat discipol al stăpânului pe care îl slujeşte şi care este tatăl minciunii. El va veni să împlinească ceea ce Biblia descrie a fi dorinţele cele mai fierbinţi ale lui Satan: fie să determine prin înşelăciune creştinii şi evreii – şi, de altfel, tot pământul – să i se închine lui, fie să-i măcelărească. Vedem din Biblie că tocmai aceste scopuri le are în minte Satan atunci când îşi dă puterea lui proroculuui mincinos. Prorocul mincinos din descrierea biblică şi Iisus cel musulman din tradiţia islamică sunt, în toate punctele esenţiale, identici.

Dajjal, anticristul islamului

Al treilea personaj principal care domină escatologia islamică este un bărbat al cărui titlu complet este Al-

Maseeh (Mesia) Ad-Dajjal (Mincinosul/înşelătorul). De obicei numit simplu Dajjal, acesta este un personaj bizar a cărui descriere şi a cărui poveste par de departe mai fantastice decât cea a lui Mahdi şi cea lui Iisus cel musulman laolaltă. Ḥadīth-urile ce conţin descrieri ale lui Dajjal sunt numeroase. Aici vom vorbi doar în treacăt despre cele mai comune dintre aceste tradiţii pentru a schiţa o imagine de ansamblu a misterului care învăluie această figură ieşită din tipare.

MARELE ÎNŞELĂTOR

Dajjal este descris ca fiind un înşelător cu puteri miraculoase care va deţine, temporar, puterea întregului pământ:

Profetul ne avertiza că, în zilele din urmă, va fi cineva care va înşela întreaga omenire. Dajjal va deţine puterea peste lumea aceasta. Aşadar, musulmanii trebuie să fie atenţi să nu aibă în inimile lor dragostea de lume ca nu cumva să-şi părăsească religia şi să-l urmeze. El va fi în stare să vindece bolnavii ştergându-şi mâna de ei, cum a făcut Iisus, dar cu această înşelare Dajjal va conduce oamenii pe drumul iadului. Astfel, Dajjal este falsul Mesia sau Anticristul [Massih ad-Dajjal]. El va pretinde a fi Mesia şi va înşela oamenii arătându-le puteri uimitoare.1[99]

ORB DE UN OCHI

Probabil referinţa citată cel mai frecvent este aceea că Dajjal este orb de un ochi. Ḥadīth-urile, însă, sunt contradictorii în ce priveşte care dintre ochi:

Solul lui Allah a făcut o menţiune la Dajjal în prezenţa poporului şi a zis: Allah nu este chior, dar iată că Dajjal este *orb de ochiul drept*, iar ochiul lui este precum o boabă de strugure plutitoare.[100]

Solul lui Allah a spus: Dajjal este *orb de ochiul stâng*,

99^ abbani, The Approach of Armageddon?, pag. 223.

100 Sahih Muslim, cartea 041, nr. 7005, raportat de Ibn Umăr.

cu păr gros, şi cu el va fi o grădină şi foc, iar focul lui va fi o grădină şi grădina lui va fi un foc.[101]

NECREDINCIOS

Dajjal este uneori înfăţişat ca având cuvântul „necredincios”(*Kaafir*) scris între ochi, posibil pe frunte, cu menţiunea că acest cuvânt va fi perceptibil numai şi numai pentru adevăraţii musulmani:

Solul lui Allah a spus: Dajjal este orb de un ochi şi între ochii săi stă scris cuvântul „*kaafir*” [necredincios/ infidel]. Apoi a scris cuvântul sub forma k.f.r., pe care fiecare musulman va putea să-l citească.[102] Foarte important este că acest cuvânt „*kaafir*” va fi lizibil doar pentru credincios, fie el alfabetizat sau analfabet. Necredinciosul, chiar şi educat la Oxford sau la Harvard, nu va putea să-l citească.[103]

UN FALS FĂCĂTOR DE MINUNI

Sheikh Kabbani descrie câteva dintre puterile miraculoase ale lui Dajjal:

Dajjal va avea puteri de la diavolul. Va teroriza musulmanii ca să-l urmeze, convertindu-i la necredinţă

Va ascunde adevărul şi va aduce cu el minciuna. Profetul a spus că Dajjal va avea putere să arate pe mâna lui, ca pe un ecran de televizor, imaginea unuia dintre strămoşii lui morţi. Rubedenia aceasta va spune:

„O, fiul meu! Omul acesta are dreptate. Sunt în Paradis pentru că am fost bun şi am crezut în el”. În realitate, rubedenia aceasta se afla în iad. Dacă ea spune: „Crede în omul acesta, eu sunt în iad pentru că n-am crezut” trebuie să-i spunem lui Dajjal: „Nu, este în paradis.

Lucrul acesta este fals.”[104]

---

101 Sahih Muslim, cartea 041, nr. 7010, raportat de Hudhalfa.

102 Sahih Muslim, cartea 041, nr. 7009, raportat de Anas b. Malik.

103 R’ad, Freemasons and Dajjal, pag. 173.

104* Kabbani, The Approach of Armageddon?, pag. 223-224.

Profetul a spus că Dajjal îi va spune unui arab beduin:

„Ce vei crede dacă îi aduc pe tatăl şi pe mama ta înapoi la viaţă pentru tine? Vei mărturisi că sunt stăpânul tău?" Beduinul va spune: „Da". Atunci, doi diavoli vor lua înfăţişarea tatălui şi a mamei sale şi îi vor zice: „O, fiul meu, urmează-l pe el, căci este stăpânul tău..."[105]

DAJJAL VA PRETINDE A FI IISUS CRISTOS ŞI VA PRETINDE A FI DE ORIGINE DIVINĂ

Această tradiţie arată că semnele înşelătoare ale lui Dajjal îi vor determina pe oameni să creadă că Dajjal este, în fapt, „stăpânul" lor. Erudiţii musulmani au conchis în unanimitate că Dajjal va pretinde că este de sorginte divină. Conform foarte cunoscutului erudit musulman Abu Ameenah Biblal Phillips, Dajjal „va pretinde că este Dumnezeu"[106] Deşi nu există tradiţii specifice care să afirme direct acest lucru, ca urmare a faptului că Dajjal este, în tradiţia islamică, Mesia cel fals al evreilor care se crede Dumnezeu, majoritatea musulmanilor au dedus că Dajjal va susţine a fi, după nume, Iisus Cristos.

DAJJAL ŞI CATÂRUL LUI MAGIC

Eruditul musulman Muhammad Ali ibn Zubair Ali spune despre Dajjal: „Va călători cu mare viteză, iar mijlocul său de locomoţie va fi un catâr uriaş... Va străbate lumea în lung şi-n lat". Ori[107]cât de bizar ar părea, şi acest lucru aduce vag cu Iisus Mesia, care a călărit pe un măgăruş când a intrat în Ierusalim, în ultima săptămână a lucrării Sale, înainte de răstignire.

CETĂŢILE DE REFUGIU

Se spune că sunt trei oraşe în care Dajjal nu poate

105" Sunan Ibn Majah 4067, relatat de Abu Umamam Al-Bahili, citat în Kabbani, The Approach of Armageddon? pag. 225.

106' Philips, Ad-Dajjal, the Antichrist.

107 Zubair, Signs ofQiyama, pag. 17.

intra: Meca, Medina şi Damasc. Musulmanii sunt încurajaţi să caute adăpost din calea lui Dajjal într-unul din aceste trei oraşe.

Profetul a spus: „Ad-Dajjal va veni la Medina şi va găsi oraşul păzit de îngeri. Aşadar, prin voia lui Allah, nici Ad-Dajjal, nici molima nu vor putea să se apropie de el.”[108][109]

Venirea lui Anticrist [Dajjal] trebuie să aibă loc în Zilele din urmă. Acest eveniment îngrozitor se apropie, iar în vremea aceea doar trei cetăţi vor oferi siguranţă:

Makka, Madina şi Sham [Damasc]. Cine vrea să fie în siguranţă în vremea aceea va trebui să fugă într-una din aceste trei cetăţi.11

Cu excepţia acestor trei cetăţi, se spune că Dajjal va intra în fiecare cetate, oraş şi sat din lume ca să testeze şi posibil chiar să înşele pe fiecare om aflat în viaţă.[110]

O SURA DE PROIECŢIE

Musulmanii cred că dacă învaţă pe de rost o anumită porţiune din Coran vor fi păziţi de Dajjal. Seamănă oarecum cu o amuletă verbală care protejează de puterile răului.

Dacă Dajjal vine la cineva care a învăţat pe de rost primele zece versete din *Surat* al-*Kahi* [Capitolul Vacii], nu-i poate face rău. Şi oricine învaţă pe de rost ultimele versete din *Surat* al-*Kahi* va avea lumină în ziua Judecăţii.[111]

DAJJAL VA FI EVREU ŞI VA FI URMAT DE EVREI ŞI DE FEMEI

Pe baza diverselor tradiţii islamice, musulmanii cred

---

108 Sahih Bukhari, voi. 9, cartea 88, nr. 248, narat de Anas bin Malik.

109" Kabbani, The Approach of Armageddon?, pag. 227.

110 Philips, Ad-Dajjal, the Antichrist.

111- ^uyuti, Durr al-Manthur, citat în Kabbani, The Approach of Armageddon?, pag. 227.

că Dajjal va fi evreu. Titlul unei cărţi aparţinând unui autor musulman pe nume Matloob Ahmed Qasmi, *Emergence of the Dajjal, the Jewish King* [Apariţia lui Dajjal, regele evreu], ilustrează cât se poate de clar acest lucru. Imam Sheikh Ibrahim Mahdi, de la Autoritatea Palestiniană, a articulat chiar bine perspectiva islamică asupra aşteptării poporului evreu, într-una din predicile sale:

Evreii îl aşteaptă pe falsul Mesia al evreilor, în timp ce noi îi aşteptăm, cu ajutorul lui Allah... pe Mahdi şi pe Iisus, pacea fie cu el. Mâinile pure ale lui Iisus îl vor omorî pe falsul Mesia al evreilor. Unde? în cetatea lui Lod, din Palestina. Palestina va fi, aşa cum a fost şi în trecut, un cimitir pentru invadatori.[112]

Într-un studiu academic pe escatologia islamică, Samuel Shahid, un erudit arab creştin, afirmă despre Dajjal că va fi „întruchiparea nădejdii şi tânjetului evreilor. Grosul armatei lui este alcătuit din recruţi evrei.”[113]

După cum am amintit şi în capitolul precedent, ucenicii lui Dajjal vor fi, în mare parte, evrei şi femei. Se menţionează că femeile vor fi foarte ignorante şi uşor de dus în rătăcire. Veliankode spune: „Între timp, femeile vor cădea şi ele pe linia deviantă a lui Anticrist, din cauza necunoaşterii şi ignoranţei lor cu privire la islam.”[114]

OMORÂT DE IISUS CEL MUSULMAN

După cum am menţionat în capitolul anterior, Iisus al musulmanilor îi va ucide pe Dajjal şi pe ucenicii acestuia.

Solul lui Allah a spus: ... va sosi ceasul rugăciunii şi

112^ Extrase dintr-o predică de vineri aparţinând unei autorităţi palestiniene, imam Sheikh Ibrahim Mahdi la Moscheea Sheikh Tjlin din oraşul Gaza, difuzată în direct în data de 12 aprilie 2002 de către televiziunea Autoritatea Palestiniană http:// memri.org/bin/articles.cgi?Page=archives&Area=sd&ID=SP37002.

113- Shahid, The Last Trumpet, pag. 254.

114- *Veliankode, Doomsday Portents and Prophecies, pag. 312.

atunci Iisus, fiul Mariei, se va pogorî şi îi va conduce în rugăciune.

Când inamicul lui Allah [Dajjal] îl va vedea... Allah îi va ucide cu mâna lui [a lui Iisus] şi le va arăta sângele lor pe lancea sa [lancea lui Iisus Cristos].[115]

Iisus al Bibliei versus Dajjal

Cea de-a treia paralelă uimitoare între escatologia biblică şi cea islamică este persoana lui Dajjal, figura anticristică din islam. În ciuda tuturor descrierilor de o fantezie neîmblânzită ale lui Dajjal, dacă reducem credinţa musulmanilor la forma ei cea mai simplă şi la termenii cei mai importanţi, avem în Dajjal un om care va pretinde că este Dumnezeu şi va susţine că este Iisus Cristos, Mesia al evreilor. El va apăra Israelul de Mahdi şi de Iisus al musulmanilor şi îi va înşela pe mulţi să părăsească islamul.

Deşi, în mod categoric, nu cred că va veni vreodată în lume un personaj precum cel descris în tradiţiile islamice – un mare înşelător, orb de un ochi, care va zbura în lungul şi-n latul pământului pe un soi de catâr gigant – va veni Iisus (cel adevărat), care va împlini, în multe aspecte esenţiale, aşteptările pe care le au musulmanii de la Dajjal.

ÎNTOARCEREA LUI IISUS CRISTOS

Adevăratul Iisus, însă, va veni, într-adevăr, ca un apărător divin al Israelului şi al poporului Său, precum şi al copiilor spirituali ai Israelului, creştinii. Dacă profeţiile islamice se împletesc cu adevărat în desfăşurarea profeţiilor biblice, atunci putem vedea că parte din strategia lui Satan este ca, la întoarcerea adevăratului Iisus, să existe *deja* un lider religios de talie mondială care pretinde că este Iisus, şi anume prorocul mincinos. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci musulmanii de pretutindeni l-ar acuza pe adevăratul Iisus că este Dajjal, Anticristul/ Marele înşelător. Musulmanii ar fi cu atât mai convinşi de

115 Ibid.

aceasta cu cât evreii supravieţuitori de pe pământ îl vor recunoaşte pe Iisus ca fiind Mesia al lor. Cu cel puţin 600 de ani înainte de a exista islamul, profeţii şi apostolii evrei au descris evenimentul întoarcerii lui Iisus la Israel, înfrângerea duşmanilor acestuia şi câştigarea, în cele din urmă, a unei acceptări depline în sânul poporului evreu:

În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu şi L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. (Zaharia 12: 9, 10)

Iată, vine ziua Domnului, când toate prăzile tale vor fi împărţite în mijlocul tău... Ci Domnul. Se va arăta şi va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele *Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor*. (Zaharia 14: 1, 3 – 4, sublinierea adăugată)

Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov". (Romani 11: 26)

Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!... Şi am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiţi: o sută patruzeci şi patru de mii din *toate seminţiile fiilor lui Israel*... *Apoi m*-am uitat şi iată că Mielul [Iisus Mesia] stătea pe Muntele Sionului şi împreună cu El stăteau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său şi Numele Tatălui Său... Cântau o cântare *nouă*... (*Apocalipsa 7*: 3 – 4; 14: 1, 3, sublinierile adăugate)

Vedem că, la întoarcerea Lui, Iisus va „nimici toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului" „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor". Iisus va fi prezent în mod fizic în Israel. În

vremea aceea, ni se spune, evreii care locuiesc în Israel îl vor vedea şi îşi vor da seama că El este acela „pe care L-au străpuns" şi „îl vor plânge". Aşadar, recunoaşterea lui Iisus ca fiind adevăratul Mesia al evreilor şi Mântuitorul divin le va umple inimile şi astfel „tot Israelul va fi mântuit".

TRADIŢIILE ISLAMICE

Fireşte, pe baza tradiţiilor islamice, musulmanii se aşteaptă ca evreii să-l recunoască pe Dajjal ca fiind Mesia cel divin al evreilor; prin urmare, în mintea musulmanilor, Iisus din tradiţia biblică va împlini cele trei mari aşteptări pe care musulmanii le au de la Dajjal. Este limpede că aceste tradiţii vor fi folosite de Satan nu doar pentru a-i împiedica pe musulmani să-L primească pe adevăratul Iisus când Acesta va veni, ci şi să-i instige la atac împotriva Lui. Complotul pare că devine din ce în ce mai intens. Gândiţi-vă la următoarea declaraţie aparţinând binecunoscutului apologet musulman, Osamah Abdallah, întrebarea ce îi fusese pusă este: „Ce cred musulmanii despre sfârşitul lumii şi rolul lui Iisus în el?" Răspunsul lui este cu atât mai uimitor cu cât are legătură cu discuţia noastră:

Pe scurt, creştinii cred că Iisus va coborî pe pământ şi va lupta pentru statul Israel… Ce îmi pare oarecum ironic este că evreii pentru care se spune că va lupta Iisus nici măcar nu-L cred a fi Dumnezeu însuşi şi niciun Mesager al lui Dumnezeu… Iisus niciodată *nu i-a avut la inimă pe evrei*… *Acum*, fără a fi părtinitori, noi, musulmanii, avem o poveste care are mult mai mult sens şi este lipsită de contradicţii! Noi credem că Iisus va veni pe pământ în preajma sfârşitului lumii ca să lupte cu armata lui Satan, alcătuită în mare parte din evreii „răi" sau „evreii sionişti" după cum îi numim noi astăzi, şi din cei înşelaţi dintre creştinii politeişti sau creştinii trinitarieni şi din politeiştii păgâni, precum hinduşii, budiştii etc… Unii

evrei şi mulţi dintre creştini se vor număra printre cei buni şi binecuvântaţi care vor lupta alături de Iisus. Armata lui Satan *va fi condusă de o persoană care va pretinde că este Iisus însuşi. Musulmanii îl* vor *numi Dajjal sau înşelătorul Armata adevăratului Iisus se va bate cu armata lui Dajjal şi îl va înfrânge. Imperiul lui* Israel *va cădea, iar religia* islamului *va ieşi triumfătoare.1* (*sublinierea* adăugată) [116]

Iată un lucru cu adevărat uimitor! Vedem că rezultatul direct al tradiţiilor apocaliptice musulmane este că musulmanii aşteaptă să vină doi Îisuşi: unul real, iar altul fals. După cum recunoaşte dl. Abdallah, Iisus al musulmanilor va fi identificabil după faptul că nu-i are la inimă pe evrei; ba chiar se aşteaptă de la el să-i atace şi să-i măcelărească pe aceştia. În acelaşi fel, Iisus cel „fals" (în tradiţia islamică) va fi în mod clar identificabil după faptul că va lua apărarea evreilor. Aşadar, după cum am văzut, dl Abdallah şi musulmanii de pretutindeni aşteaptă un Iisus musulman care, împreună cu conducătorul său, Mahdi, să atace Israelul şi să facă război cu Cel pe care creştinii îl înţeleg a fi adevăratul Iisus. Bătălia de la Armaghedon, profeţită în Biblie, prinde contururi foarte clare.

Imperiul islamic resuscitat al lui Anticrist

Deşi informaţiile pe care le-am acoperit până acum sunt, în mod sigur, interesante, în ultimă instanţă, dacă islamul este, cu adevărat, principalul vehicul de care se va folosi Satan pentru a-şi duce la îndeplinire răzvrătirea finală împotriva lui Dumnezeu, Biblia trebuie să fie principalul test de turnesol. Ce spune Biblia despre natura şi alcătuirea imperiului lui Anticrist?

Biblia abundă în dovezi ce atestă că imperiul lui Anticrist va consta doar din naţiuni care sunt, astăzi, islamice. Am avea nevoie de foarte mult timp să studiem pe îndelete toate exemplele diverse din profeţii evrei. Dar,

---

116S hahih Muslim, cartea 041, nr. 6924, raportat de Abu Huraira.

de dragul de a fi succint şi raportându-ne la obiectivele acestei cărţi, ne vom limita argumentarea la câteva porţiuni din Scriptură, din cartea Ezechiel şi din Apocalipsa. În ciuda numeroaselor argumente, dominante în cercurile creştine, pentru emergenţa unui imperiu european (roman) resuscitat ca bază a puterii lui Anticrist, naţiunile specifice pe care Biblia le identifică în componenţa imperiului anticristic sunt astăzi, toate, musulmane.

Destul de simplu. Astfel, rămân doar două opţiuni viabile. Cea dintâi este să presupunem că, înainte de venirea lui Anticrist, majoritatea acestor naţiuni islamice vor experimenta o transformare semnificativă şi îşi vor părăsi rădăcinile islamice. Această opţiune ridică probleme. Deşi există rapoarte ample despre musulmani care vin să-L urmeze pe Iisus de pe tot cuprinsul lumii musulmane, în reeditate nu există semne concrete cum că vreuna dintre aceste naţiuni din care provin aceşti indivizi şi-ar abandona rădăcinile islamice la scară largă. De fapt, multe dintre naţiunile pe care le vom analiza se confruntă în prezent cu o renaştere a fundamentalismului islamic, ce ia cu asalt teritoriile lor. Cu toate acestea, ani de-a rândul, am auzit profesori biblici exprimându-şi părerea că, înainte de venirea zilelor din urmă, islamul ca religie se va stinge încet şi va deveni cu totul lipsit de relevanţă. Însă realitatea prezentă şi tendinţele statistice de lungă durată pur şi simplu nu susţin această ipoteză.

Cealaltă opţiune, de departe mult mai rezonabilă, este să conchidem că imperiul lui Anticrist va fi, într-adevăr, islamic. Chiar şi numai faptul acesta ar trebui să-i determine pe cei mai mulţi eruditi şi studenţi ai escatologici biblice să supună consideraţiei, cu toată seriozitatea, rolul pe care îl va juca islamul în zilele din urmă. În capitolul acesta, vom examina naţiunile moderne

despre care Biblia spune că vor juca roluri principale în imperiul lui Anticrist de la sfârşitul vremurilor.

IDENTIFICAREA DIN EZECHIEL

Profetul Ezechiel enumeră naţiunile acestui imperiu final într-o manieră destul de explicită atunci când profeţeşte despre viitorul atac al lui Anticrist contra Israelului. În capitolul 38, Ezechiel începe cu o adresare directă lui Anticrist, la care Domnul face referire prin numele neobişnuit de „Gog”. Acesta este un titlu specific pentru un conducător din ţinutul Magog. Seamănă întrucâtva cu ceea ce este faraonul pentru Egipt. Faraon este un titlu antic atribuit conducătorului Egiptului, iar Gog este un titlu atribuit conducătorilor Magogului:

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, întoarce-te cu faţa spre Gog, din ţara lui Magog, spre domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului, şi proroceşte împotriva lui! Şi spune: Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! Te voi târî şi-ţi voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine şi toată oastea ta, cai şi călăreţi, toţi îmbrăcaţi în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut şi pavăză şi care toţi mânuiesc sabia; împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia şi Put, toţi cu scut şi coif: Gomerul cu toate oştile lui, ţara Togarmei, din fundul miazănoapte!, cu toate oştile sale, popoare multe împreună cu tine! Pregăteşte-te dar, fii gata, tu şi toată mulţimea adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor!»” (Ezechiel 38: 1 – 7)

Vă încurajez să deschideţi Biblia şi să citiţi întregul capitol 38 din Ezechiel fără grabă. Specificitatea cu care Ezechiel descrie Israelul modern este uimitoare. Profeţindu-i lui Anticrist, el spune: „În anii viitori, vei invada o ţară care se recuperează după război, al cărei popor a fost strâns din multe neamuri înapoi în munţii lui

Israel, care fuseseră multă vreme pustii". Israelul este descris ca fiind „dărâmături locuite din nou" şi „poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme şi moşii" în mod clar, descrierea vizează Israelul din zilele noastre.

Aşadar, Ezechiel ne dă numele specifice ale ţărilor implicate în invazia Israelului în fruntea cărora se află Gog. Enumerate în ordine, acestea sunt: Magog, Meşec, Tubal, Persia, Cuş, Put, Gomer şi Bet Togarma, precum şi „multe popoare împreună cu tine".

ESTE GOG ANTICRISTUL?

Profesorii de profeţii şi erudiţii Bibliei au opinii împărţite în ce priveşte identificarea lui Gog şi a coaliţiei sale de naţiuni. Poziţia majoritară în ultimele câteva decenii, însă, a fost aceea că armata invadatoare a naţiunilor descrise în Ezechiel 38 şi 39 nu este armata lui Anticrist, ci o alta, condusă de un alt lider mondial. În ce mă priveşte, resping această idee cum că Gog ar fi altcineva decât Anticristul. Deşi s-ar putea scrie o cărţulie din expunerea tuturor motivelor pentru care cred acest lucru, deocamdată vom supune examinării, foarte succint, două dintre acestea.

SĂ NU AI ALT GOG

Sunt două menţiuni specifice ale lui Gog şi Magog în Biblie. Gog este pomenit nu doar în Ezechiel, ci şi în Apocalipsa. Iată pasajul din Apocalipsa:

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui ca să înşele neamurile care sunt în cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Şi ei s-au suit pe faţa pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde sunt

fiara şi prorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor. (Apocalipsa 20: 7 – 10)

Chiar şi după domnia pământească de o mie de ani a lui Cristos din Ierusalim, Biblia spune că se va forma o altă armată care va ataca cetatea sfântă a Ierusalimului. Din nou, liderul acestei armate este numit Gog, iar armata lui, Magog. Cei ce adoptă poziţia potrivit căreia Gog nu este Anticristul trebuie să dea explicaţii pentru că acest Gog şi armatele sale sunt înviate, ca să spun aşa, la cel puţin o mie de ani după primul Gog. Grea sarcină. În mod evident, primul „Gog şi Magog" are în comun mai mult decât un simplu nume cu cel de-al doilea „Gog şi Magog". Există o corelaţie între cele două entităţi, care se extinde dincolo de acest titlu foarte neobişnuit. Cei ce îl văd pe Gog şi pe Anticrist ca fiind două entităţi separate trebuie să poată să explice care sunt similarităţile dintre Gog-ul din Ezechiel şi Gog-ul din Apocalipsa, în baza cărora aceştia merită să poarte acelaşi nume.

În realitate, ca să putem estima cine este Gog, tot ce trebuie să facem cu adevărat este să vedem cine este Anticristul. Simplu spus, Anticristul este diavolul încarnat – sau, cel puţin, cineva care se apropie cel mai mult de acest lucru. Unele pasaje din Scriptură chiar trec de la descrierea lui Satan la cea a lui Anticrist fără a marca vreo distincţie, ca şi când cei doi sunt unul şi acelaşi lucru (vezi, de pildă, Isaia 14). Şi, după cum am văzut, Satan îşi va împărţi închinarea primită cu Anticristul. În cuvinte simple, Anticristul este marioneta pe care Satan o va pune să atace Ierusalimul. Şi, cel puţin în cartea Apocalipsa, Gog este şi el marioneta lui Satan, servindu-i la atingerea aceluiaşi scop. În termeni de rol şi funcţie, Anticristul şi Gog din Apocalipsa sunt, în esenţă, unul şi acelaşi. În acelaşi fel în care Satan va ridica un om care să-i îndeplinească lucrarea în zilele ce vor veni, tot aşa va mai

ridica un om, la sfârşitul Mileniului, care să-i ducă la capăt răzvrătirea finală împotriva lui Dumnezeu. În ambele dăţi, conducătorul rebeliunii satanice împotriva Ierusalimului este numit Gog, iar armata lui, Magog. De ce am considera că natura fundamentală a celui dintâi Gog este în vreun fel diferită de a celui de-al doilea? Aceia care îl văd pe Gog din Ezechiel ca pe un competitor al lui Anticrist se găsesc într-o poziţie foarte inconsecventă.

Dar, dacă tot nu sunteţi convinşi, luaţi în considerare acest al doilea punct. Ezechiel precizează că despre Gog au vorbit şi profeţii din vechime:

Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Nu eşti tu acela despre care am vorbit odinioară, prin robii Mei prorocii lui Israel, care au prorocit atunci ani de zile că te voi aduce împotriva lor?” (Ezechiel 38: 17)

În acest caz, se impune o întrebare – dacă Gog şi Magog au fost pomeniţi de profeţii evrei dinaintea lui Ezechiel, atunci unde sunt toate aceste referinţe? Am fi greu încercaţi să găsim vreuna fără a întinde la modul serios sensurile Scripturilor. Dar dacă adoptăm poziţia potrivit căreia Gog este Anticristul, atunci putem lesne găsi în paginile profeţiilor numeroase pasaje despre Anticrist şi despre armata lui invadatoare.

Mai sunt şi alte argumente, numeroase şi foarte bune, în sprijinul acestei poziţii, dar voi presupune că cele de mai sus ajung şi voi trece mai departe. Gog şi Anticristul sunt unul şi acelaşi. Să vedem, în continuare, care naţiuni, în mod specific, vor intra în coaliţia lui Gog.

ROSH

Fiul omului, întoarce-te cu faţa spre Gog, din ţara lui Magog, spre domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului, şi proroceşte împotriva lui! (Ezechiel 38: 2)

Unele traduceri ale Bibliei diferă în interpretările date sintagmei „domnul Roşului” [în engleză literal „mai-

marele prinţilor…”] din acest verset. În ebraică, cuvântul tradus prin „domnul” este rosh. Problema este că, deşi rosh înseamnă cel mai probabil „prinţ” sau „căpetenie”, unii susţin că ar trebui tratat ca substantiv propriu, desemnând numele unui loc. Aceia ce simt că este vorba de un loc folosesc cuvântul Roşu pentru a include şi Rusia între aceste naţiuni. Temeiul pentru a proceda astfel este în mare parte pronunţia similară a celor două cuvinte. Opinia aceasta este sprijinită şi de faptul că Ezechiel precizează că Gog va veni de la miazănoapte. În timp ce Rusia se situează, într-adevăr, perfect la nord de Israel, interpretarea propriu-zisă a cuvântului rosh este, însă, bazată pe un principiu fals. Nu putem lua, pur şi simplu, un cuvânt dintr-o limbă semitică străveche (în cazul acesta, ebraica) şi să găsim o corelaţie cu un nume modern dintr-o limbă drastic diferită (în cazul acesta, o formă timpurie de limbă scandinavă), doar în baza faptului că cele două cuvinte „sună la fel” Cuvântul ebraic rosh este folosit de mai bine de 500 de ori în Biblie şi de fiecare dată este interpretat cu sensul de „căpetenie, mai-mare, vârf, cel mai bun” sau ceva similar. Este acelaşi rosh *pe* care îl găsim şi în Rosh *Hashana* – „prima zi din an” – Anul Nou evreiesc. De asemenea, ţineţi cont şi de următorul lucru: din cele opt naţiuni menţionate, toate, cu excepţia uneia, reprezintă nepoţii lui Noe. Excepţia este Persia. Persia, însă, era o naţiune foarte bine cunoscută în zilele lui Ezechiel, care fusese înainte capul Imperiului Medo Persan ce stăpânise peste întregul Orient Mijlociu. Acum, juxtapuneţi asta cu Rusia, care nici măcar nu exista pe vremea lui Ezechiel. Încercarea de a arunca, pur şi simplu, un Rosh *în* amestec, un nume care nu desemnează nici pe un descendent al lui Noe, nici vreo naţiune bine-cunoscută în zilele acelea, pare, pur şi simplu, nelalocul ei. După cum admite eruditul biblic Dr. Merrill F. Unger: „Dovada

lingvistică pentru ecuaţia [Rosh însemnând Rusia] este, în chip mărturisit, doar prezumtivă". 1

În timpul Războiului Rece, fireşte, opinia aceasta era una populară. Mulţi argumentau că, întrucât Rusia conducea marea Uniune Sovietică comunistă (a se citi: ateistă), cu siguranţă un astfel de imperiu anti-Dumnezeu împlinea profeţia biblică. Dar nu se cuvine să citim în Scriptură propriile noastre presupuneri sau evenimente moderne. Trebuie să-i dăm voie Scripturii să vorbească de la sine. Din nefericire, mulţi profesori biblici încă par a se agăţa de interpretarea aceasta. Noţiunea că Ezechiel a menţionat în mod specific Rusia este o exagerare puternică, dacă nu chiar iresponsabilă – o simplă speculaţie clădită pe o temelie foarte fragilă.

COALIŢIA DE VOINŢE A LUI SATAN

Să purcedem acum la identificarea naţiunilor. Dintre cele opt amintite – Magog, Meşec, Tubal, Persia, Cuş, Put, Gomer şi Togarma – şapte sunt menţionate în cartea Geneza ca fiind descendenţii lui Noe şi ai celor trei fii ai săi. Erudiţii Bibliei şi istoricii pot face legătura între numele fiilor lui Noe şi anumite grupuri de popoare şi regiuni, identificându-le astfel cu naţiuni moderne. Deşi identificarea unora dintre aceste grupuri de popoare este întrucâtva discutabilă, există totuşi o măsură de consens general.

MEŞEC ŞI TUBAL

În ce priveşte Meşecul şi Tubalul, găsim din nou câţiva profesori de profeţii care le atribuie o identificare rusească. Mulţi dintre aceştia, de altfel foarte cunoscuţi, îşi întemeiază opiniile în principal pe faptul că Biblia de Studiu Scofield identifică aceste două „naţiuni" ca aflându-se în corelaţie cu oraşele moderne Moscova şi Tobolsk. Problema este, din nou, aceea că baza acestei interpretări vine în principal din pronunţia similară a cuvintelor Meşec

– Moscova şi Tubal – Tobolsk. Deşi pe unii i-ar putea convinge acest argument, am discutat deja slăbiciunea lui. Din nou, dacă nu putem trasa în mod legitim rădăcinile unui anumit cuvânt până la originea lui ebraică, atunci argumentul este clădit pe o dovadă foarte slabă. Seamănă cu forţarea unei piese de puzzle într-un loc în care nu se potriveşte în mod firesc.

Mark Hitchcock, un renumit profesor biblic, atrage atenţia, în mod corect, că Ezechiel 27: 13 descrie Meşecul şi Tubalul ca fiind parteneri comerciali cu Tirul antic, în Libanul de azi. „Este foarte îndoielnic", spune Hitchcock, „că Tirul din vechime făcea negoţ cu un popor aflat atât de departe spre nord cum este Moscova şi Tobolskul". De fapt, nici nu ştim dacă aceste zone erau foarte bine populate în vremea lui Ezechiel. Hitchcock conchide că:

Un studiu atent al acestor nume dezvăluie faptul că Meşec şi Tubal sunt Moschi/Mushki şi Tubalu/ Tibarieni din vechime, popoare care au locuit la sud de Mările Neagră şi Caspică, în vremea lui Ezechiel.

Aceste naţiuni se află astăzi în Turcia modernă, posibil chiar şi în părţi din sudul Rusiei şi din nordul Iranului.[117]

Meşecul era situat lângă Frigia de astăzi, în centrul şi vestul Asiei Mici, în timp ce Tubalul era aşezat în estul Asiei Mici. Aşadar, Meşecul şi Tubalul formează porţiuni din Turcia modernă. În zilele noastre, regiunea aceasta este predominant islamică. Deşi Turcia modernă a suferit, în ultimul secol, o secularizare drastică, în ultimii câţiva ani, ea a fost martora unor tendinţe tăcute, dar foarte puternice, de întoarcere la o mai puternică identificare cu islamul.[118]

---

117 Hitchcock, The Corning Islamic Invasion of Israel, pag. 44, 45.

118 Roger Hardy, „Islamic affairs analyst: Islam in Turkey: Odd One Out", BBC, 26 septembrie 2003.

MAGOG

În privinţa identităţii lui Magog, sunt diferenţe de opinie în rândurile profesorilor biblici şi ale istoricilor. Referindu-se la magogiţi, *Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible* tratează această diversitate de opinie:

Unii cred că îi găsesc [pe Gog şi Magog] hăt departe, în Sciţia, Tartaria şi [sudul] Rusiei. Alţii cred că îi găsesc mai aproape de ţara Israelului, în Siria şi Asia Mică [Turcia].[119]

Cei ce pledează pentru o conexiune cu Sciţia îşi găsesc argumentul cel mai bun într-o referinţă din Iosefus, istoricul evreu antic, care a scris: „Magog a întemeiat magogienii, numiţi astfel după el, dar care de greci sunt numiţi sciţi". Hitchcock spune despre sciţi:

Sciţii antici erau un trib nomad numeros care locuia în teritoriul antic cuprins între Asia centrală şi părţile sudice ale Rusiei antice. Descendenţii lui Magog erau locuitorii originari ai platoului Asiei centrale. În zilele noastre, ţinutul lui Magog este locuit de fostele republici sovietice ale Kazakhstanului, Kyrgystanului, Uzbekistanului, Turkmenistanului, Tajikistanului şi posibil chiar de părţile nordice ale Afghanistanului modern.[120]

Walid Shoebat, un musulman convertit la creştinism, este de acord. El atrage atenţia asupra faptului că:

The Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, citând scrierile asiriene antice, plasează locaţia lui

Magog în teritoriile cuprinse între Armenia şi Media antică – pe scurt, republicile de la sudul Rusiei şi de la nord de Israel, alcătuite din Azerbaidjan, Afghanistan,

---

119 Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible, Ezechiel 38, http:// bible.crosswalk.com/Commentaries.

120 Hitchcock, The Coming Islamic Invasion of Israel, pag. 31.

Turkestan, Cecenia, Turcia, Iran şi Daghestan. În mod semnificativ, toate acestea sunt naţiuni musulmane.[121]

Aşadar, deşi naţiunile specifice care alcătuiesc Magogul ar putea fi, parţial, puse la îndoială, există un consens asupra aceleiaşi regiuni generale. Avem de-a face cu Asia Mică şi posibil cu părţi din Asia centrală – unele dintre regiunile sudice ale fostei Uniuni Sovietice. Astăzi, islamul domină această regiune în întregime.

Cum ar fi dacă am adopta interpretarea alternativă a unora dintre erudiţii biblici – potrivit căreia Magog este Siria? Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, avem, şi aici, o naţiune islamică.

Dar iată care este adevărata cheie pentru identificarea Magogului: *identificarea Meşecului şi a Tubalului*, pe care am făcut-o deja. Motivul este formularea lui Ezechiel: „Gog, din ţara lui Magog, maimarele [sau căpetenia] Meşecului şi Tubalului". Magog este „capul" ţării lui Meşec şi a lui Tubal. Am văzut deja că Meşecul şi Tubalul sunt situate în Turcia modernă.

Aşadar, ar fi o nesăbuinţă să presupunem că Magog, în calitate de „cap" al lor, se află într-o altă regiune sau într-o naţiune îndepărtată. Deşi pare mult mai probabil că Magog este ori o porţiune a Turciei, ori un conglomerat din fostele republici sovietice turcice terminate în „—istan" indiferent dacă este vorba de acestea sau de Siria, avem o entitate islamică.

Punctul acesta este esenţial. Ştiind că Gog – Anticristul – va veni din ţara lui Magog, în mod hotărât o regiune islamică, pare foarte improbabil că va fi altceva decât musulman. Chiar dacă, presupun, orice este posibil, mai ales în viitorul îndepărtat, îmi vine foarte greu să-mi imaginez că un nemusulman – sau cel puţin cineva care nu

---

121 Shoebat, Why I Left Jihad, www.shoebat.com; Islam and the Final Beast, http:// www.answering-islam.org/Walid/gog.htm.

pozează ca musulman – va domni peste vreuna dintre aceste naţiuni. Acum, să trecem la identificarea celorlalte state membre ale coaliţiei lui Anticrist.

PERSIA

Persia este foarte uşor de identificat. În esenţă, este vorba de Iranul modern. Mulţi iranieni din America, întrebaţi fiind de unde sunt, vor răspunde că din Persia. De fapt, până în 1935, Iranul era numit Persia. Evident, Iranul este o naţiune predominant musulmană. Deşi sunt câteva semne minunate de schimbare în Iran, datorate unei nemulţumiri crescânde faţă de islam în rândul populaţiei tinere masive a Iranului, nu pare probabil că o majoritate de iranieni îşi vor lăsa în urmă rădăcinile islamice, în viitorul apropiat.[122]

cuş

Şi Cuş este relativ uşor de identificat. Unele traduceri ale Bibliei interpretează Cuş ca fiind Etiopia, deşi nu este corect. Cuş din vremea lui Ezechiel era situat mult mai departe spre nord-vest decât Etiopia zilelor noastre. Scriptura adesea asociază ţara lui Cuş cu Egiptul, cu care se învecina:

Ţara Egiptului va ajunge o pustietate şi un pustiu şi vor şti că Eu sunt Domnul, pentru că a zis: „Nilul este al meu, eu l-am făcut!” De aceea, iată că am necaz pe tine şi pe râurile tale şi voi preface ţara Egiptului într-un pustiu şi într-o pustietate, de la Migdol [nordul Egiptului] până la Siena [în engleză Aswan, azi în sudul Egiptului] şi până la hotarele Etiopiei [în engleză Cuş]. (Ezechiel 29: 9 – 10, sublinierea adăugată)

O altă caracteristică definitorie a ţării lui Cuş erau râurile sale (Isaia 18: 1). Deoarece Cuş se învecina cu Egiptul, râurile erau, cel mai probabil, cei cinci afluenţi ai Nilului. Bineînţeles, în Ezechiel este cel mai nimerit

122 Mostaghim, „Ruling Shiites’ Influence Eroded by Other Faiths”.

context în care să interpretăm zona la care se referea Isaia. Dacă ne uităm pe hartă, fluviul Nil curge direct la graniţa sudică a Egiptului venind dinspre naţiunea modernă a Sudanului. În Sudan, cinci râuri se îmbină şi se varsă în Nil, în partea de nord.

Singura identificare legitimă a lui Cuş, deci, este Sudanul modern, cunoscut oficial, din 1989, sub denumirea de Republica Islamică a

Sudanului. Guvernul sudanez este islamist până în măduva oaselor şi o cloacă a opresiunii islamice faţă de minoritatea creştină a Sudanului. După cum se exprimă Mark Hitchcock foarte corect: „Cu greu am putea găsi astăzi un duşman al Israelului şi al Occidentului mai înverşunat decât Sudanul".

PUT

Biblic vorbind, Put (sau Puth) este regiunea aflată la vest de Egipt. Astăzi, este naţiunea Libiei. Septiiaginta traduce cuvântul *Put* aici prin *Libue*. Majoritatea erudiţilor moderni par a se învoi asupra acestei interpretări. Shoebat, însă, include şi Algeria, Marocul şi Tunisia alături de Libia. Oricum am lua-o, avem o altă regiune sau naţiune în întregime islamică.

GOMER

Erudiţii par a fi aproape în mod universal de acord că Gomer „se referă la cimerienii celtici din Crim-Tartaria" 8 Cât despre identificarea lui Gomer, pastorul baptist Fred Zaspel atrage atenţia, pe bună dreptate, că:

Gomer este bine cunoscut în lumea antică drept Gimarrai în centrul şi nordul Asiei Mici [Capadocia].

Aceşti oameni mai sunt cunoscuţi şi sub numele de cimerieni. Aceasta pare a fi interpretarea cea mai simplă şi mai evidentă.9

Aşadar, Gomer este Gimarra; Gimarra este Cimeria; Cimeria este Capadocia. Capadocia este, simplu spus,

Turcia centrală, o altă regiune islamică.

TOGARMA

Zaspel rezumă şi identitatea Togarmei destul de corect:

Togarma a fost un descendent al lui Noe pe linia lui Iafet şi apoi a Gomerei (Geneza 10: 1 – 3). El este cunoscut în arhivele asirienilor drept Tilgarimmu… Tilgarimmu este un oraş-stat din Anatolia de est [Asia Mică.

Mostaghim, „Influenţa şiiţilor conducători erodată de alte credinţe". http://www.blueletterbible.org.

Turcia modernă], mai precis, după cum afirmă Ryrie, „partea de sud-est a Turciei, lângă graniţa cu Siria" Această identificare este în general admisă de toţi.[123]

Încă o dată, avem o regiune din Turcia zilelor noastre.

O EVALUARE A CELOR OPT NAŢIUNI

Aşadar, în evaluarea finală, cinci dintre cele opt naţiuni menţionate de Ezechiel ocupă Turcia modernă şi posibil câteva regiuni din sudul Rusiei, lângă Munţii Caucaz, precum şi câteva naţiuni turcice din Asia centrală. În mod evident, Domnul l-a dirijat pe Ezechiel să scoată în evidenţă importanţa Turciei. Celelalte trei naţiuni precizate – Libia, Sudan şi Iran – formează, împreună cu Turcia, un cerc perfect în jurul Israelului. Turcia acoperă întregul orizont al Israelului spre nord, în timp ce Iranul se întinde în est, Sudanul, la sud, iar Libia, la vest. Israelul se găseşte înconjurat din toate cele patru părţi de naţiunile islamice ale imperiului lui Anticrist.

Deşi mulţi învăţători biblici au profeţit, ani de-a rândul, o viitoare invadare a Israelului condusă de Rusia, vedem că Biblia pur şi simplu nu fundamentează această poziţie. De fapt, ar fi cinstit să spunem că întregul

---

123 Fred G. Zaspel, „Naţiunile din Ezechiel 38-39: Cine va participa la luptă?" http://www.biblicalstudies.com/bstudy/eschatologv/ezekiel.htm

argument în favoarea unei implicări primare a Rusiei derivă dintr-o slabă erudiţie şi, în realitate, presupune o încălcare a normelor lingvistice de bază. În schimb, eu văd o invazie islamică a Israelului, care este, cel mai probabil, condusă de Turcia şi implică, la modul minimal, trei sau mai multe alte naţiuni islamice. Deşi există întotdeauna ispita de a citi în Scripturi propriii inamici, ar trebui, pur şi simplu, să luăm Biblia aşa cum este. Chiar dacă în prezent nimic nu ne constrânge să vedem Turcia ca fiind conducătoarea unui imperiu mondial iminent, asta este, totuşi, ceea ce a profeţit Ezechiel. Şi, după cum vom vedea imediat, şi alte pasaje din Scriptură confirmă acest lucru.

CARE SUNT AL ŞAPTELEA ŞI AL OPTULEA IMPERIU?

Înainte de a purcede, doresc să îmi exprim recunoştinţa faţă de o persoană care a avut o contribuţie semnificativă la înţelegerea pe care am dobândit-o asupra acestei chestiuni, şi anume prietenul meu Walid Shoebat. Acesta a fost terorist palestinian şi este autorul cărţii *Why I Left Jihad* [De ce am părăsit Jihadul]. Recomand cu mare căldură cartea lui, care poate fi comandată prin website-ul www.shoebat.com.

Dincolo de identificarea naţiunilor din Ezechiel 38, cartea Apocalipsa confirmă şi ea această concepţie potrivit căreia, într-adevăr, regiunea Turciei va fi capul viitorului imperiu al lui Anticrist. Să examinăm pasajele cu pricina. „Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne” (Apocalipsa 17: 3).

Vedem aici imperiul final al „fiarei”, al lui Anticrist. Fiara are şapte capete şi zece coarne. Ştim deja din cartea lui Daniel că cele zece coarne reprezintă cele zece naţiuni sau cei zece regi care vor intra în componenţa imperiului lui Anticrist. Dar cele şapte capete simbolizează şapte

imperii ce au existat în istorie. Toate sunt o prefigurare a imperiului final ce urmează să apară. Ca de obicei, ori de câte ori Biblia dă o profeţie cu un simbolism dificil, tot ea ne lămureşte simbolurile şi ne explică pasajul:

Aici este mintea plină de înţelepciune. Cele şapte capete sunt şapte munţi pe care şade femeia. Sunt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă şi, când va veni, el va rămâne puţină vreme.

Şi fiara, care era şi nu mai este, ea însăşi este al optulea împărat: este din numărul celor şapte şi merge la pierzare. (Apocalipsa 17: 9 – 11)

Acum, cele şapte capete sunt numite şapte munţi. Biblia adesea foloseşte munţii ca un simbol reprezentând o împărăţie sau un imperiu. Dar partea cea mai importantă este că pasajul acesta ne oferă informaţia că, înainte de întoarcerea lui Iisus, vor fi existat un total de opt imperii ale „fiarei”. Cel de-al optulea va fi condus de Anticrist. Cum ne poate ajuta pasajul acesta la identificarea imperiului final al lui Anticrist? Mai întâi vedem că, la vremea când l-a scris Ioan, cinci dintre imperii căzuseră deja. Vedem lucrul acesta din expresia „cinci au căzut”. Aceste imperii sunt, în general, acceptate de profesorii biblici ca fiind următoarele:

1. Imperiul egiptean
2. Imperiul asirian
3. Imperiul babilonian
4. Imperiul persan
5. Imperiul grec

După acestea cinci, îngerul îi spune lui Ioan că un imperiu „este”. La vremea când scria Ioan cartea Apocalipsa, Roma „era” Aceasta stăpânea peste Orientul Mijlociu, Nordul Africii şi peste mare parte din Europa. Următorul imperiu, bineînţeles, este al şaptelea, iar al optulea va fi imperiul lui Anticrist. Aşadar, rămâne să

identificăm cel de-al şaptelea imperiu, pentru că, conform acestui verset, cel de-al optulea va fi o resuscitare sau o versiune renăscută a celui de-al şaptelea: „Şi fiara, care era şi nu mai este, ea însăşi este al optulea împărat” Daţi-mi voie să parafrazez această porţiune pentru mai multă claritate: „A şaptea fiară [imperiu] care a existat, dar nu exista pe atunci, va reveni ca un al optulea imperiu”.

Aşadar, dacă acum aşteptăm al optulea imperiu final, atunci care a fost cel de-al şaptelea? Ce imperiu a urmat după cel roman?

Din cauza naturii puternic antisemite a celui de-al Treilea Reich german, unii profesori biblici au speculat că Germania a fost cel de-al şaptelea imperiu şi, ca atare, tot Germania va reveni ca cel de-al optulea.[124]

Credinţa cea mai obişnuită, însă, îmbrăţişată în mod aproape universal de profesorii biblici, este că imperiul lui Anticrist va fi un Imperiu Roman resuscitat. Există, însă, câteva probleme bătătoare la ochi cu această teorie. Mai întâi, Roma a fost al şaselea imperiu. Dacă Roma a fost al şaselea şi va fi şi cel din urmă, atunci ce s-a întâmplat cu al şaptelea? Teoria aceasta are goluri tot mai mari. Este Roma al şaselea, al şaptelea şi al optulea imperiu? Nici Scriptura, nici istoria, nici bunul simţ nu susţin această idee. În al doilea rând, fiecare dintre cele şase imperii precedente a stăpânit peste Orientul Mijlociu, inclusiv peste Ierusalim. *Lucrul acesta este foarte important*! Trebuie să ne amintim întotdeauna că Biblia este puternic Ierusalimocentrică. Nu este nici Americanocentrică, nici

Occidentalocentrică. În paradigma biblică a lucrurilor, Ierusalimul este centrul pământului. Nu am putea sublinia îndeajuns această idee. Orice teorie ce gravitează în jurul unui Imperiu Roman înviat, cu baza în

---

124 Vezi, de exemplu, Robert Van Kampen, The Sign (Crossway, Wheaton, Illinois, 1992).

Europa – de exemplu în Piaţa Comună Europeană – este o concepţie străină Bibliei. În afara cazului în care imperiul stăpâneşte peste Ierusalim sau îl afectează în mod direct, este în fapt lipsit de relevanţă pentru mentalitatea biblică.

În al treilea rând, dacă ne uităm la primele şase imperii, fiecare imperiu succesor ori a distrus, ori a absorbit imperiul ce l-a precedat. Există o succesiune foarte naturală. Dacă ne uităm la fiecare imperiu, vedem că toate au împlinit aceste două caracteristici: au stăpânit peste Ierusalim şi şi-au înfrânt sau absorbit predecesorul. Imperiul Egiptean a stăpânit peste tot Egiptul, precum şi peste Israel. Însă Imperiul Asirian a înfrânt Imperiul Egiptean şi, în acelaşi fel, a stăpânit peste o mare parte din Orientul Mijlociu, inclusiv peste Israel. După aceea, Imperiul Babilonian a înfrânt Imperiul Asirian şi a devenit chiar mai întins decât predecesorul său, stăpânind, din nou, şi peste Israel. Tiparul se repetă cu fiecare imperiu succesor: Imperiul Medo Persan a succedat Imperiul Babilonian, fiind urmat, la rândul său, de Imperiul Grec. Imperiul Grec a fost, şi el, succedat de Imperiul Roman. Şi cu acesta, ajungem la cel de-al şaptelea imperiu. Cine a învins Imperiul Roman? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să recapitulăm, pe scurt, căderea Imperiului Roman. Ce s-a întâmplat, mai precis?

În 395 d.Hr., Imperiul Roman a fost împărţit în două: partea de răsărit şi partea de apus. Imperiul Roman de Răsărit a ajuns cunoscut drept Imperiul Bizantin. În 410 d.Hr., capitala vestică a Romei a avut parte de invazia unor triburi germanice cunoscute ca vizigoţi sau barbari. Jumătatea de apus/europeană a imperiului, inclusiv capitala ei, căzuseră, însă Imperiul Roman a continuat să existe, în ciuda acestui lucru. Cum aşa? Pur şi simplu, şi-a mutat capitala şi tronul de la Roma la Constantinopol – o mie de mile mai la est. Partea vestică, europeană, a

Imperiului Roman a căzut, dar partea estică, bizantină, a continuat să existe timp de încă o mie de ani, avându-şi capitala la Constantinopol. În realitate, Imperiul Roman nu s-a prăbuşit cu totul până când nu a căzut, în cele din urmă, şi partea răsăriteană a imperiului, în 1453, sub turci. Imperiul Turc/Otoman a succedat Imperiul Roman şi a stăpânit peste întregul Orient Mijlociu, inclusiv peste Ierusalim, timp de aproape 500 de ani.[125] Imperiul Turc a existat până în 1909.

Prin urmare, vedem că singurul imperiu care se încadrează în tiparele necesare pentru a fi considerat cel de-al şaptelea imperiu este Imperiul Turc/Otoman. Lucrul acesta, firește, corespunde la perfecţie cu lista naţiunilor din Ezechiel, unde accentul cade atât de pronunţat asupra Turciei.

VIITOAREA RESTAURARE A CĂLI FĂTULUI

Imperiul Turc a fost scaunul califatului islamic. Abia în 1923, califatul islamic a fost abolit oficial. Astăzi, lumea islamică aşteaptă restaurarea califatului aceluia. Biblia învaţă că, într-o zi, în viitorul apropiat, Imperiul Turc va fi resuscitat:

Şi locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieţii se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este şi va veni. (Apocalipsa 17: 8)

La vremea aceea, ne putem aştepta să vedem califatul islamic restaurat. În cele din urmă, se va ridica un om în această poziţie, la care lumea musulmană face referire cu numele de Mahdi, dar oamenii cu discernământ îl vor identifica drept cel cunoscut în Biblie ca Anticristul.

Natura întunecată a revelaţiilor lui Mahomed

Pornim în aprofundarea critică a islamului de la persoana lui Mahomed şi de la revelaţiile lui, întrucât de

125 http://www. worldhistory.com/ancientrome.htm.

acolo a început totul. Dacă ne aşteptăm să discernem corect spiritul islamului, trebuie să o luăm de la fundaţie; trebuie să examinăm sămânţa. Mahomed este fondatorul islamului, iar musulmanii cred că el este singurul instrument uman care a „primit" cuvintele Coranului direct de la Allah. Capitolul acesta va recapitula natura întâlnirilor spirituale ale lui Mahomed, care au determinat cariera sa de „profet" şi au dat naştere religiei ce acum are parte de atenţia lumii întregi.

NAŞTEREA CORANULUI

Musulmanii cred că, atunci când a primit revelaţiile care alcătuiesc Coranul, Mahomed le-a primit cuvânt cu cuvânt, direct de la Allah. Prin urmare, în mintea musulmanilor, Allah este autorul de fapt al Coranului. Aşadar, Coranul este menit a fi citit ca şi când Allah ar vorbi direct la persoana întâi. Mahomed este privit a fi doar mesagerul uman, sau apostolul lui Allah (*rasul-allah*). În formularea unui teolog musulman, „Profetul a fost pur pasiv – ba chiar inconştient: Cartea nu a fost în niciun sens a lui, nici gândurile, nici limbajul, nici stilul: *totul* a fost de la Dumnezeu, iar Profetul n-a fost decât o peniţă ce înregistra". 1 Aceasta se distinge de perspectiva creştină asupra naturii inspiraţiei Bibliei. Creştinii înţeleg că, deşi Dumnezeu a *insuflat* autorii Scripturii ca să transmită gândurile şi cuvintele Lui, fiecare autor în parte a adus Scripturilor propriul stil şi propria personalitate. Dumnezeu a folosit agenţi umani ca vase ale Sale, dar nu i-a călcat în picioare. După cum vom vedea, nu aceasta a fost maniera revelaţiilor lui Mahomed.[126]

Karen Armstrong, scriitoare populară şi empatică cu islamul şi cu Mahomed, relatează următoarele despre maniera în care a avut loc întâlnirea iniţială dintre

---

126: W.H.T. Gairdner, The Reproach of Islam (Foreign Mission Committee of the Church of Scotland, 1911), pag. 158.

Mahomed cu ceea ce musulmanii cred a fi fost îngerul Gabriel (Jibril), în Peştera din Hira:

Mahomed a fost smuls din somn în peştera din munţi şi s-a simţit copleşit de o prezenţă divină devastatoare. Mai târziu, a explicat această inefabilă experienţă spunând că un înger îl învăluise într-o terifiantă îmbrăţişare până când a simţit că suflarea îi era împinsă cu forţa afară din trup. Îngerul i-a dat următoarea poruncă tăioasă: *Jqra*!" „Recită!" Mahomed a protestat că nu poate recita; el nu era un *kahin*, unul dintre profeţii extatici ai Arabiei. Dar, a spus el, îngerul pur şi simplu l-a cuprins din nou în îmbrăţişarea lui până când, chiar în clipa când crezuse că nu mai putea îndura, s-a trezit că i se revarsă pe gură cuvintele de inspiraţie divină ale unei noi scripturi.[127]

În mod eronat, însă, Armstrong nu menţionează că Mahomed a început să recite abia după ce „îngerul" l-a strangulat a treia oară, cerându-i să recite.[128] întâlnirea aceasta contrastează izbitor cu natura blândă a întâlnirilor angelice şi divine pe care le regăsim pe paginile Bibliei, unde îngerii (sau Domnul însuşi) îşi încep conversaţiile aproape întotdeauna cu reconfortanta expresie: „Nu te teme!" (Geneza 15: 1; 26: 24; 46: 3; Daniel 8: 15 – 19; 10: 12, 19; Matei 28: 5, 10; Luca 1: 13, 26 – 31; 2: 10; Apocalipsa 1: 17).

N-ar trebui să ne surprindă, deci, să aflăm că, după terifianta şi violenta întâlnire cu spiritul din peşteră, Mahomed credea că era posedat de demoni. Mahomed a devenit atât de tulburat încât a început să aibă gânduri sinucigaşe. Din traducerea lui Guillaume a faimoasei biografii timpurii a lui Mahomed, *Sirat-Rasul*, aparţinând lui Ibn Ishaq, citim:

Aşadar, eu [Mahomed] am citit-o, iar el [Gabriel] a

127 Armstrong, Muhammad, pag. 46.

128 Guillaume, Life of Muhammad, pag. 106.

plecat de la mine. Şi m-am trezit din somnul meu şi era ca şi când cuvintele acestea îmi erau scrise în inimă… Acum, niciuna dintre făpturile lui Dumnezeu nu-mi era mai odioasă decât un poet [extatic] sau un om demonizat: nu mă puteam nici uita la ele. M-am gândit: „Vai de mine, sunt poet sau posedat – să nu zică Quarysh [un trib din vremea lui Mahomed] aşa ceva despre mine! Mă voi urca pe culmea muntelui şi mă voi arunca de acolo, ca să mor şi să-mi capăt liniştea”. Aşadar, am pornit într-acolo şi, apoi, pe când mă aflam la jumătatea drumului, am auzit un glas din cer spunând: „O, Mahomed! Tu eşti apostolul lui Dumnezeu, iar eu sunt Gabriel.”[129]

Referinţa la „poet sau posedat” provine de la ideea că arabii contemporani cu Mahomed credeau că poeţii îşi creau poezia sub inspiraţia demonilor. At-Tabari, unul dintre cei mai respectaţi istorici timpurii ai islamului, afirmă: „Arabii preislamici credeau în demonul poeziei şi considerau că un poet mare era inspirat în chip nemijlocit de demoni…”[130]

După teribila experienţă, Mahomed s-a întors acasă la soţia lui, Khadija, într-o stare de adâncă tulburare.

Atunci, apostolul lui Allah s-a întors cu Inspiraţia, iar muşchii gâtului îi zvâcneau de groază până când a intrat în casă la Khadija spunând: „Acoperă-mă! Acoperă-mă!”

Ea l-a acoperit până când i-a trecut frica şi apoi el a zis:

„O, Khadija, ce se întâmplă cu mine?” Apoi, i-a povestit tot ce păţise şi a spus: „Mi-e teamă să nu mi se întâmple ceva rău.”[131]

Dar nu doar Mahomed suspecta o sursă demonică pentru revelaţiile lui; este limpede că şi mulţi dintre

---

129 Ibid.

130 At-Tabari, The History of at-Tabari, voi. 9, pag. 167, nota 1151.

131* Sahih Bukhari, voi. 6, cartea 60, nr. 478.

contemporanii săi socoteau că experienţele sale revelatorii erau demonice şi că era posedat de demon:

„Şi totuşi, ei îi întorc spatele şi spun: «Pregătit [de alţii], un om posedat!»” (Sura 44: 14; Yusuf Ali)

Şi spun: „Ce? Să ne lepădăm de zeii noştri de dragul unui poet îndrăcit?” (Sura 37: 36; Yusuf Ali)

După câte s-ar părea, a fost nevoie ca Allah să vină în apărarea lui Mahomed şi să răspundă criticilor săi în însuşi cuprinsul Coranului:

Nu, compatriotul vostru [Mahomed] nu a înnebunit.

El l-a văzut [pe Gabriel] clar la orizont. El nu se împotriveşte secretelor nevăzutului, iar aceasta nu este rostirea unui diavol blestemat. (Sura 81: 22 – 25)

Aceasta [Coranul] nu este vorbire de poet: Mică vă este credinţa! Nu este divinaţia unui prezicător: Cât de puţin gândiţi! Este descoperire de la Domnul Universului.

(Sura 69: 41, 42)

Mulţi eruditi au ajuns să fie convinşi că Mahomed era ori epileptic, ori posedat de un demon, ori amândouă.[132] Dacă studiem natura experienţelor sale revelatorii şi citim comentariile contemporanilor săi, lucrul acesta nu surprinde câtuşi de puţin. De fapt, după ce a discutat câteva dintre manifestările fizice specifice experienţelor lui Mahomed, John Gâlerest, un autor creştin sud-african şi o autoritate în materie de islam, şi-a finalizat analiza diverselor fenomene fizice ce au însoţit experienţele revelatorii ale lui Mahomed astfel:

Ar trebui punctat faptul că bărbaţii pot fi supuşi unui tip diferit de atac cerebral care seamănă foarte mult cu

---

132 Gilcrest, Jesus to the Muslims. O versiune online intitulată Muhammad and the Religion of Islam este disponibilă la http://answering-islam.org.uk/Gilchrist/ Voll/3b.html. De asemenea, pentru o discuţie despre activitatea demonică din viaţa lui Mahomed, vezi articolul „Mahomed şi demonii”, de Silas, la http://www. answerinff-islam.org/Silas/demons.htm.

epilepsia. În timpul vieţii lui Iisus, a fost adus la El un băieţel care era „epileptic” (Matei 17: 15) şi suferea de o formă extremă de epilepsie (se prăbuşea deodată la pământ, avea convulsii şi nu putea vorbi). Nu încape îndoială, însă, că această epilepsie nu era indusă în mod natural, ci demonic, întrucât toate cele trei consemnări ale incidentului (în Matei 17, Marcu 9 şi Luca 9) declară că Iisus a scos un duh necurat din copil şi a vindecat băiatul. Fără a emite vreo judecată la adresa lui Mahomed, se cuvine totuşi să spun că oricine este supus unor influenţe oculte ar putea tot atât de bine să afle că, din când în când, apar convulsii similare crizelor epileptice, care, în loc să cauzeze o pierdere a memoriei, pot avea efectul invers, lăsând impresii puternic induse în mintea recipientului. Peste tot în lume, misionarii au relatat cazuri de această natură.

Până în zilele noastre, astfel de fenomene nu sunt deloc neobişnuite în rândul extaticilor şi misticilor orientali, fiind raportate în număr considerabil.[133]

Aşadar, în timp ce apostolul Petru descrie experienţa autorilor Scripturilor biblice vorbind despre nişte oameni care „au vorbit de la Dumnezeu” după cum au fost „mânaţi de Duhul Sfânt” (2 Petru 1: 21), experienţa lui Mahomed a fost mult mai directă, extatică şi întunecată. Este important să notăm că niciunul dintre profeţii biblici nu s-a îndoit vreodată de sursa revelaţiilor lui. Experienţa lui Mahomed a fost de departe mai similară experienţei unui spiritist sau a unuia care ia legătura cu spiritele decât celei a unui profet biblic.

ALTE FENOMENE STRANII

Întâlnirile înspăimântătoare de factură spirituală ale lui Mahomed nu s-au sfârşit odată cu aceste exemple. Cu altă ocazie, Mahomed a fost „vrăjit”, timp în care a crezut

133 Ibid. (Gilcrest).

că întreţinea relaţii sexuale cu soţiile lui, fără ca în realitate să fie aşa. Guillaume notează că un erudit musulman susţine că vraja a durat un an întreg. Acest episod din viaţa lui Mahomed este documentat temeinic în tradiţiile sacre ale islamului:

Aisha [una dintre soţiile lui Mahomed] povestea: Apostolului lui Allah i s-au făcut vrăji, astfel încât credea că avea relaţii sexuale cu soţiile lui, când, în realitate, nu avea.[134]

Această porţiune absolut bizară din viaţa lui Mahomed ar trebui să fie motiv de şovăire pentru toţi cei ce ar putea să-l considere pe Mahomed un adevărat profet al lui Dumnezeu – darămite cel mai mare dintre toţi profeţii, după cum pretind musulmanii. Nu se poate conchide decât că, pentru a fi căzut într-o stare atât de amăgitoare, Mahomed era ori posedat demonic, ori grav bolnav, ori şi una, şi alta. În lumina apariţiilor oculte care au definit primele experienţe „revelatorii" ale lui Mahomed, concluzia nu este greu de atins pentru oricine posedă vreo urmă de discernământ spiritual autentic. Fireşte, contrastul de aici este izbitor dacă ne uităm la viaţa lui Iisus, care, în loc să se afle sub vreo influenţă demonică, a eliberat pe mulţi dintr-o astfel de opresiune.

CONCLUZIE

Ca evaluare finală, vedem că revelaţiile lui Mahomed – seminţele din care a răsărit islamul – au început în mijlocul unei întâlniri violente şi întunecate cu o formă de fiinţă spirituală, în Peştera din Hira. Am mai văzut şi că viaţa lui Mahomed a avut perioade fie de amăgire semnificativă, fie de opresiune spirituală strigătoare la cer. Observaţi această dimensiune a vieţii lui Mahomed pe măsură ce dezvoltăm tema mai amplă a acestei cărţi. De asemenea, în efortul de a discerne prima sursă spirituală a

134 Sahih Buhkari, voi. 7, cartea 71, nr. 660.

islamului, este esenţial să sesizăm nu doar natura întunecată a seminţei de început, ci şi, cu atât mai mult, viziunea finală asupra viitorului – fructul ei adus la deplina maturitate – pentru că revelaţiile demonice şi anti-biblice care îşi au obârşia în Peştera din Hira culminează cu omorârea evreilor, a creştinilor şi a altor nemusulmani din lume până la cel din urmă.

Spiritul anticristic al islamului

Dacă până acum am discutat despre persoana propriu-zisă a lui Anticrist, trebuie să ştim că Biblia vorbeşte şi despre *un duh al lui Anticrist* Dincolo de acea referinţă directă din Biblie la *Anticrist* mai sunt alte patru dăţi când apostolul Ioan foloseşte cuvântul într-un sens mai general. De fiecare dată o face cu referire la un anumit duh. Acest duh se defineşte prin negarea unor aspecte foarte specifice ale naturii lui Iisus şi ale relaţiei Sale cu Dumnezeu Tatăl. Redau mai jos versetele care descriu duhul lui Anticrist:

…şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit. El chiar este în lume acum. (1 Ioan 4: 3)

Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Iisus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul. Oricine tăgăduieşte pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturiseşte pe Fiul are şi pe Tatăl. (1 Ioan 2: 22 – 23)

Căci în lume s-au răspândit mulţi amăgitori, care nu mărturisesc că Iisus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată antihristul! (2 Ioan 1: 7)

Din aceste versete, aflăm că anticristul este un duh identificat ca fiind „mincinos” şi „amăgitor” şi care neagă, în mod specific, următoarele: [135]

135 Că Isus este Cristosul/Mesia (salvatorul/mântuitorul lui Israel şi al lumii).

3. Că Iisus a venit în carne şi oase (întruparea – faptul că Dumnezeu S-a făcut om).

SPIRITUL ANTICRISTIC AL ISLAMULUI

Religia islamului, mai mult decât orice altă religie, filosofie sau sistem de credinţe, se încadrează în descrierea spiritului lui Anticrist. Ea are ca prioritate de prim rang negarea tuturor celor trei puncte privitoare la Iisus şi la relaţia Lui cu Tatăl. De fapt, putem afirma în mod cinstit că islamul este un răspuns polemic direct împotriva acestor doctrine creştine esenţiale. Cât despre punctele enumerate adineauri, însă, musulmanii se vor grăbi să susţină că islamul învaţă că Iisus este cu adevărat Mesia. Dar acesta este, în realitate, doar un tertip. Deşi rămâne adevărat faptul că islamul îi reţine lui Iisus titlul de Mesia, dacă îi cerem unui musulman să definească ce înseamnă de fapt titlul de „Mesia" în islam, definiţiile date sunt întotdeauna superficiale şi lipsite cu desăvârşire de adevărata substanţă mesianică. În islam, Iisus este un simplu profet dintr-un lung şir de profeţi. Biblic vorbind, însă, rolul lui Mesia presupune, printre altele, faptul că este un salvator de sorginte divină şi de rang preoţesc, un izbăvitor şi regele iudeilor. După cum am văzut în capitolele anterioare, în loc să-i scape pe ucenicii săi, Iisus al musulmanilor îi conduce pe duşmanii Israelului împotriva acestuia şi vrea să-i convertească sau să-i omoare pe toţi evreii şi creştinii. Acesta ar fi echivalentul numirii lui Adolf Hitler drept izbăvitorul lui Israel, în locul lui Moise. Însă apostolul Ioan ne informează că, în ceasul din urmă, va veni un om care va personifica pe deplin spiritul lui Anticrist şi va nega multe dintre doctrinele biblice esenţiale cu privire la identitatea şi misiunea lui Iisus. Omul acesta va fi *Anticristul*.

TAWHID ŞI SHIRK

Pe Tatăl şi pe Fiul (Trinitatea sau faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu).

Ca să putem pricepe corect spiritul anticristic al islamului, trebuie să înţelegem mai întâi două doctrine. *Tawhid* se referă la credinţa în absoluta unicitate a lui Dumnezeu. Islamul aderă la cea mai strictă formă de monoteism unitarian posibilă. În *islam*, Dumnezeu *este cu desăvârşire singur*.

Dar ca să înţelegem *tawhid*, este nevoie să ne intre bine-n cap că este mai mult decât o doctrină; în islam, credinţa în *tawhid* este o poruncă absolută. Iar dacă adeziunea la *tawhid* este porunca cea mai mare şi mai importantă din islam, atunci păcatul cel mai mare este *shirk*. *Shirk* este, în esenţă, idolatrie. Scrisoarea de informare publicată de o grupare musulmană din Toronto, intitulată „Invitaţie la islam" conţine o declaraţie foarte grăitoare care ne ajută să înţelegem exact cum este văzut *shirk* de către musulmani:

Omucidere, viol, molestarea copiilor şi genocid. Toate acestea sunt crime odioase ce se petrec în lume azi.

Mulţi ar putea crede că acestea sunt cele mai rele infracţiuni care ar putea fi comise vreodată. Dar există ceva ce întrece toate aceste ticăloşii puse laolaltă: este crima lui *shirk*)

Ca atare, mulţi musulmani consideră că a crede în Trinitate sau a-l atribui lui Iisus un caracter divin se numără printre cele mai mari păcate imaginabile. De fapt, a crede în aceste doctrine creştine esenţiale este mai mult decât un păcat; *este cea mai haină dintre toate ticăloşiile*! în mintea musulmanului, *shirk* se referă nu doar la credinţele politeiştilor sau ale păgânilor, ci şi la doctrinele esenţial istorice ale credinţei creştine. Vom examina aceste trei doctrine esenţiale şi modul specific în care islamul le neagă.

ISLAMUL NEAGĂ CALITATEA DE FIU A LUI CRISTOS

Religia islamului are drept credinţă fundamentală o tăgăduire directă a lui Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu. Această negare se găseşte de mai multe ori în Coran:

În blasfemie se află aceia care zic că Dumnezeu este Cristos, fiul Mariei. (Sura 5: 17; Yusuf Ali)

Ei spun: „Dumnezeu a născut un fiu!" – Slava să fie a Lui! El este suficient sieşi! Ale Lui sunt toate lucrurile din ceruri şi de pe pământ! Nu aveţi nicio garanţie pentru aceasta! Spuneţi voi despre Allah ceva ce nu cunoaşteţi? (Sura 10: 68; Yusuf Ali)

tră: /
/www.troid.org/artides/islaamicinfo/Islaamingeneral/shirk/theultimatecriaie.htm.

Ei au spus: „Cel Prea îndurător a născut un fiu!" Crasă blasfemie aţi rostit! Cerurile sunt pe cale să se clatine, pământul să se rupă în bucăţi, iar munţii, să se surpe.

Pentru că ei pretind că Cel Prea îndurător a născut un fiu. Nu este potrivit pentru Cel Prea îndurător să aibă un fiu. (Sura 19: 88 – 92; Rashad Khalifa)

Creştinii îl numesc pe Cristos, fiul lui Allah. Este o vorbă din gura lor; [în aceasta] ei nu fac decât să imite ceea ce ziceau necredincioşii din vechime. *Blestemul lui Allah să cadă peste ei*: *cât sunt de amăgiţi şi de departe de Adevăr*! (Sura 9: 30; Yusuf Ali, sublinierea adăugată)

Coranul rosteşte un blestem asupra celor ce cred că Iisus este Fiul lui Dumnezeu. Oamenii care spun asemenea lucruri rostesc „blasfemii crase" şi sunt asemănaţi cu „necredincioşii" sau infidelii. Fără îndoială, deci, în această privinţă, islamul este un sistem religios anticristic. Vă amintiţi comentariile lui Jim Hacking, din Capitolul 1? Acesta era un preot în formare care s-a convertit la islam. „Lucrul cu care întotdeauna am rezonat este că există un singur Dumnezeu, nu are egali şi *nu are nevoie de un fiu*

care să vină să facă treaba în locul lui!” Islamul vrea să creeze o formă acceptabilă de închinare monoteistă, însă nu numai că lasă pe din afară aspectele esenţiale ale unei relaţii mântuitoare cu Dumnezeu, ci şi confruntă aceste lucruri în mod direct şi le consideră a fi formele cele mai înalte de blasfemie. „Departe de Dumnezeu să aibă un fiu!” Aceste cuvinte înconjoară pereţii interiori ai Moscheei de pe Domnul Stâncii din Ierusalim – însăşi locaţia în care, secole de-a rândul, evreii, poporul lui Dumnezeu, s-au închinat în Templul lor, în aşteptarea lui Mesia al lor. Tot acesta este şi locul din care Iisus, *Fiul lui Dumnezeu* şi Mesia al evreilor, va conduce, într-o bună zi, pământul întreg. Islamul a construit un monument de sfidare supremă a acestei realităţi viitoare.

ISLAMUL NEAGĂ TRINITATEA

Islamul extinde acuzaţia de blasfemie şi asupra celor ce cred în Trinitate:

Blasfemie rostesc cei ce spun: Allah este unul din trei, într-o Treime: căci nu există alt dumnezeu decât Unul.

Allah. Dacă nu se dezic de vorba lor [de blasfemie], fără doar şi poate o cumplită pedeapsă va cădea peste blasfemiatorii din mijlocul lor. (Sura 5: 73; Yusuf Ali)

Aşadar, credinţa în Trinitate este definită şi ea drept blasfemie. Dar care este „cumplita pedeapsă” ce va cădea asupra celor ce cred aceste lucruri?

Ei bine, după cum am văzut în capitolele precedente, mulţi musulmani, în mod ironic, aşteaptă şi ei o versiune proprie a lui Iisus care să se întoarcă şi să-i omoare pe aceşti „creştini trinitarieni politeişti”.

Iar Coranul nu se opreşte la negarea faptului că Iisus este Fiul lui Dumnezeu sau că Dumnezeu există în sânul unei Trinităţi.

ISLAMUL NEAGĂ CRUCEA

Cu ochii în lacrimi, apostolul Pavel i-a avertizat pe

filipeni că sunt „mulţi care se poartă ca vrăjmaşi ai crucii lui Cristos” (Filipeni 3: 18). N-ar trebui să ne surprindă, deci, că islamul neagă şi evenimentul central din toată istoria răscumpărării: răstignirea lui Iisus. Vorbind despre evreii din vremea lui Iisus, Coranul spune:

Asta au spus ei [lăudându-se]: „Noi L-am omorât pe Iisus Cristos, fiul Mariei, solul lui Allah”; dar nu L-au ucis, nici nu L-au răstignit, ci aşa a fost făcut să li se înfăţişeze lor, iar cei ce au altă părere în această privinţă sunt plini de îndoieli, lipsiţi de o cunoaştere [certă], urmând doar o presupunere, căci cu siguranţă ei nu L-au ucis: Nu, Allah L-a ridicat la sine; iar Allah este înălţat în putere, înţelept. (Sura 4: 157 – 158; Yusuf Ali)

Erudiţii islamici avansează teorii conflictuale pe seama a ce s-a întâmplat mai precis cu Iisus. (în mod ironic, în această privinţă ei sunt aceia ce „urmează doar o presupunere”)

În ciuda incapacităţii musulmanilor de a ajunge la o formă de consens asupra a ceea ce s-a întâmplat cu Iisus, cel puţin asupra unui lucru sunt cu toţii foarte învoiţi: *Iisus nu a fost răstignit*! Pasajul acesta din Coran lămureşte cel puţin atâta lucru.

CUM îl AFECTEAZĂ SPIRITUL ANTICRISTIC AL ISLAMULUI PE MUSULMANI?

Vedem, aşadar, că islamul neagă foarte specific şi deliberat toate cele trei doctrine despre care apostolul Ioan spune că vor fi negate de spiritul lui Anticrist. Coranul nu numai că nu se mulţumeşte să nege aceste doctrine, ci exprimă şi un profund dispreţ faţă de ele, mergând până acolo încât îi blestemă pe cei ce cred aceste lucruri, sub acuzaţia de blasfemie crasă. Dar atunci, cum îi afectează aceste atitudini ale Coranului pe musulmani? Poate că declaraţia aceasta va părea puternică, dar în toţi anii pe care i-am petrecut în cercetare, în dialog între

credinţe şi în conversaţii ocazionale cu necreştini, cele două grupuri pe care le-am auzit cu urechile mele exprimând cel mai mare dispreţ şi cea mai mare batjocură faţă de Evanghelie au fost sataniştii şi musulmanii. (Da, credeţi sau nu, am avut câteva conversaţii realmente pasionate cu mai mulţi satanişti.) Acum, daţi-mi voie să afirm răspicat că nu încerc în niciun fel să-i asemăn pe toţi musulmanii cu sataniştii. Am întâlnit mulţi musulmani minunaţi şi decenţi care nu ar da glas niciodată vreunei forme de crasă lipsă de respect faţă de doctrinele creştine, chiar dacă în secret ar nutri astfel de sentimente. Dar vorbesc în tot adevărul spunând că, în experienţa mea, când am fost martor la atacuri împotriva mesajului Evangheliei, doar sataniştii şi musulmanii au exprimat un nivel atât de ridicat de dezgust veninos.

Deşi există multe religii şi sisteme de credinţă care nu sunt de acord cu doctrinele creştinismului – iar multe dintre acestea nici măcar nu cred în Dumnezeu – doar islamul îndeplineşte rolul unei religii ce există pentru a tăgădui convingeri creştine de esenţă. Şi, fireşte, urmând îndemnul Coranului, cele trei doctrine atacate şi batjocorite cel mai grav şi mai des de către musulmani sunt doctrina Trinităţii, a întrupării divine şi a jertfei ispăşitoare/răstignirii lui Iisus. De curând, am văzut pe Internet, în cadrul unei discuţii de grup, o sugestie de autocolant pentru maşini venind din partea unui musulman. Pe acesta scria: „Culmea nebuniei divine: Dumnezeu a murit pe o cruce ca să-şi salveze propria creaţie de urgia Lui”. Un prieten musulman ţine morţiş să-L numească pe Iisus „un sandviş dumnezeu-om”. Am îndurat nenumărate acuzaţii cum că, crezând în Dumnezeul creştin istoric, nu sunt cu nimic mai bun decât un închinător la idoli, un păgân şi un politeist. De multe ori, mi s-a spus că doctrina jertfei ispăşitoare a lui Iisus

este tot atât de arhaică şi păgână pe cât este un sacrificiu uman adus vreunui soi de „zeu vulcan” Am fost acuzat că cred într-un Dumnezeu care este un „abuzator sadic de copii”. Am văzut încercări de a asemăna moartea lui Iisus pe cruce cu detonarea sinucigaşă a unei bombe. Am îndurat până şi batjocorirea Dumnezeului creştin cu eticheta de „vampir însetat de sânge”.

Dacă eşti creştin şi îl iubeşti pe Dumnezeu, sunt convins că aceste afirmaţii îţi îngreunează sufletul tot atât cât mă mâhnesc pe mine şi îmi cer iertare pentru că le reiau aici. Nu redau aceste atacuri câtuşi de puţin cu scopul de a provoca sentimente negative faţă de musulmani. Vă rog, nu nutriţi asemenea sentimente! Motivul pentru care vă povestesc aceste exemple este ca să vă fac cunoştinţă cu neruşinatul spirit al lui Anticrist ce sălăşluieşte în religia islamului şi pe care îl manifestă, tocmai de aceea, mulţi musulmani. N-ar trebui să fim surprinşi, deci, să aflăm că una dintre descrierile lui Anticrist este că se va da în vânt după rostirea de mari blasfemii împotriva Dumnezeului Bibliei:

Împăratul va face ce va voi; se va înălţa, se va slăvi mai presus de toţi dumnezeii şi va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor. (Daniel 11: 36)

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt. (Daniel 7: 25)

Coranul însuşi exprimă asemenea blasfemii. Ca unul care mă aflu într-un dialog neîntrerupt cu numeroşi musulmani din toată lumea, pot depune mărturie că spiritul anticristic neruşinat pe care l-am văzut exprimat în pasajele citate adineauri din Coran înfloreşte adesea într-un dispreţ făţiş şi într-o sfidare extremă nu doar faţă de credinţele creştine, ci şi la adresa creştinilor. Deşi nu se întâmplă întotdeauna aşa, ar trebui oare să ne surprindă

că musulmanii se dezlănţuie împotriva celor pe care Coranul îi blestemă numindu-i blasfemiatori infideli şi idolatri?

Şi dacă tot suntem realişti, ar trebui să ne aşteptăm ca viitorul islamului să aparţină acelor musulmani care se identifică cu dispreţul

Coranului faţă de creştini sau celor ce arborează o atitudine amiabilă în ciuda blestemelor cuprinse în propria lor carte sfântă?

Cât despre dilema dacă islamul este sau nu, în mod specific, *acel* sistem anticristic pe care îl prezice Biblia, nu poate exista îndoială că acesta, religia numărul doi din lume, având rata cea mai mare de creştere, este şi a fost încă de la început chintesenţa spiritului anticristic însuşi, asupra căruia ne-a pus în gardă apostolul Ioan.

Ura străveche a islamului faţă de evrei

Deşi islamul prevede ziua când creştinii şi evreii se vor converti la islam *en masse*, naraţiunea islamică privitoare la sfârşitul lumii operează o distincţie între destinul final al creştinilor şi între cel al evreilor. În versiunea islamică a zilelor din urmă, vedem că toţi creştinii fie vor accepta islamul, fie vor fi omorâţi. Categoric, cu ochii pironiţi la această imagine finală, este imposibil să afirmăm că islamul are vreo afinitate reală pentru creştini sau creştinism. Dar când analizăm învăţătura şi tradiţiile islamice referitoare la evrei, desluşim cu înfrigurare sentimentul că unicul destin pe care islamul îl rezervă evreilor este acela al unui absolut şi total măcel. Vedem în tradiţiile islamice o ură înverşunată şi din cale-afară de îndărătnică faţă de evrei, aproape identică cu ideologia exprimată prin nazism. Coranul şi tradiţiile islamice sprijină pe deplin şi cultivă această ideologie a urii. De pildă, vorbind de evrei, Coranul spune:

Între ei şi noi [Allah] a aşezat duşmănie şi ură până în

Ziua Judecăţii. Ori de câte ori ei aprind focul războiului.

Allah îl stinge; dar ei se căznesc [fără încetare] să pricinuiască rău pe pământ. Iar Allah nu-i are la inimă pe aceia care fac rău. (Sura 5: 64; Yusuf Ali)

Versetul acesta ne lămureşte că va exista „duşmănie şi ură" faţă de evrei până la sfârşitul erei acesteia. Şi cam până aici le-a mers celor ce pretind că dispreţul Coranului faţă de evrei se limitează doar la incidentele istorice specifice din cariera lui Mahomed. Coranul nu doar că îi portretizează pe evrei ca fiind cei ce încep războaie şi umplu pământul de rele, ci susţine şi că Allah a fost atât de dezgustat de ei încât i-a blestemat şi i-a prefăcut pe mulţi dintre ei în „maimuţe şi porci", atribuindu-le „rangul" cel mai de jos în rândul oamenilor:

Când în insolenţa lor au încălcat [toate] interdicţiile, le-am spus: „Fiţi maimuţe, dispreţuiţi şi respinşi". (Sura 7: 166; Yusuf Ali)

Aceia care şi-au atras asupra lor blestemul şi mânia lui Allah, dintre care pe unii i-a prefăcut în maimuţe şi porci, aceia ce se închină răului – aceştia sunt [de multe ori] mai răi în rang şi mult mai departe de cărarea cea dreaptă! (Sura 5: 60; Yusuf Ali)

Şi bine i-aţi cunoscut pe aceia dintre voi care au păcătuit în privinţa Sabatului: Le-am spus: „*Fiţi maimuţe, dispreţuiţi şi respinşi*" (Sura 2: 65; Yusuf Ali, sublinierea adăugată)

În rândul musulmanilor mai antisemiţi şi mai vocali, aceste versete au devenit preferatele absolute. Walid Shoebat, fost musulman, a crescut în teritorii palestiniene. Rememorând o excursie şcolară la grădina zoologică din Ierusalim, pe când era copil, Walid povesteşte: „Profesorul islamic obişnuia să ne spună: «Gorila a fost la origine evreu.» Acum mă uit în urmă şi mă gândesc că asta învaţă nazismul – în forma lui cea mai rea. Asta se învaţă

pretutindeni în Orientul Mijlociu". 1 în timp ce nazismul numea evreii „scursori" subumane pentru a-şi justifica tratamentele inumane aplicate evreilor, lumea musulmană urmează exemplul Coranului dezumanizând rasa evreiască.

Acum, în acest punct, apologetul musulman întreprinzător se va grăbi să mă combată susţinând că, deşi multe versete din Coran înfăţişează evreii în această manieră negativă, sunt şi altele care vorbesc despre ei în termeni mai pozitivi. Adevărat, dar în acelaşi timp înşelător. În cartea sa extrem de informativă, *Islam and the Jews* [Islamul şi evreii], Mark A. Gabriel, fost imam musulman şi profesor de istorie islamică la prestigioasă Universitate Al-Azhar din Cairo, abordează această înţelegere greşită a dispoziţiei islamului faţă de evrei. Gabriel explică faptul că, în acord cu teologia islamică, acele versete din Coran ce par a fi „drăguţe şi amabile" faţă de evrei suntânţelese a fi fost anulate (*mansookh*) de versetele revelate lui Mahomed mai târziu în cariera sa „profetică" Asta pe baza ideii de „revelaţie progresivă" din islam, potrivit căreia, în cazul versetelor aparent contradictorii, revelaţiile mai noi încredinţate lui Mahomed le neagă sau le anulează pe cele mai vechi. Aceasta este o doctrină consolidată şi bine înţeleasă în islam, numită *nasik*? Multe copii ale Coranului includ chiar şi o diagramă la sfârşit care enumeră versetele care sunt mai vechi şi pe cele mai noi, pentru ca musulmanii să ştie care sunt anulate şi care rămân valabile. Din cauză că versetele inflamatorii şi agresive faţă de evrei cad în categoria celor mai noi, ele anulează orice ton care ar fi putut părea mai împăciuitor. Înţelegerea aceasta este încetăţenită în lumea islamică.

Urmărind rădăcinile şi dezvoltarea antisemitismului în islam, vedem că, din nefericire, acesta nu se limitează la Coran, ci mai degrabă pare a-şi găsi o expresie chiar mai

deplină în infamul ḥadīth despre măcelărirea finală a evreilor. Am citat deja această tradiţie, în mai multe rânduri, dar o voi relua o ultimă dată aici:

[Mahomed a spus]: Ceasul din urmă nu va veni până când musulmanii nu se vor lupta cu evreii, iar musulmanii îi vor omorî, până acolo încât evreii se vor ascunde după o piatră sau după un copac, iar piatra sau copacul va spune: *Musulmane, sau slujitor al lui Allah, în dosul meu se află un evreu*; *vino şi curmă-i viaţa*; dar copacul Gharqad nu va spune aşa, căci este copacul evreilor.[136] (sublinierea adăugată)

Această credinţă apocaliptică a unei viitoare lupte cu Israelul şi omorârea tuturor evreilor este adânc încetăţenită între musulmani. Şi să nu uităm că aceste tradiţii antisemite şi aceste versete din Coran datează de mai bine de o mie de ani. Aceste tradiţii islamice sacre ale unui măcel final al tuturor evreilor nu pot fi atribuite conflictului actual cu statul Israel. Deşi azi mulţi încearcă să arunce vina pentru duşmănia musulmanilor faţă de evrei în exclusivitate în cârca sionismului şi a aşa-zisului abuz „nazist" al victimizaţilor şi asupriţilor de palestinieni, pur şi simplu nu se poate face asta cu onestitate şi în cunoştinţă de cauză. Ostilitatea islamului faţă de evrei a existat încă de la începuturile sale. NU este un fenomen nou. Iar astăzi islamul şi lumea musulmană sunt, incontestabil, cea mai importantă forţă antisemită de pe pământ. Palestinienii, în particular, folosesc un şablon apocaliptic antisemit ca bază pentru multe din acţiunile pe care le întreprind faţă de Israel şi faţă de evrei.

Deşi acest şablon este, de fapt, unul dintre primii factori ce alimentează actualul conflict din Israel, este şi factorul cel mai adesea trecut cu vederea de către

---

136G abriel, Islam and the Jews, pag. 46-49. 5Sahih Muslim, cartea 041, nr. 6985.

observatorii seculari, care îşi dau silinţele să judece prezentul conflict pe baza unei echivalenţe morale. Următoarele citate sunt, toate, traduceri ale unor porţiuni de predici din ultimii ani, rostite de Sheikh Ibrahim Madhi, cel numit oficial imam al Autorităţii Palestiniene. Observaţi copleşitorul apel la versetele şi tradiţiile discutate anterior, care sunt folosite pentru a justifica şi a întreţine ura faţă de evrei:

Noi, naţiunea palestiniană, *soarta hărăzită nouă de Allah este să fim avangarda în războiul contra evreilor* până la învierea morţilor, după cum spunea profetul Mahomed: „Învierea morţilor nu va veni până când nu veţi lupta cu evreii şi îi veţi omorî…” Noi, palestinienii, suntem avangarda în acest demers şi în această campanie, fie că vrem sau nu… (sublinierea adăugată)

O, fraţii noştri arabi… O, fraţii noştri musulmani… Nu lăsaţi palestinienii singuri în războiul contra evreilor… chiar dacă noi am fost hotărâţi a fi avangarda… Ierusalim, Palestina şi Al Aksa [Muntele Templului], ţara pe care Allah o binecuvântă şi zonele împrejmuitoare vor rămâne centrul bătăliei dintre Adevăr şi Minciună, dintre evrei şi ne-evrei, pe această ţară sacră, indiferent de câte acorduri se semnează, indiferent de câte tratate şi învoieli se ratifică.

Fiindcă Adevărul se află în Coran, după cum atestă şi cuvintele profetului Mahomed, că bătălia decisivă se va da la Ierusalim şi în împrejurimile sale: „Învierea morţilor nu va veni până când nu veţi face război cu evreii…”

Bătălia cu evreii va veni cu siguranţă… victoria decisivă a musulmanilor vine fără urmă de îndoială, iar profetul a vorbit despre [ea] în mai multe ḥadīth-uri, iar Ziua Judecăţii nu va veni fără victoria credincioşilor [musulmanilor] asupra descendenţilor maimuţelor şi

porcilor [evreii] şi fără anihilarea lor.[137]

O, Allah, acceptă martirii noştri în cerurile cele mai înalte... O, Allah, arată-le evreilor o zi neagră... O, Allah anihilează evreii şi pe sprijinitorii lor... O, Allah, înalţă steagul jihad-ului de la un capăt la altul al ţării...[138]

Aşadar, în timp ce lumea aşteaptă şi crede cu înfocare într-o coexistenţă paşnică a poporului evreu cu cel palestinian, imamii, autorităţile religioase ale poporului palestinian, cu susţinerea şi acordul deplin al conducerii politice, bat fără încetare tobele „războiului final", al măcelăririi finale a evreilor.

STRĂVECHEA URĂ A LUI SATAN FAŢĂ DE EVREI

Comparând spiritul islamului cu cel pe care îl vedem manifest sub domnia lui Anticrist şi a proorocului mincinos, găsim în amândouă aceeaşi ură străveche împotriva poporului evreu. Această ură străveche îşi are obârşia în Satan însuşi. Din ziua în care Dumnezeu şi-a arătat favoarea faţă de poporul evreu, Satan a turbat de mânie împotriva lor. Principalele vehicule pe care le-a folosit au fost mai multe imperii mondiale mari. Acestea sunt imperiile „fiară" pe care le-am discutat în Capitolul 10. Peste tot în Biblie, citim despre încercările lui Satan de a extermina sau de a persecuta poporul evreu:

1. Prin Faraon, împăratul Egiptului, când acesta a poruncit omorârea fiecărui copil evreu de sex masculin (Exodul 1: 5 – 22).

2. Prin Salmanasar, împăratul Asiriei, când acesta a cucerit partea de nord a împărăţiei lui Israel şi a luat cu

---

137 Palestinian Media Watch, Studii despre cultura şi societatea palestiniană, de Ita- mar Marcus, disponibil online la www.pmw.org.il.

138 Middle East Media Research, predica de vineri la postul TV Palestinian Authority, 17 aprilie 2002, Imam Sheikh Ibrahim Mahdi la Moscheea 'Ijlin din oraşul Gaza, www.memri.org/bin/articles.cgi?Page=archives&Area=sd&ID=SP37002.

sine şi a împrăştiat zece dintre cele douăsprezece triburi în exil (2 împăraţi 17: 5 – 6).

3. Prin Nebucadneţar, împăratul Babilonului, când acesta a atacat Ierusalimul, capitala împărăţiei sudice a Iudeei, şi a dus restul evreilor în exil (2 împăraţi 24: 10 – 16).

4. Prin Haman, bărbatul numit al doilea om din imperiu, după împăratul Imperiului Medo Persan, când acesta a încercat să poruncească omorârea tuturor evreilor din imperiu (Estera 3: 9).

5. Prin Antiohus Epifanes, conducătorul grec al Siriei, când acesta a asediat Ierusalimul în ceea ce istoricul evreu Josephus a descris a fi fost unul dintre cele mai sângeroase asedii din istoria Israelului (Daniel 8: 23 – 25; 1 Macabei 1 – 6).[139]

6. Prin Titus, împăratul roman care a atacat şi capturat Ierusalimul, omorând peste 1, 1 milioane de evrei şi înrobind mai mult de 97.000 (*Wars of the Jews*, VI, ix, 3).

7. Prin diverse imperii islamice şi creştine, pe care nu putem să le trecem sub tăcere. Până şi creştinismul (chiar dacă într-o formă pervertită) a fost *departe* de inocenţă în istoria însângerată a poporului evreu.

8. Prin Hitler, *Führer* al Germaniei, care a ucis peste 6 milioane de evrei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

9. Şi, în cele din urmă, prin Anticrist şi prorocul mincinos şi prin viitorul lor imperiu, despre care profeţii Zaharia şi Ezechiel prezic clar că va ataca Ierusalimul şi va omorî două treimi din locuitorii naţiunii lui Israel (Zaharia 13: 8 – 9; Ezechiel 38).

Orice persoană cu capul pe umeri trebuie să se oprească în acest punct şi să-şi pună întrebarea: Cum altfel se explică o istorie atât de consecvent sângeroasă şi plină

---

139 Josephus, Wars of the Jews, cartea VI, capitolul V, secţiunea 3.

de suferinţă a unui popor decât printr-o ură inumană, demonică? Cine ar putea instiga un atac atât de întunecat şi stăruitor contra unui popor ce reprezintă o fracţiune neînsemnată de unu la sută din populaţia pământului – indiferent de locul unde trăieşte? Cine altcineva dacă nu diavolul însuşi? Pentru o minte destupată, istoria poporului evreu de una singură este dovadă că Satan există şi că îi urăşte pe aceia pe care Dumnezeu îi iubeşte şi pe care îi numeşte însăşi „lumina ochilor Lui" (Zaharia 2: 8).

CONCLUZIE

În istoria naturală, sunt vase care manifestă de bunăvoie ura lui Satan faţă de poporul evreu. Şi, lucru cu atât mai înspăimântător, în textele sacre ale tuturor celor trei religii monoteiste, vedem un alt atac contra evreilor, plasat în viitor, unul mai rău decât toate celelalte ce l-au precedat. În Biblie, pionii lui Satan – Anticristul, prorocul său mincinos şi toţi cei ce îi urmează – sunt cei care duc la îndeplinire măcelul final. În islam, cei ce săvârşesc aceste atrocităţi sunt Mahdi, Iisus cel musulman şi, după cum zice tradiţia, „musulmanii credincioşi", într-adevăr, în această privinţă, islamul bifează încă o dată una dintre caracteristicile principale ale spiritului lui Anticrist, aceea a unui neostoit spirit antisemit.

Martirajul în vremurile din urmă

Dacă în capitolul anterior am abordat ura concentrată şi spiritul criminal al islamului faţă de poporul evreu, în capitolul acesta vom vorbi într-un sens mai general despre persecuţia şi martirajul la nivel mondial, pe care imperiul lui Anticrist le va pune în mişcare, la sfârşitul veacului, împotriva tuturor celor ce îl urmează pe Iisus sau refuză să se facă musulmani.

DECAPITĂRILE DIN ZILELE DIN URMĂ

În cartea Apocalipsa, capitolul 12, apostolul Ioan vede un alai particular de oameni şi ne relatează un foarte

scurt sinopsis al celor văzute. îi descrie, în mod specific, pe viitorii martiri ai vremurilor din urmă:

Şi am văzut nişte scaune de domnie; şi celor ce au şezut pe ele li s-a dat judecata. Şi am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Iisus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi ale celor ce nu se închinaseră fiarei şi icoanei ei şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani. (Apocalipsa 20: 4)

Am zăbovit de multe ori îndelung asupra acestui verset. Biblia spune că, în zilele din urmă, decapitarea va fi principala metodă prin care oamenii vor fi martirizaţi din pricina „mărturiei lui Iisus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu". Este o imagine stranie, dacă stai să ţi-o imaginezi. Oare sugerează Biblia o revenire a ghilotinelor în fiecare piaţă orăşenească? Ce anume se va petrece şi va avea ca rezultat impunerea la scară largă a decapitării ca mijloc standard de executare a creştinilor? în încercările mele de a-mi imagina natura vremurilor sfârşitului şi cum vor arăta ele, am meditat adesea la acest verset. Şi alte pasaje, foarte similare cu acesta, vorbesc despre o viitoare persecuţie şi o tendinţă globală de a executa creştinii pentru credinţa lor în Iisus: „Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî; veţi fi urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu" (Matei 24: 9).

Aici Iisus îi avertizează pe ucenicii Săi că vor fi urâţi şi, în cele din urmă, daţi la moarte ca urmare a identificării lor cu El. Dar apoi urmează o expansiune profetică a acestei predicţii. Iisus spune că „veţi fi urâţi *de toate neamurile* pentru Numele Meu" Iisus a prezis în mod specific un element mondial al acestei persecuţii viitoare a creştinilor. Următorul pasaj ne oferă un plus de informaţii:

V-am spus aceste lucruri pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din

sinagogi, ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Şi se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceţi aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început, pentru că eram cu voi. (Ioan 16: 1 – 4)

În pasajul acesta din Evanghelia după Ioan, iniţial Iisus le vorbeşte ucenicilor Săi în afara unui context strict legat de vremurile din urmă. Mai întâi îi avertizează că, în zilele ce le stau înainte, ucenicii Lui vor fi daţi afară din sinagogi. Această profeţie a ajuns la împlinirea ei deplină după ceea ce a devenit cunoscut drept Rebeliunea lui Bar Kochba, în 132 – 135 AD. în timpul Rebeliunii lui Bar Kochba a avut loc separarea finală dintre biserică şi sinagogă. Bar Kochba a fost un fals mesia evreiesc, susţinut şi aprobat de autoritatea rabinică cea mai înaltă a vremii, şi anume de renumitul Rabbi Akiva. În ochii poporului evreu, susţinerea de care s-a bucurat Bar Kochba din partea lui Akiva l-a autentificat ca Mesia. Când acesta a condus evreii într-o rebeliune împotriva Romei, toţi cei ce nu participaseră au fost consideraţi trădători ai naţiunii evreieşti. Evreii care îl urmau pe Iisus, însă, care până atunci frecventaseră cu regularitate slujbele din sinagogi, nu au putut pune umărul la o răzvrătire condusă de cineva pe care îl ştiau că este un mesia fals. Urmarea a fost că ucenicii evrei ai lui Iisus au fost daţi afară *en masse* din sinagogi, împlinind astfel, în secolul al doilea, profeţia lui Iisus.

Dar în a doua parte a versetului, Iisus vorbeşte despre vremurile din urmă. „De fapt”, continuă El, „vor veni zile când prigonitorii voştri vor face mult mai mult decât să vă dea afară din sinagogă; vă vor ucide”. Aspectul cel mai zăpăcitor şi şocant este, însă, în următoarea parte

a declaraţiei lui Iisus. El spune că cei ce îi vor ucide vor crede că, procedând astfel, îi fac un serviciu lui Dumnezeu. Această parte a versetului este cheia. Cum ar putea să gândească cineva din lumea de azi că Dumnezeu pretinde omorârea unor alte fiinţe omeneşti pentru simplul fapt că au altă credinţă? Este un concept complet străin de mintea celor mai mulţi occidentali moderni. Nu, însă, şi de istorie. Deopotrivă islamul şi creştinismul – catolic şi protestant – poartă vina acestui lucru, omorându-i pe aceia ce erau percepuţi ca eretici şi devianţi de la singura religie adevărată. Jihadul, Cruciadele, Inchiziţia – toate se încadrează în crimă pentru şi în numele lui Dumnezeu. Cert este că, în oricare asemenea schimb sângeros, ingredientul absolut necesar ar trebui să fie convingerea fermă că Dumnezeu este de partea cuiva şi că El porunceşte aceste execuţii. Este imposibil să ne imaginăm că oricare sistem de credinţe sau filosofie de pe pământ ar putea săvârşi asemenea orori, dacă nu ar fi o religie consolidată la nivel mondial. Deşi regimurile totalitare sunt, categoric, capabile de aşa ceva, versetul acesta precizează că cei ce vor săvârşi aceste execuţii se vor crede a fi în slujba lui Dumnezeu. Nu, sistemul care va duce la împlinire acest lucru va fi un sistem religios care se consideră administratorul pământesc al vreunei forme de guvernare divină mondială. Trebuie să se vadă a fi singura organizaţie sau comunitate a lui Dumnezeu de pe pământ. Doar un scenariu de genul acesta poate explica acţiunile despre care citim în aceste versete.

Comparând aceste trei versete, obţinem o imagine foarte precisă a chipului pe care îl vor lua persecuţia şi martirajul în zilele din urmă. Mai întâi, acestea vor fi globale. În al doilea rând, vor necesita un sistem de credinţe care se vede ca având un rol guvernamental de sorginte divină pe pământ. În al treilea rând, va implica

decapitarea ca principală metodă specifică de execuţie. Aşadar, avem un sistem religios global care va considera că are o misiune divină pe pământ şi că este autorizat de Dumnezeu să taie capetele celor ce refuză să i se alăture. După cum vom vedea, dintre sistemele religioase existente azi pe pământ, doar religia islamului îndeplineşte aceste cerinţe.

DECAPITĂRI LA ŞTIRI

La momentul încheierii primului manuscris al acestei lucrări, la sfârşitul lui 2004, se publicau aproape săptămânal ştiri despre radicali islamici ce decapitau străini şi creştini în Irak, Arabia Saudită şi alte câteva ţări. Acum, patru ani mai târziu, decapitările continuă să fie o parte normală a vieţii în lumea islamică, însă se pare că media occidentală a obosit să le tot raporteze cu acelaşi sentiment de şoc pe care îl exprimau cândva. Dezbaterea se iscă acum în jurul întrebării dacă această practică este sau nu una cu adevărat „islamică" sau doar una barbară, a câtorva radicali ce încalcă adevăratele principii ale islamului. Între declaraţiile publice pe care media occidentală alege să le culeagă se numără obişnuitele denunţări ale unor asemenea incidente ca neavând nimic de-a face cu „adevăratul islam". În majoritatea cazurilor, media occidentală înghite aceste dezavuări şi le retipăreşte fără multe întrebări. Dar dacă examinăm nu doar tradiţia şi istoria islamică, ci şi sentimentele preluate de „radio şanţ" ale acelor musulmani care îşi fac cunoscute opiniile zilnic, prin mesajele postate pe Internet şi pe grupurile de chat, găsim o realitate cu mult diferită. Afişierele islamice de pe Internet dezbat legitimitatea sau ilegitimitatea acestor acţiuni de când au devenit ştiri de primă pagină. *CBS News* a preluat şi el o parte din această sporovăială de pe Internet.

Iar pe forumurile islamice de pe Internet, folosite în

mare parte de către radicali, decapitarea a fost un subiect popular în ultimele săptămâni, mulţi participanţi descriind-o ca fiind metoda „cea mai uşoară” de a omorî un american sau un saudit din familia conducătoare.[140]

Singura greşeală pe care a comis-o *CBS* este presupunerea că majoritatea celor ce participă şi folosesc aceste platforme publice sunt, în fapt, radicali. Eu însumi am participat în mai multe astfel de „comunităţi” islamice şi m-am împrietenit cu mulţi musulmani prin intermediul unor astfel de grupuri. Mulţi dintre cei ce iau parte la aceste forumuri în prezent trăiesc în Statele Unite ale Americii şi în Canada şi sunt convertiţi de la creştinism. În timp ce scriitorul articolului de la *CBS* presupune că, din cauza naturii barbarice a unor asemenea discuţii, aceşti indivizi sunt toţi radicali, eu mi-am dat seama că mulţi dintre ei pur şi simplu îşi iau în serios credinţa lor musulmană, după cum eu însumi mi-o iau în serios pe a mea creştină. Deşi unii dintre membrii acestor grupuri de discuţii par dezgustaţi şi ruşinaţi de creşterea numărului de decapitări, majoritatea copleşitoare pare mult mai concentrată pe probleme doctrinare, precum dacă decapitările s-au făcut corect sau dacă victimele erau inamici sau părţi inocente. Atunci când i s-a dat oportunitatea de a se vârî în vorbă pe această chestiune, într-un articol publicat în *Washington Times*, Sam Hamod, fostul director al Centrului Islamic din Washington, DC, a folosit prilejul nu pentru a condamna decapitările, ci pentru a face observaţia că bărbaţii ce au comis decapitările din Irak şi din alte părţi au procedat greşit: „Nu o poţi face ca idioţii aceia de la TV. Corect este să crestezi gâtul omului, nu să-i retezi tot capul.”[141]

DECAPITAREA ÎN ISLAM: EXEMPLUL LUI

---

140 CBS News, „Cultura decapitării în Arabia Saudită”, 27 iunie 2004.

141; Duin, „Decapitările permise de Islam”.

MAHOMED

Decapitarea nu este defel un fenomen nou în islam. Din cauza dezgustului total al multor occidentali faţă de această practică, mulţi musulmani moderaţi şi apologeţi musulmani au lansat în repetate rânduri declaraţia că decapitarea nu este o practică sancţionată oficial de islam. Aceştia pretind că ea sfidează învăţăturile de bază ale islamului. Aceste afirmaţii sunt emise pentru a crea o imagine mai bună a islamului în ochii Occidentului. Din păcate, ele vin ori dintr-o ignoranţă vizavi de istoria islamului, ori cu o intenţie activă de a induce în eroare. În realitate, după cum vom vedea, *decapitarea este însăşi moştenirea islamului*. Decapitarea nu este doar poruncită în Coran ca metodă specifică de a-ţi omorî duşmanii, dar a şi fost metoda preferată de Mahomed şi de mulţi dintre urmaşii lui.

Atunci când Mahomed şi-a început cariera de violenţă şi agresiune, ceata lui de războinici musulmani era relativ puţin numeroasă. Caravanele ce călătoreau dus-întors de la Meca la Damasc au devenit ţintele uşoare şi preferate ale lui Mahomed. Deoarece depindeau de aceste caravane pentru cele trebuincioase traiului lor, după mai multe astfel de atacuri din partea lui Mahomed şi a cetei lui de prădători, locuitorii cetăţii Meca au fost mai mult decât îngrijoraţi, în sfârşit, bărbaţii din tribul lui Quraysh s-au strâns la Meca cu gând să-l atace pe Mahomed şi pe oamenii lui. În această faimoasă bătălie, Bătălia de la Badr, Mahomed şi armata lui de novici a obţinut o victorie surprinzătoare asupra lui Quraysh. Între cei ucişi a fost şi Abba Hakam:

Abba Hakam a fost grav rănit, dar încă în viaţă când Abdullah, slujitorul lui Mahomed, a fugit la el, i-a pus un picior pe grumaz, l-a prins de barbă şi a început să-l insulte pe bărbatul rănit de moarte, pe care oamenii săi îl

numiseră „părintele înţelepciunii” Abdullah i-a tăiat capul lui Abba Hakam şi l-a dus la stăpânul lui.

„Capul duşmanului lui Allah!” a exclamat Mahomed cu voioşie. „Allah! Nu este alt dumnezeu în afară de el!” „Da, nu este altul!” a răspuns Abdullah, azvârlind la picioarele profetului capul retezat. *„Este mai acceptabil pentru mine”, a strigat Mahomed, stăpânindu-şi cu greu bucuria, „decât cămila cea mai aleasă din toată Arabia*! *[142] (sublinierea noastră)

Din nefericire, setea de sânge a lui Mahomed şi a urmaşilor săi n-a făcut decât să crească. În 627 d.Hr., Mahomed însuşi a supravegheat ceea ce poate fi numit doar masacru. Mahomed şi armata lui au asediat satul evreilor din Qurayzah. După douăzeci şi cinci de zile, sătenii au capitulat, nădăjduind că Mahomed avea să se arate îndurător cu ei. În schimb, Mahomed şi-a pus soldaţii să sape mai multe tranşee şi a forţat între şase sute şi nouă sute de bărbaţi să intre în ele. Tuturor li s-au tăiat capetele de către războinicii lui Mahomed. Tranşeele au devenit morminte în masă. Citim în *Sir at Rasul*, prima biografie şi cea mai bine primită a lui Mahomed, scrisă de Ibn Ishaq, înfiorătoarea relatare:

Atunci [locuitorii satului Qurayzah] au capitulat şi apostolul i-a închis în Medina... Apoi, apostolul s-a dus la piaţa din Medina [care mai există şi astăzi] şi a săpat şanţuri în ea. Apoi, a trimis după ei şi le-a retezat capetele în şanţurile acelea, cum erau aduşi la el în grupuri... Au fost şase sute sau şapte sute de toţi, deşi unii ridică numărul până la opt sute sau nouă sute... Lucrul acesta a ţinut până când apostolul i-a pus capăt.[143]

După câte s-ar părea, acest mare măcel a deşteptat

142 Aii Şina, „Exemplele lui Mahomed”, disponibil online la http://www.faithfreedom. org / Articles/sinaawa40621 .htm.

143 Guillaume, Life of Muhammad, pag. 464.

ceva în Mahomed. Decapitarea celor şase sute până la nouă sute de bărbaţi din Qurayza nu a fost destul. La scurt timp după acest incident, Mahomed a decapitat încă patru sute de evrei. Mahomed s-a aliat cu două grupări de oameni, Khazraj şi Aus. Khazraj erau însărcinaţi să taie capetele celor patru sute de evrei, în timp ce Aus au stat pe margine şi au privit. Când Mahomed s-a uitat şi a văzut plăcerea stârnită de decapitări întipărită pe feţele celor din Khazraj şi că cei din Aus stăteau pe margine, a poruncit ca aceştia din urmă să ducă la îndeplinire ultimele douăsprezece decapitări:

Abu 'Ubayda mi-a spus, pe autoritatea lui Abu Amir Medinainul, când apostolul [Mahomed] a pus mâna pe spuma fiilor lui Qurayza, a înşfăcat în jur de patru sute de bărbaţi dintre iudeii ce fuseseră aliaţi cu gruparea Aus contra celor din Khazraj, şi a poruncit ca aceştia să fie decapitaţi. La cuvântul lui, Khazraj a început să le reteze capetele, cu mare satisfacţie. Apostolul a văzut că feţele celor din Khazraj le trădau plăcerea, dar că nu era niciun astfel de semn pe chipurile celor din Aus şi… când a văzut că mai rămăseseră doar doisprezece, i-a dat în mâinile celor din Aus, câte un evreu pentru fiecare doi din Aus, spunând: „Unul să-l lovească şi celălalt să-l termine."[144]

Mai târziu, a mai avut loc o campanie de decapitări sub conducerea lui Mahomed. Pe când intra din nou în cetatea Meca, împreună cu armata lui de zece mii de oameni, Mahomed a strigat către războinicii din armata sa din Medina şi i-a întrebat: „Îi vedeţi pe soldaţii din Quraysh [Meca]? Duceţi-vă şi măcelăriţi-i!" Mark A. Gabriel explică înţelesul cuvântului arab pe care Mahomed l-a folosit pentru „măcel":

Cuvântul arab pentru măcel prezintă imaginea unui fermier ce îşi seceră recolta cu o coasă. Altfel spus,

144 Ibid., pag. 752.

Mahomed le zicea: „Separaţi-le capetele de trupuri aşa cum aţi tăia fructele de pe crengile unui copac”[145]

Aşadar, aici a început totul, de la Mahomed. Dar cu siguranţă nu s-a sfârşit aici. Să nu uităm că tot ceea ce spune sau face Mahomed este considerat ca având tot atâta autoritate şi inspiraţie pe cât are Coranul însuşi. Acţiunile lui Mahomed dictează modelul de viaţă pe care Allah l-a rânduit prin voia lui pentru toţi musulmanii:

Dacă îl iubiţi pe Allah, atunci urmaţi-mă [pe mine, pe Mahomed]. (Sura 3: 31; Shakir)

Aveţi, cu adevărat, în Apostolul lui Allah un frumos model de [purtare] pentru toţi cei a căror nădejde este în Allah şi în Ziua din urmă. (Sura 33: 21)

Prin omorârea în felul acesta a bărbaţilor din aceste sate evreieşti, Mahomed a dat un exemplu de urmat pentru toţi musulmanii credincioşi care vor a împlini voia şi porunca lui Allah.

DECAPITAREA ÎNTRE URMAŞII LUI MAHOMED

Abu Bakr, cel mai bun prieten al lui Mahomed şi succesorul lui, a devenit primul calif „drept călăuzit” al islamului după moartea lui Mahomed. Generalul lui Abu Bakr a fost Khalid bin al-Walid al-Makhzumi, care a luptat şi el sub conducerea lui Mahomed; ba chiar a luptat atât de eficient încât şi-a câştigat titlul de „Sabia lui Allah”.

La ordinele lui Abu Bakr, în 633 – 634 d.Hr., Khalid a făcut oamenilor din Arabia o invitaţie de a accepta islamul. Această „invitaţie”, însă, a fost, în realitate, o ameninţare făţişă cu războiul şi cu moartea pentru cei ce refuzau să se convertească şi să se supună stăpânirii islamului. Invitaţia propriu-zisă suna în felul următor:

În numele lui Allah, Cel Milos, Cel îndurător. Din partea lui Khalid bin al-Walid către guvernatorii Persiei. îmbrăţişaţi islamul ca să puteţi fi în siguranţă.

---

145 Gabriel, Jesus and Muhammad, pag. 60.

Dacă nu, încheiaţi un legământ cu mine şi plătiţi taxa *jizya*. Altminteri, am adus asupra voastră un popor care iubeşte moartea tot aşa cum voi iubiţi vinul.[146]

După această „invitaţie" la islam, mulţi au refuzat să se convertească. Între aceştia se număra şi un grup de persani şi de creştini din Ullays, de pe fluviul Eufrat. Khalid i-a atacat în anul 633. Bătălia a fost atât de înverşunată încât, în timpul luptei, Khalid i-a făcut un jurământ lui Allah potrivit căruia, dacă ieşea învingător, avea să facă sângele duşmanilor săi să *curgă*, la propriu, prin canalul ce înconjura satul. A poruncit ca toţi cei înfrânţi să fie luaţi prizonieri. Au fost atât de mulţi încât a durat o zi şi jumătate să decapiteze toţi bărbaţii. Sângele s-a coagulat, iar trupele lui Khalid au fost nevoite să arunce apă în canal pentru a face să curgă sângele celor ucişi, ca nu cumva jurământul lui Khalid să rămână neîmplinit. Abu Jafar Muhammad ibn Jarir At-Tabari, un istoric şi teolog de la începuturile islamului, a consemnat evenimentul astfel:

Khalid a spus: „O, Allah, dacă ne dai umerii lor în mâinile noastre, mă leg înaintea ta să nu las pe niciunul dintre cei pe care îi putem înfrânge până când nu fac să le curgă sângele prin canalul lor". Atunci, Allah i-a înfrânt pentru musulmani şi i-a dat în mâinile lor.

Khalid a poruncit crainicului său să proclame înaintea oamenilor săi: „Capturaţi! Capturaţi! Să nu omorâţi pe nimeni, decât pe cei ce continuă să se opună". Drept urmare, cavaleria a adus prizonierii în cete mari, mânându-i din urmă. Khalid a instruit amănunţit anumiţi oameni cum să le taie capetele în canal. Le-a făcut acest lucru timp de o zi şi o noapte. I-au urmărit în ziua următoare şi încă o zi, până când au ajuns la Nahrayn şi cam la aceeaşi distanţă în toate direcţiile de la Ullays. Iar

146 At-Tabari, The Challenge to the Empires.

Khalid le-a tăiat capetele.[147]

O parte dintre bărbaţii lui Khalid i-au spus:

„Chiar dacă ar fi să omori toată populaţia pământului, sângele lor tot n-ar curge… De aceea, pune apă peste el, ca să-ţi împlineşti jurământul”. Khalid astupase apa din canal. Acum, Khalid a dat drumul apei, care s-a amestecat cu sângele vărsat. Din cauza aceasta, până în ziua de azi locul acela s-a numit Canalul Sângelui.[148]

Amir Taheri, un jurnalist de origine iraniană, subliniază mai multe astfel de incidente în toată istoria practicii decapitării în islam:

În anul 680, nepotului preferat al Profetului, Hussein bin Ali, i-a fost tăiat capul în Karbala, în centrul Irakului, de către soldaţii Califului Yazid. Capul ciopârţit a fost aşezat pe un taler de argint şi trimis la Damasc, capitala lui Yazid, de unde a fost trimis mai departe la Cairo, spre a fi inspectat de către guvernatorul Egiptului. Soldaţii califului au tăiat şi capetele tuturor celor şaptezeci şi unu de însoţitori de sex masculin ai lui Hussein, inclusiv al băieţelului Ali-Asghar, în vârstă de 1 an.[149][150]

Aşadar, modelul fusese consolidat, iar acum principiul pe care Mahomed îl aplicase ca model se întorsese şi îi atinsese propria familie. În cele din urmă, asemenea poveşti cu decapitări au ajuns să umple istoria islamului. La sfârşitul secolului al XV-lea, Andrew Bostom, editor al *The Legacy of Jihad* [Moştenirea Jihadului], scoate în evidenţă faptul că:

Babur, fondatorul Imperiului Mughal, care este venerat drept un model de toleranţă musulmană de către

147 http://www.muhammadanism.com/Islam/islam beheading.pdf.

148 Ibid.

149 Taheri, „Retezarea de capete”

150n Thacktson, The Baburnama, pag. 188.

istoricii moderni revizionişti, a consemnat următoarele în autobiografia *Baburnama*, cu privire la prizonierii necredincioşi dintr-o campanie a Jihadului: „Cei ce au fost aduşi vii [cei ce capitulaseră] au fost decapitaţi, la porunca mea, după care în tabără a fost ridicat un turn din craniile lor". 11

Sărind până la o eră oarecum mai modernă, Taheri reia sinistra poveste:

În 1842, musulmanii afghani au luat cu asalt garnizoana britanică din Kabul şi au decapitat peste două mii de bărbaţi, femei şi copii. Capetele acestora au fost puse pe bâte de jur-împrejurul oraşului ca decoraţiuni.[151]

Practica a continuat până în anii 1980 în Afghanistan, unde războinicii afghani au decapitat, estimativ, 3.000 de soldaţi ai trupelor sovietice. Practica decapitării era obişnuită şi în timpul Revoluţiei iraniene.

În 1992, *mullahii* au trimis un „specialist" care să taie capul lui Shapour Bakhtiar, ultimul prim-ministru al *şahului*, într-o suburbie din Paris. Când s-au aflat ştirile, Hashemi Rafsanjai, preşedintele de atunci al Republicii Islamice, a mulţumit în mod public lui Allah pentru că îngăduise „retezarea capului unui şarpe."[152]

Taheri face chiar referire la un „specialist" algerian numit Momo le nain [Momo piticul], care a fost recrutat de o grupare islamică cunoscută drept GIA, cu scopul specific de a tăia capete:

În 1996, în Ben-Talha, o suburbie din capitala Alger.

Momo a tăiat un record de 86 de capete într-o singură noapte, inclusiv capetele a mai mult de 12 copii. Drept recunoaştere a exemplarului său act de pioşenie, GIA l-a trimis în pelerinaj la Meca. Ultima dată când am verificat noi, Momo se afla încă în libertate, undeva în

151 Taheri, „Retezarea de capete".

152 Ibid.

Algeria.[153]

În acelaşi fel, Taheri relatează situaţia din Pakistan:

Grupări sunite şi şiite rivale şi-au făcut un obicei din a-şi trimite unele altora capetele retezate ale activiştilor din tabăra adversă, prin poştă, cu livrare specială. Se estimează că mai bine de 400 de capete au fost tăiate şi trimise prin poştă, din 1990.[154]

Iar azi, vedem puterea decapitării în insula indoneziană Borneo, unde musulmanii folosesc decapitările ca mijloc de a alunga majoritatea creştină. Aproape jumătate din creştini au fugit de pe insulă.

Dincolo de toate aceste exemple incriminatorii, mai sunt şi decapitările sancţionate de guvern, care au loc săptămânal în Arabia Saudită, după rugăciunile de vineri, chiar la ieşirea din moschei:

Guvernul saudit a decapitat, anul trecut, 52 de bărbaţi şi o femeie, pentru infracţiuni incluzând omucidere, homosexualitate, jaf armat şi trafic de droguri… Un condamnat este adus în curte, cu mâinile legate, şi forţat să se închine înaintea călăului, care învârte o sabie uriaşă în mijlocul strigătelor „AHahu *Akbar*!" *ale* spectatorilor – în arabă, „Allah este mare".[155]

Allahu Akbar a fost şi expresia urlată de asasinii lui Nicholas Berg, contractorul evreu american, şi de cei ai lui Kim Sung-il, translatorul coreean şi creştin evanghelic, al cărui vis de a le predica, într-o zi, Evanghelia musulmanilor a fost deopotrivă împlinit şi îngropat în aceeaşi clipă.

Aşadar, deşi este limpede ce anume învaţă *istoria* islamului, avem nevoie să ne uităm şi la ce au de spus cărţile sacre şi erudiţii islamului pe acest subiect.

---

153 Ibid.

154 Ibid.

155 CBS News, „Cultura decapitării în Arabia Saudită"

VALOAREA VIEŢII UNUI NEMUSULMAN

Ori de câte ori vreun musulman „extremist” săvârşeşte un act înfiorător în numele islamului, majoritatea musulmanilor pe care îi ştiu eu se grăbesc să afirme: „Asta nu este islam! Islamul nu trebuie judecat după purtarea câtorva, ci trebuie studiat pentru a vedea ce învaţă cu adevărat”. Rezonabil. Aşadar, întrebarea care se pune atunci este: Ce învaţă, cu adevărat, islamul despre uciderea nemusulmanilor?

Primul lucru ce se cuvine menţionat este că, potrivit legii islamice, musulmanii au voie, pentru toate scopurile practice, să omoare nemusulmani. Aceasta se bazează pe legea *qisas*. *Qisas* este, în esenţă, legea reciprocităţii. Este versiunea islamică a legii „ochi pentru ochi”. *Qisas*, de pildă, stipulează că, dacă un musulman omoară un alt musulman, atunci musulmanul criminal va fi, la rândul său, executat, în mod extraordinar, legea aceasta nu se aplică unui musulman care ia viaţa unui nemusulman. Învăţătura aceasta se găseşte în ḥadīth-ul lui Sahih Bukhari:

Relata Ash-Shabi: Abu Juhaifa a spus: „L-am întrebat pe Ali: «Ce scrie pe foaia aceasta de hârtie?» Ali mi-a răspuns: «Tratează despre *diyyai* [banii de sânge compensatorii plătiţi de criminal rudelor victimei], despre răscumpărarea pentru eliberarea captivilor din mâinile duşmanilor şi despre *legea ca niciun musulman să nu fie ucis în* qisas [egalitate în pedeapsă] *pentru omorârea unui* [necredincios].» „[156] (sublinierea adăugată)

În unele cazuri, firește, criminalul ar putea avea parte şi de alte penalităţi, precum închisoare sau o amendă. Dar, din păcate, realitatea arată că, într-o cultură ce nu pune acelaşi preţ pe viaţa nemusulmanilor ca pe cea a musulmanilor, adesea omorârea nemusulmanilor este trecută cu vederea. Dacă accesaţi site-ul Vocii Martirilor, la

156 Sahih Bukhari, voi. 1, cartea 3, nr. 111.

www.persecution.com, sau cel al Fondului Barnabas, la www.barnabasfund.org, puteţi citi sute de poveşti, actualizate zilnic, ale unor creştini trataţi nedrept sau ucişi fără vreo repercusiune legală pentru criminalul musulman. Următoarea declaraţie este un exemplu perfect pentru mentalitatea pe care am întâlnit-o adesea în discuţiile pe care le-am purtat cu mulţi musulmani din Orientul Mijlociu. Ea a fost făcută pe un grup virtual de discuţii inter-religioase. Observaţi atitudinea faţă de omorârea nemusulmanilor (numiţi *kaffiri*):

Kaffirii [necredincioşii] au atacat ţări musulmane omorând musulmani încă de la începutul timpului... când noi n-am făcut nimic. Aşa cum poporul Israelului atacă musulmanii din Palestina pentru că o fac pentru ţară şi din ură faţă de arabi/musulmani... noi îi apărăm pentru Allah. Noi încercăm să răspândim islamul, singurul cuvânt adevărat al lui Allah. Ei l-au respins, de aceea ni se dă voie să-i omorâm. Nu este *har am* [interzis/*ilegal*] *să ucizi un kaffir*. Bineînţeles că vrem, inshallah [*prin* voia lui Allah], să trăim în pace cu ei şi, inshallah, *să-i* învăţăm despre religia cea frumoasă. (sublinierea adăugată) [157]

Sesizaţi mentalitatea cu totul sucită exprimată în acest comentariu? „Religia cea frumoasă" care permite uciderea celor ce nu îi aparţin?

CORANUL DESPRE UCIDEREA INFIDELILOR

Versetul coranic citat cel mai adesea de către occidentali pentru a demonstra natura violentă a religiei islamice este cunoscut în sânul şi în afara islamului drept „versetul sabiei":

Aşadar, când lunile sacre s-au scurs, nimiciţi idolatrii oriunde îi găsiţi şi luaţi-i prizonieri şi asediaţi-i şi ambuscaţi-i în orice fel, atunci dacă ei se căiesc şi respectă rugăciunea şi plătesc taxa obligatorie, lăsaţi-le cale liberă;

157 http://forums. gawaher.com/index. php?showtopic=415.

sigur, Allah este iertător, milos. (Sura 9: 5; Shakir)

De fiecare dată când aude citat acest verset, musulmanul va spune că nu mai este aplicabil în zilele noastre. Deşi, categoric, mi-ar face mare plăcere să cred acest lucru, întrebarea care se cere pusă este: Cum interpretează învăţătorii şi erudiţii din islam acest verset? Spun ei că se aplică şi azi? Majoritatea copleşitoare a erudiţilor musulmani clasici şi moderni cad de acord că da. Nu uitaţi ideea că purtarea musulmanilor este dictată atât de Coran, cât şi de Sunna (vorbele, acţiunile şi conduita lui Mahomed). De la Ibn Kathir, renumitul învăţat al secolului al VIII-lea, aflăm adevărata interpretare islamică a acestui verset. Kathir îşi începe interpretarea citând în sprijinul său mai mulţi naratori de ḥadīth-uri/erudiţi musulmani de la început: Mujahid, Amr bin Shu ayb, Muhammad bin Ishaq, Qatadah, As-Suddi şi Abdur-Rahman. Kathir explică apoi înţelesul versetului:

Cele patru luni menţionate în acest verset se referă la perioada de graţie de patru luni amintită într-un verset anterior: „Aşadar, călătoriţi liber prin ţară timp de patru luni”. Allah a spus după aceea: „Aşadar, când lunile sacre s-au scurs” însemnând că la sfârşitul celor patru luni în care [Allah] v-a interzis să luptaţi cu idolatrii, musulmanii trebuie să „lupte şi să ucidă idolatrii oriunde îi veţi găsi” „Oriunde îi veţi găsi” se referă la tot pământul, în general… Allah a spus aici să-i executaţi pe unii şi să-i păstraţi pe alţii ca prizonieri. „Asediaţi-i şi ambuscaţi-i în orice fel” înseamnă să nu aşteptaţi până îi găsiţi; ci mai degrabă căutaţi-i şi asediaţi-i în zonele şi forturile lor, strângeţi informaţii despre ei în diversele drumuri pe uscat şi pe mare, astfel încât să se simtă îngrădiţi.

În felul acesta, nu vor avea de ales decât să moară sau să îmbrăţişeze islamul… Abu Bakr [prietenul cel mai apropiat şi succesorul lui Mahomed după moartea

acestuia] foloseşte acest verset şi altele onorabile ca dovadă pentru a lupta contra celor ce nu vor să plătească taxa obligatorie de caritate. Versetul acesta a permis lupta cu oamenii, în afara cazului în care aceştia îmbrăţişează islamul şi până când îl îmbrăţişează şi implementează hotărârile şi obligaţiile lui.[158]

Nu rămâne, deci, loc de dezbatere. Ibn Kathir expune lucrurile cât de limpede se poate. Vedem că musulmanii au voie şi chiar li se porunceşte să lupte contra necredincioşilor (*mushrikun*), *ba* mai mult, să-i caute acolo unde sunt ca să-i forţeze să se convertească la islam sau să accepte moartea. Din nou, se cuvine să notăm că Kathir nu este un musulman „extremist", ci probabil unul dintre scolasticii clasici cei mai bine primiţi.

Un alt verset pertinent din Coran care se aplică discuţiei noastre este infamul verset „al decapitării":

Dacă întâlniţi [în război] pe aceia care nu cred, puteţi să-i loviţi la gât. (Sura 47: 4; Khalifa)

Când îi întâlniţi pe infideli, loviţi-le capetele.

(Sura 47: 4; Rodwell)

Ibn Kathir explică faptul că scopul acestui verset este:

Să [îndrume] credincioşii cu privire la ce ar trebui să folosească în lupta contra idolatrilor. Allah spune: „Aşadar, atunci când îi întâlniţi pe cei ce nu cred [în luptă], loviţi-le gâtul", însemnând că, atunci când vă luptaţi cu ei, tăiaţi-i cu săbiile voastre; „Până când îi veţi învinge pe deplin" însemnând că i-aţi ucis şi i-aţi nimicit de tot. Asta se referă la prizonierii de război pe care i-aţi capturat.[159]

Prin urmare, când ne uităm la aceste versete, vedem că musulmanilor li se porunceşte să decapiteze (sau, cel

158: *Tasfsir Ibn Kathir, Sura 9:5, disponibil la: http://www.tafsir.com/Default.asp.

159 Ibid., Sura 47:4.

puţin, să „lovească la gât”) pe acei nemusulmani cu care se bat. Sheik Omar Bakri Muhammad, judecător la tribunalul *sharī'ah* (legea islamică) din Marea Britanie, precum şi secretar general al Ligii Mondiale Islamice şi purtător de cuvânt pentru Frontul Islamic International, are, însă, o opinie uşor diferită:

Care este verdictul? „Pedepsirea celor ce declară război lui Allah şi apostolului Său şi îşi dau silinţele să facă rău în ţară este doar aceasta, ca aceştia să fie ucişi sau răstigniţi, ori mâinile şi picioarele să le fie tăiate de ambele părţi, ori să fie încarceraţi; asta să fie o dizgraţie pentru ei în lumea aceasta, iar în cea de apoi vor avea parte de o pedeapsă amarnică.”[160]

În urma examinării unor mostre din textele islamice, precum şi din opiniile erudiţilor islamici, ale purtătorilor de cuvânt şi ale musulmanilor de rând, vedem că islamul nu doar porunceşte omorârea nemusulmanilor, ci şi sprijină o cultură în care uciderea nemusulmanilor a devenit o practică acceptabilă. Dar înainte de a încheia această discuţie, mai există o tradiţie foarte specifică ce, în mod sigur, va intra în joc dacă persoana lui Mahdi va deveni vreodată realitate.

MOARTE CELOR CE DISPUTĂ AUTORITATEA CALIFULUI

Rolul de conducere deţinut de calif în islam este un concept foarte puternic. Califul este văzut drept succesorul lui Mahomed şi conducătorul tuturor musulmanilor. El este, într-un sens, papa lumii musulmane. Ultimul calif acceptat deopotrivă de sunniţi şi de şiiţi ca fiind ales în mod justificat a fost Ali, verişorul şi ginerele lui Mahomed. Ali a murit în 661 d.Hr.

De atunci încoace, mulţi alţi califi au deţinut funcţia, dar niciunul nu a avut greutatea universală a primilor

160 Farah, „IslamicTerror.com”.

patru califi. Musulmanii aşteaptă restaurarea califatului care să aducă unitate şi conducere islamului la nivel mondial. După cum am văzut deja, Mahdi este cel care, potrivit aşteptărilor, va împlini acest rol. Dintr-un ḥadīth din *Sahih Muslim* citim despre pedeapsa de care vor avea parte cei ce dispută autoritatea califului:

Oricine doreşte să fie izbăvit de foc şi să intre în grădină să moară cu credinţa în Allah şi în Ziua din urmă… Cel ce jură credinţă unui calif să-i dea loialitatea mâinii sale şi sinceritatea inimii [adică să i se supună atât în exterior, cât şi în interior]. Să i se supună cât poate el de bine. Dacă *cineva iese în faţă şi îi dispută autoritatea* [califului], ei [musulmanii] să-i *taie capul*. (*su*blinierea adăugată) [161]

Şi guvernul Arabiei Saudite împărtăşeşte această opinie. Pe website-ul oficial al Departamentului Afacerilor Islamice Arab Saudit (IAD), găsim o declaraţie similară:

Nobilul Profet a spus: „Este obligatoriu pentru un musulman să asculte şi să se supună [autorităţii califului], fie că îi place sau nu… cel ce a făcut deja un jurământ de credinţă unui conducător [imam] şi şi-a angajat mâna şi inima în slujba lui, ar trebui să i se supună cât de mult poate. Dacă *altcineva se opune şi contestă autoritatea acelui conducător* [imam], oponentul *să fie decapitat*" (sublinierea adăugată) [162]

Conform legii islamice, oricine îşi exprimă dezacordul faţă de autoritatea unui calif înscăunat ar trebui să fie decapitat.

ÎN CONCLUZIE

161- Sahih Muslim, cartea 20, nr. 4546.

162- ^Website-ul Departamentului de Afaceri Islamice al Arabiei Saudite : „Drepturi dictate de natură – drepturile stăpânitorilor şi ale celor stăpâniţi." http://www.iad. org/. Ambasada regală a Arabiei Saudite.

Să recapitulăm acum ideile pe care le-am punctat. Mai întâi, am văzut că în vremurile sfârşitului descrise în Biblie, creştinii se vor confrunta cu persecuţii şi martiraj pentru credinţa lor. Maniera în care vor muri este, conform Bibliei, martirajul prin decapitare. După cum am demonstrat fără urmă de ambiguitate, este incontestabil că decapitarea este o tradiţie pe care o regăsim în toată istoria islamului. Islamul însuşi a documentat temeinic faptul că Mahomed şi succesorii imediaţi ai acestuia practicau decapitarea ca mijloc specific de a lua viaţa „duşmanilor islamului". Practica aceasta a continuat, în anumite facţiuni ale islamului, până în zilele noastre. De fapt, Coranul însuşi încurajează decapitarea sau, ca un minimum necesar, „lovirea la gât" a „idolatrilor" şi a oricărui „prizonier de război". Am trecut în revistă câteva exemple de decapitări ale unor astfel de „prizonieri de război", care au avut loc de curând în Irak şi în alte părţi. Sentinţa la moarte este recomandată şi pentru cei ce nu se supun sau nu sunt de acord cu autoritatea califului. Ca atare, este, de fapt, foarte cinstit să presupunem că, în viziunea islamică a zilelor din urmă, dacă un calif, mai precis Mahdi, iese în faţă şi acceptă ideea că toţi creştinii, evreii şi oricine îi sprijină sunt consideraţi „duşmani ai islamului", atunci ar fi legal în mod universal şi, în fapt, chiar obligatoriu pentru toţi musulmanii să „facă război" şi să „lovească gâturile" tuturor creştinilor, evreilor sau occidentalilor, precum şi pe toţi cei ce dispută autoritatea califului.

Din nou, islamul, prin practicile şi învăţăturile sale, se încadrează cu precizie în descrierea forţelor ce vor câştiga putere şi vor domina lumea în scenariul biblic al Apocalipsei. Înţelegând natura criminală a textelor islamice, precum şi interpretarea islamică corectă a acestora, să vedem realitatea modului în care această

mentalitate se răsfrânge asupra minţii unui musulman obişnuit din Orientul Mijlociu. Redau mai jos o postare dintr-un panou de mesaje islamicezinter-religioase de pe Internet. Este genul de postare regăsită în mod mult prea obişnuit pe asemenea forumuri. Încheiem acest capitol cu gândurile unui musulman pe marginea asasinării lui Daniel Pearl, jurnalistul american omorât:

Mai întâi, Pearl este un evreu, un *munafiq* [ipocrit], un spion şi un *kaffir* [necredincios]. Nu vă lăsaţi prostiţi de asemenea oameni. Ura lor faţă de islam se poate vedea din gurile lor şi ce le ascunde inima este mult mai rău. Nu văd unde este partea bolnavă a măcelului… în islam nu… putem nici măcar tortura pe un kaffir – *pur şi* simplu îi tăiem gâtul, şi este dovedit faptul că, odată ce treci de o anumită zonă a gâtului, nu mai simte durere. Şi să nu uităm că atunci când noi, musulmanii, capturăm un munafiq musulman, îi facem şi lui la fel, îl măcelărim. Ce să mai zicem de un evreu murdar, un munafiq *idiot*, de două ori spion şi un kaffir? *îi* facem la fel şi lui. Walhumdulilah [Mulţumiri fie aduse lui Allah]. Şi amintiţi-vă de Rasoul [Mahomed], care a măcelărit un mare număr de evrei într-o singură bătălie; coroana creaţiei a făcut acest lucru, pentru că evreii l-au înjunghiat pe la spate pe Profetul Mahomed. Şi dacă gândiţi că asta este, în continuare, ceva bolnav, inshaallaahi [*sper*, prin voia lui Allah] să mai fiţi în viaţă când va veni Mahdi, fiindcă veţi vedea multe căpăţâni de evrei munafiqqin [*evrei*, ipocriţi] pe jos.

ISLAMUL ŞI SCOPUL DOMINAŢIEI MONDIALE

Scopul lui Satan a fost dintotdeauna să-i facă pe locuitorii pământului să se închine lui în locul lui Dumnezeu. Ca atare, Satan are de multă vreme un plan foarte precis de a-şi ridica propria mişcare de închinare care să cuprindă toată faţa pământului. Cei ce cred Biblia

ştiu că aşa este. Prin Anticrist şi profetul său mincinos, spune Biblia, Satan va ajunge foarte aproape de atingerea acestui scop, chiar înainte de revenirea lui Iisus.

Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs şi gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare…

Şi au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni. Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam. Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului, care a fost înjunghiat. (Apocalipsa 13: 2, 4 – 8)

Această viitoare mişcare de închinare va atinge fiecare trib, popor, limbă şi naţiune. Biblia învaţă că, la vremea aceea, oricine nu este un închinător al Singurului Dumnezeu Adevărat şi al Fiului

Său Iisus Cristos va fi, până la urmă, înşelat să se închine lui Satan, spiritul nevăzut din spatele acestei mişcări de închinare mincinoasă. După cum am văzut deja, vehiculul de care se foloseşte Satan ca să-şi înfiinţeze propria mişcare este Anticristul şi „împărăţia fiarei”, un imperiu puternic cu un aparat militar pe măsură. Profetul Daniel descrie acest imperiu şi armata lui ca pe o forţă „nespus de grozav de înspăimântătoare şi de puternică” care „va sfâşia tot pământul”.

După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte şi

iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fier, *mânca*, *sfărâma şi călca în picioare ce mai rămânea*… Fiara a patra este o a patra împărăţie care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâşia *tot pământul*, *îl va călca în picioare şi-l va zdrobi!*" (Daniel 7: 7, 23; sublinierea adăugată)

Aşadar, Biblia ne prezintă o imagine clară a naturii ultimului cântec de lebădă al lui Satan, dinainte ca Iisus să-l arunce în iazul de foc pentru eternitate. Biblia ne-a avertizat dinainte, fără ambiguităţi, despre viitorul imperiu al lui Satan, al cărui scop va fi nimic altceva decât dominaţia mondială. Pretenţiile acestui imperiu vor fi mult mai mari decât o simplă loialitate faţă de rolul său guvernamental – el va pretinde supunerea totală şi venerarea conducătorului său, Anticristul, şi, în fond, diavolul. Din nou, oricine nu se supune acestui brutal sistem religios va deveni o ţintă.

ISLAMUL ŞI SCOPUL DOMINAŢIEI MONDIALE

Pentru a înţelege corect islamul, trebuie să vedem cum se înţelege islamul pe sine, şi anume ca fiind singura religie demnă de a fi practicată. Islamul are între obiectivele sale dominaţia mondială totală; să eradicheze, la propriu, ceea ce consideră a fi închinarea falsă şi nelalocul ei a tuturor celorlalte religii. Până în ziua când toată lumea spune: „Nimeni nu are dreptul de a fi venerat în afară de Allah" islamul va continua să lupte cu necredincioşii şi cu naţiunile necredincioase.

Textele şi erudiţii islamului învaţă că toţi musulmanii au datoria să-şi dea silinţa să ajungă la dominaţia mondială în toate timpurile, nu doar să aştepte pasivi ca Mahdi şi Iisus al musulmanilor să îndeplinească această misiune în locul lor. Acest efort întru înaintarea islamului şi, în cele din urmă, pentru dominaţia lumii este numit *jihad*. În

realitate, jihadul este o cerinţă minimală pentru toţi musulmanii de pretutindeni. Este o componentă absolut obligatorie a islamului.

Acum, apologeţii şi propagandiştii musulmani se vor grăbi să susţină că jihadul nu urmăreşte dominaţia mondială. Unii vor face remarci înşelătoare precum: „Jihadul nu este decât înfrângerea adversităţii". Sau vor sublinia faptul că „mai marele jihad" este o luptă cu propriul sine. Deşi această frământare lăuntrică este un aspect legitim al jihadului, nu vă lăsaţi amăgiţi: jihadul obligatoriu pentru toţi musulmanii (să lupte cu slăbiciunile lăuntrice) nu ştirbeşte câtuşi de puţin importanţa centrală ce revine cerinţei ca toţi musulmanii să facă război cu lumea necredincioasă până când islamul deţine supremaţia.

Acest jihad poate include război în arene intelectuale, politice sau de altă natură, dar ori de câte ori un musulman se angajează în această luptă, ea este văzută drept ceea ce este – o luptă, până la urmă, pentru dominaţia mondială şi pentru supremaţia universală a islamului.

JIHAD

Cuvântul *jihad* provine de la rădăcina arabă *J-H-D*, care înseamnă „caznă, luptă, silinţă". Sunt cinci tipuri de jihad:

1. *Jihad al-nafs* (lupta cu sine însuşi)
2. *Jihad* al-*Shaitan* (lupta cu Satan)
3. *Jihad al-kuffaar* (lupta cu necredincioşii)
4. *Jihad al-munafiqeen* (lupta cu ipocriţii)
5. *Jihad al-faasiqeen* (lupta cu musulmanii corupţi)

După cum am văzut deja, *toate cele cinci forme de jihad* sunt obligatorii pentru toţi musulmanii. Dacă acordaţi atenţie discuţiilor despre jihad din mass-media, veţi da peste articole şi afirmaţii nesfârşite aparţinând

unor musulmani care reprezintă jihadul în mod eronat. Dar, după cum am afirmat adineauri, cei ce neagă aspectul central al unui jihad exterior în islam sunt ori ignoranţi, ori mincinoşi. În realitate, a minţi cu scopul de a ascunde sau de a reprezenta greşit adevărata natură a islamului faţă de o lume necredincioasă chiar face parte din metoda islamului de a purta jihadul contra nemusulmanilor. În capitolul următor, vom arunca o privire asupra doctrinei islamice a minciunii.

În ciuda spuselor celor ce fac reclamă unui islam mai drăguţ şi mai paşnic, este clar că Mahomed a afirmat că misiunea lui era de a lupta cu necredincioşii până când toţi se supun islamului şi îl venerează pe Allah. Încă de pe vremea lui Mahomed, scopul islamului a fost să domine lumea.

Apostolul lui Allah [Mahomed] a spus: „Mi s-a poruncit să lupt cu oamenii până când spun: «Nimeni nu are dreptul să primească închinare decât Allah.» „[163]

Luptă cu cei din Poporul Cărţii, care nu cred în Allah, nici în Ziua din urmă şi nu socotesc în afara legii ceea ce Allah şi Solul Lui declară a fi în afara legii, nici nu urmează religia cea adevărată, până când plătesc taxa considerând-o o favoare şi îşi recunosc statutul de supuşi. (Sura 9: 29; Sher Ali)

O, voi, care credeţi! Luptaţi cu necredincioşii care sunt lângă voi, să cunoască asprimea din voi şi să ştie că Allah este cu cei ce îşi respectă îndatorirea [faţă de el].

(Sura 9: 123; Pickthall)

Nu încape îndoială că Mahomed a încurajat răspândirea religiei cu forţa. Acum, unii ar putea susţine că şi creştinismul îşi face un scop din a-şi răspândi mesajul pe tot pământul. Deşi aşa este, creştinismul nu are ca scop să lupte cu necreştinii, ci mai degrabă să le prezinte

163 Sahih Bukhari, voi. 9, cartea 84, nr. 59, narat de Abu Huraira.

acestora mesajul Evangheliei, sau „vestea bună” ca să aibă opţiunea de a alege sau de a respinge liber oferta de iertare a lui Dumnezeu. După cum spunea cineva odată: „Evanghelizarea [predicarea mesajului creştin necreştinilor] nu este decât un cerşetor care le spune celorlalţi cerşetori unde se găseşte de mâncare”.

Chemându-i pe noii credincioşi să-L urmeze pe El şi să-L slujească pe Dumnezeu, Iisus face această frumoasă declaraţie:

Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară. (Matei 11: 28 – 30)

Mahomed îşi cheamă ucenicii la ceva de departe mai împovărător:

Războiul este rânduit pentru voi, deşi vă este odios; dar se poate întâmpla să urâţi un lucru care este bun pentru voi şi se poate întâmpla să iubiţi un lucru care este rău pentru voi. Allah ştie, voi nu. (Sura 2: 216; Pickthall)

Aş putea chiar lesne să înşir mai multe pagini de versete din Coran şi ḥadīth-uri ce reflectă această mentalitate a jihadului şi a luptei contra necredincioşilor cu scopul expres de a extinde islamul. Este îngrozitor de dificil de scos aceste versete din context. Cu toate acestea, după cum am spus, mulţi musulmani occidentali continuă să pretindă că versetele coranice care vorbesc despre jihad se referă doar la învingerea adversităţii sau la purtarea războaielor de apărare. După cum a spus un comentator musulman: „Nu daţi crezare acelor musulmani moderaţi din mass-media occidentală care vă spun că jihadul înseamnă «învingerea adversităţii».”[164]

Sau, după cum declară popularul autor şi profesor

164 Farah, „IslamicTerror.com”.

musulman Muhammad Saeed al-Qahtani:

Jihadul este un act de închinare; este una dintre formele supreme de devoţiune faţă de Allah… Ei spun că jihadul este doar pentru apărare. Minciuna aceasta trebuie dată în vileag…[165]

În loc să ne lăsăm antrenaţi într-o ceartă domestică a islamului, ne vom mulţumi să examinăm opiniile mai multor erudiţi musulmani proeminenţi din istoria islamului, precum şi ale unor conducători şi reprezentanţi ai islamului în ţări occidentale, pentru a vedea ce învaţă, cu adevărat, islamul.

CE SPUN ERUDIŢII DESPRE JIHAD

Comentând pe marginea Surei 9: 123, Ibn Kathir expune rolul proeminent al jihadului ofensiv în zilele de început ale islamului:

Allah porunceşte credincioşilor să lupte cu necredincioşii, mai întâi cu cei mai apropiaţi de zona statului islamic, apoi cu cei mai îndepărtaţi. Iată de ce Solul lui Allah a început lupta cu idolatrii din Peninsula Arabă. Când a sfârşit cu ei… a început să lupte cu Poporul Scripturilor [evreii şi creştinii]. După moartea lui Mahomed, a venit la conducere califul Abu Bakr, executorul şi prietenul lui… în numele Profetului, Abu Bakr… a început să pregătească armatele islamice ca să lupte cu închinătorii romani la cruce şi cu închinătorii persani la foc. Prin binecuvântarea misiunii sale, Allah a deschis ţările înaintea lui şi i-a dat jos pe Cezar şi pe Kisra şi pe cei ce le erau supuşi din rândul servitorilor. Abu Bakr a cheltuit comorile lor pentru cauza lui Allah, întocmai după cum Solul lui Allah prevestise că avea să se întâmple. Această misiune [de dominaţie mondială] a continuat după Abu Bakr prin mâinile celui pe care Abu Bakr l-a ales să-i fie succesor… Umăr bin Al-Khattab. Cu Umăr, Allah i-a

165 http://iisca.org/knowledge/jihad/jihad_for_allah.htm.

umilit pe necredincioşi, a suprimat tiranii şi ipocriţii şi a deschis părţile răsăritene şi apusene ale lumii. Comorile diferitelor ţări au fost aduse la Umăr din provincii apropiate şi depărtate, iar el le-a împărţit potrivit cu metoda legitimă şi acceptată. Umăr a murit apoi… Atunci, tovarăşii musulmani… s-au învoit să aleagă, după Umăr, pe Uthman bin Affan… în timpul domniei lui Uthman, islamul a purtat veşmintele cele mai largi şi dovada de netăgăduit a lui Allah a fost consolidată în diverse părţi ale lumii peste grumazurile slujitorilor. Islamul s-a ivit în părţile răsăritene şi apusene ale lumii, iar Cuvântul lui Allah a fost înălţat şi religia Lui a ieşit la vedere. Religia cea pură şi-a atins cele mai adânci ţinte împotriva duşmanilor lui Allah şi, ori de câte ori musulmanii învingeau o comunitate, treceau la următoarea şi, apoi, la următoarea, zdrobindu-i pe răufăcătorii tiranici. Au făcut aceasta în ascultare faţă de declaraţia lui Allah: O, voi, credincioşilor! Luptaţi-vă cu necredincioşii care sunt aproape de voi.[166]

Este clar că Mahomed – şi, după el, succesorii lui, Califul Abu Bakr, Califul Umăr şi Califul Uthman – a atacat, în mod ofensiv, naţiunile învecinate, cu scopul de a răspândi islamul. Acestea u nu au fost, după cum pretind istoricii revizionişti, războaie de apărare. Au fost războaie de cucerire, al căror scop era să forţeze victimele să se supună islamului sau să fie „zdrobite”.

În cartea clasică şi cea mai notabilă lucrare a sa, Muqaddimah, Ibn Khaldun, un faimos istoric şi filosof islamic din secolul al XIV-lea, spune despre jihad:

În comunitatea musulmană, războiul sfânt este o îndatorire religioasă, din cauza universalismului misiunii [musulmane] şi a [obligaţiei de al converti pe toată lumea la islam fie *prin persuasiune*, *fie prin forţă*. De aceea, califatul [spiritual] şi autoritatea [guvernamentală şi

166 Tafsir Ibn Kathir, Sura 9:123, disponibil online la Tafsir.com.

militară] regească sunt unite în islam, astfel încât persoana în funcţie să îşi poată devota puterea de care dispune amândurora în acelaşi timp.[167] (sublinierea adăugată)

În cartea *Jurisprudence în Muhammad's Biography* [Jurisprudenţa în biografia lui Mahomed], renumitul erudit egiptean de la Universitatea Al-Azhar, dr. Muhammad să-id Ramadan al-Buti, scrie că războiul ofensiv – nu defensiv – este „cel mai nobil Război Sfânt" din islam:

Războiul Sfânt [Jihadul islamic], cum este cunoscut în jurisprudenţa islamică, *este în esenţă* un război de ofensivă. Aceasta este îndatorirea musulmanilor în orice epocă, atunci când puterea militară necesară ajunge la îndemâna lor. Aceasta este faza în care sensul Războiului Sfânt şi-a căpătat forma finală. Aşa a spus apostolul lui Allah: „Mi s-a poruncit să lupt cu oamenii până când cred în Allah şi în mesajele lui..." Conceptul *de Război Sfânt* [Jihad] în islam *nu ţine seama dacă este război defensiv sau război ofensiv*. Scopul lui este exaltarea Cuvântului lui Allah şi construcţia societăţii islamice, precum şi consolidarea împărăţiei lui Allah pe pământ prin *orice mijloace*. Mijloacele vor fi război de cucerire. În acest caz, este apogeul, cel *mai nobil Război Sfânt*. (*su*[168]blinierea adăugată)

Conform *Enciclopediei Islamului*, „Lupta este obligatorie chiar şi atunci când nu au început-o necredincioşii."[169] Conceptul de jihad în islam înseamnă a ataca, la propriu, necredincioşii, cu scopul de a-i converti la islam „prin persuasiune sau prin forţă" „chiar şi atunci când nu ei au început".

DOMINAŢIA LUMII

167; Khaldun, The Muqaddimah, voi. 1:473.

168 A1-Buti, Jurisprudence in Muhammad's Biography.

169 Tyan,,Jihad"

Mawlana Sayid Abul Ala Mawdudi a fost un erudit musulman din subcontinentul indian care s-a născut în 1905. Predicile (*khutbat*) şi scrierile sale sunt renumite în toată lumea şi el însuşi este considerat în lumea islamică drept unul dintre cei mai de seamă învăţaţi ai islamului. Iată ce a avut acesta de spus despre islam şi despre dominaţia mondială:

Islamul nu este o religie obişnuită, precum celelalte religii ale lumii, iar naţiunile musulmane nu sunt la fel ca naţiunile normale. Naţiunile musulmane sunt foarte speciale, pentru că ele au o poruncă de la Allah de *a stăpâni întreaga lume şi de a fi mai presus de orice naţiune a lumii*.[170] (sublinierea adăugată)

Mawdudi explică scopurile şi planul islamului:

Islamul este o credinţă revoluţionară care vine să distrugă orice guvernare făcută de om. Islamul nu urmăreşte ca o naţiune să fie într-o stare mai bună decât o alta. Islamului nu-i pasă de pământ sau de cine deţine pământul. Scopul islamului este să stăpânească întreaga lume şi să supună întreaga omenire la credinţa islamului. Orice naţiune sau putere care se pune în calea împlinirii acestui scop, islamul o va bate şi o va nimici. Ca să-şi împlinească acest scop, islamul poate folosi orice putere aflată la îndemână, în orice fel poate fi folosită aceasta, pentru a aduce revoluţia mondială.

Acesta este Jihadul.[171]

Am văzut ce au spus unii dintre cei mai respectaţi eruditi ai islamului despre jihad şi despre scopul islamului de a domina lumea. Punctul lor de vedere este limpede şi indiscutabil. Dar ce au de spus, pe acest subiect, musulmanii occidentali moderni?

MUSULMANII OCCIDENTALI MODERNI DESPRE

170 Gabriel, Islam and Terrorism, pag. 81.

171 Ibid.

SCOPUL ISLAMULUI DE A STĂPÂNI LUMEA

În cartea sa, *The Islamization of America* [Islamizarea Americii], Aduallah al-Araby citează o scrisoare foarte înspăimântătoare din partea unui arhiepiscop catolic către papă. În această scrisoare deschisă adresată papei, arhiepiscopul de Izmir (Smirna), Turcia, reverendul Guiseppe Germano Barnardini, vorbea despre o adunare recentă a creştinilor şi a musulmanilor cu scopul de a stabili un dialog inter-religios. Un extras din scrisoarea acestuia relatează că, în timpul întrunirii, un musulman cu autoritate s-a ridicat în picioare şi a vorbit cu mult calm şi siguranţă de sine: „Mulţumită legilor voastre democratice, noi vă vom invada. Mulţumită legilor noastre religioase, vă vom domina.”[172]

Dacă accesaţi website-ul al aproape oricărei moshei din Statele Unite ale Americii, veţi da, în mod invariabil, peste un link către Conciliul pe Relaţii Islamico-Americane. CAIR, după cum este numit, este o grupare islamică cu sediul în Washington, căreia îi face plăcere să se caracterizeze drept o grupare islamică moderată pentru drepturi civile. „Suntem similari unui NAACP musulman” spune purtătorul de cuvânt Ibrahim Hooper. „Încă de la fondarea sa, în 1994, CAIR a strâns donaţii impresionante, invitaţii la Casa Albă, citări mediatice respectuoase şi o serioasă audiere din partea corporaţiilor”. 11 Şi totuşi, în opinia lui Omar Ahmed, preşedintele comisiei de conducere a CAIR:

Islamul în America nu trebuie să fie egal cu oricare altă credinţă, ci să devină dominant. Coranul ar trebui să fie autoritatea cea mai înaltă în America, iar islamul, singura religie acceptată pe pământ.[173][174]

---

172 A1-Araby, The Islamization of America, pag. 8.

173“ Pipes, „CAIR: Prieteni «moderaţi» ai terorii”.

174 Raport în San Ramon Valley Herald al unui discurs către

Este acelaşi Omar Ahmed care a intrat ca o furtună peste reverendul Franklin Graham, pentru că acesta numise islamul „o religie a răului”. D-l Ahmed s-a adresat lui Graham într-o declaraţie deschisă:

Învăţaţi mai multe despre islam şi despre musulmani înainte de a repeta afirmaţiile dvs. eronate şi răutăcioase despre una dintre cele trei mari religii avraamice: iudaismul, creştinismul şi islamul. Asemenea afirmaţii seamănă doar animozitate şi neîncredere în rândul americanilor. Ca lider religios, ar trebui, dimpotrivă, să puneţi umărul la reconstruirea fundamentului nostru naţional în loc să încercaţi să-l dărâmaţi.[175]

Poate că reverendul Graham era mai conectat la adevăratele doctrine totalitariste ale islamului decât îşi dădea seama dl. Ahmed. Poate că dl. Graham citise declaraţia domnului Ahmed cu privire la scopul islamului de a domina America şi lumea, înainte de a face acea declaraţie. În orice caz, prin aceste două declaraţii, se vede cu uşurinţă discursul duplicitar de care a dat dovadă dl. Ahmed şi mulţi alţii ca el. În privat, când se adresează musulmanilor, dl. Ahmed numeşte islamul singura religie validă al cărei scop este să cucerească America, dar când se adresează mass-mediei, vorbeşte despre „cele trei mari religii avraamice” şi îl acuză pe dl. Graham de a fi fost „răutăcios”.

Daniel Pipes, un erudit al islamului militant şi director al Forumului Orientului Mijlociu, punctează cazul unui musulman american proeminent ce nutreşte, în mod deschis, aspiraţia de a cuceri America. Pipes prezintă un individ numit Ismail Al-Faruqi.

---

musulmanii din California, din iulie 1998; citat în Pipes, „CAIR: Prieteni «moderaţi» ai terorii"

175 Ahmed Reza, „CAIR răspunde reverendului Franklin Graham” ShiaNews.com, 5 august 2002.

Ismail Al-Faruqi, un imigrant palestinian care a fondat Institutul Internaţional de Gândire Islamică şi a predat mulţi ani la Universitatea Temple din Philadelphia.

„Nimic nu ar putea fi mai măreţ”, scria Al-Faruqi, la începutul anilor 1980, „decât [să vedem] acest continent [al Americii de Nord] plin de vigoarea tinereţii şi de bogăţii întorcându-se de la trecutul lui înţesat de nelegiuire şi mărşăluind spre viitor sub stindardul lui *Allahu Akbar* [Allah este mare].”[176]

În Anglia şi peste tot în Europa, islamul a progresat în putere mult mai mult decât în America. De aceea, în asemenea contexte, regăsim declaraţii agresive făcute mult mai pe faţă. Încă din 1989, europenii au fost şocaţi să vadă mii de musulmani protestând fără oprelişti pe străzile Marii Britanii, Franţei, Germaniei, Belgiei şi Olandei, purtând semne cu provocatorul slogan: „Islamul – religia noastră de azi, religia voastră de mâine.”[177]

Manifestul musulman, datând din 15 iunie 1990 şi publicat de răposatul dr. Kalim Siddiqui, pe atunci directorul Institutului Musulman (acum Parlamentul Musulman al Marii Britanii), declara:

Jihadul *este o cerinţă* de bază a *islamului*, iar faptul că trăieşte în Marea Britanie sau deţine naţionalitate britanică prin naştere sau naturalizare nu absolvă pe niciun musulman de datoria de a participa la Jihad.[178] (sublinierea adăugată)

Dr. Siddiqui nu exclude Marea Britanie dintre locurile în care „lupta armată” este necesară. Jihadul este obligatoriu pretutindeni. Iar odată cu trecerea timpului, chemarea la Jihad a progresat în Europa până acolo încât lideri musulmani radicali o proclamă în mod deschis pe

176 Pipes, „Pericolul din interior: Islamul militant în America.”

177 Jenkins, The Next Christendom, pag. 180.

178 http://answering-islam.org.uk/Terrorism/agenda.html.

străzi. În numărul din 26 aprilie 2004 al ziarului *New York Times* citim:

Chemarea la Jihad se înalţă pe străzile Europei... într-un fost orăşel industrial din nordul Londrei, o mică grupare de tineri britanici... spun că ar vrea să-l vadă pe prim-ministrul Tony Blair mort sau concediat şi un steag islamic fluturând deasupra nr. 10 din Downing Street. Ei îi jură credinţă lui Osama bin Laden şi ţelului acestuia de a răsturna democraţiile occidentale pentru a înfiinţa un superstat islamic, sub legea şaria, precum Afghanistanul sub talibani. Ei îi numesc pe deturnătorii de avioane de la 11 septembrie drept „Cei 19 Magnifici" şi privesc bombardamentele trenurilor din Madrid ca pe o metodă deşteaptă de a băga un fitil în Europa. Liderul lor, Sheik Omar Bakri Mohammad, a vorbit despre această aderenţă la Osama bin Laden. Dacă Europa dă greş în a ţine seama de oferta de armistiţiu a domnului bin Laden – cu condiţia ca toate trupele străine să se retragă din Irak în trei luni – musulmanii nu se vor mai abţine şi vor purcede la atacarea ţărilor occidentale care îi găzduiesc, a spus şeicul. „*Toţi* musulmanii din Vest vor fi obligaţi" a mai zis acesta, „să devină sabia lui" într-o nouă luptă. Europenii îi dau atenţie, a adăugat el, spunând: „Este o nebunie să te lupţi cu oamenii care vor moartea – asta caută ei..."

Şi i-a avertizat pe liderii din Occident: „Poate că îl veţi ucide pe bin Laden, dar fenomenul, pe acesta nu-l puteţi ucide – nu-l puteţi distruge. Fraţii noştri musulmani de peste hotare vor veni într-o zi şi vor cuceri ţara aceasta şi atunci vom trăi în islam în demnitate" a mai spus el.[179]

Dr. Siddiqui şi Sheik Omar Bakri Mohammad nu sunt nicidecum singuri în această chemare la un jihad islamic radical împotriva căminelor lor din Europa:

---

179 Patrick E. şi Don Van Natta Jr., „Militanţii din Europa cer deschis Jihadul şi domnia islamului".

Abu Hamza, clericul acuzat că l-ar fi pregătit pe Richard Reid înainte de a încerca să arunce în aer un avion de pasageri pe ruta Paris-Miami cu explozibili ascunşi în pantofi, a îndemnat o mulţime de două sute de oameni, adunaţi în faţa fostei sale moschei din Finsbury Park, să îmbrăţişeze moartea şi „cultura martirajului”.[180]

Nu este, deci, surprinzător că, în războiul cu Afghanistanul, forţele americane au capturat cel puţin trei cetăţeni britanici. Sau că, în aprilie 2003, doi cetăţeni britanici au pus în fapt un bombardament sinucigaş care a ucis încă alţi trei oameni la o cafenea din Tel Aviv. Iar când fanaticii musulmani l-au decapitat pe reporterul Daniel Pearl de la *Wall Street Journal*, în Pakistan, lumea a aflat că Omar Sheik Saeed, un nativ britanic cu educaţie aleasă, descris cândva drept „un englez desăvârşit”, se transformase într-un musulman radical, fiind, în cele din urmă, mintea din spatele răpirii şi decapitării înregistrate a lui Pearl. Ar trebui să fie, deci, o reală surpriză pentru noi? Să fim uluiţi de faptul că islamul are acest efect asupra oamenilor? Dacă lideri musulmani proeminenţi din Europa îl laudă în mod deschis pe Osama bin Laden şi instigă la Jihad şi la „martiraj”, atunci de ce să fim noi uimiţi atunci când unii tineri musulmani impresionabili răspund unei astfel de chemări peste tot în lume? Dacă 15 din cei 19 deturnători de la 11 septembrie erau arabi saudiţi, va fi şocată lumea când musulmanii britanici vor săvârşi un asemenea act? Cum ar fi reacţionat Vestul dacă „cutiile negre” recuperate din dărâmăturile World Trade Center-ului ar fi conţinut înregistrări ale unor tineri ce zbierau, *Allahu Akhbar*!” cu un accent distinctiv britanic sau american?

CONCLUZIE

De regulă, musulmanii din Vest numesc islamul

180 Ibid.

„religia păcii”, însă această aşa-zisă religie a păcii este răspunzătoare pentru mai mult de 90% din toate luptele ce au loc în prezent în lume. Gândiţi-vă la acest lucru. Islamul este motivaţia din spatele marii majorităţi a terorismului, violenţei şi războaielor mondiale. Sunt aproximativ 400 de grupări teroriste recunoscute în lume. Peste 90% dintre acestea sunt grupări teroriste islamice radicale. *Peste 90*% din *toate luptele mondiale* actuale *implică* mişcări islamice de teroare.[181]

Scopul neabătut al apologeţilor musulmani moderaţi este *să* pretindă că grupările radicale teroriste nu se poartă într-o manieră islamică. Deşi nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că mulţi musulmani moderaţi nutresc un dispreţ puternic faţă de conduita criminală a celor mai multe dintre grupările violente, în realitate teroriştii nu fac decât să pună în fapt un aspect foarte legitim al islamului, aşa cum este acesta definit de textele sacre, de erudiţi şi de reprezentanţii *islamului*. *Ei chiar se poartă într-o manieră* cu adevărat *islamică*. Calcă pe urmele lui Mahomed şi ale succesorilor săi. Deşi se spune adesea că teroriştii au „deturnat” islamul, judecând după ce învaţă acesta de fapt, în realitate aşa-zişii musulmani moderaţi sunt cei ce reprezintă în mod eronat adevăratele precepte islamice.

Ţinând cont de ratele de creştere a islamului, combinate cu conceptul de *jojah* şi cu popularitatea crescândă a interpretării ultraradicale a acestuia, chiar şi în Vest, conceptul unui viitor dictator mondial islamo-fascist devine o reală posibilitate. Chiar şi numai pe baza tendinţelor şi a statisticilor, nu ar fi o exagerare să asistăm la împlinirea acestei realităţi în decursul secolului nostru. Biblia învaţă că, în viitor, se va ridica un bărbat al cărui unic ţel conducător va fi să dobândească dominaţia completă a lumii, prin imperiul său politic-mititar-religios.

181 Massie, „Religia păcii nu se scrie i-s-l-a-m”.

Islamul urmăreşte exact acelaşi scop, inerent în majoritatea doctrinelor sale esenţiale. Iar astăzi, când chemarea la jihad este trâmbiţată tot mai zgomotos de către lideri musulmani radicali de peste tot din lume, islamul se îndreaptă cu paşi din ce în ce mai repezi spre atingerea acestui ţel.

SĂ ÎNŢELEGEM LIPSA DE ONESTITATE ŞI ÎNŞELĂCIUNEA DIN ISLAM

Următoarea discuţie este foarte importantă, din două motive. Mai întâi, din cauza proeminenţei înşelăciunii în zilele din urmă, iar în al doilea rând, din cauza implicaţiilor serioase pe care le are minciuna pusă în slujba cauzei islamului pentru răspândirea acestuia în Vest.

Atunci când oamenii manifestă o primă curiozitate şi doresc să înceapă să se informeze cu privire la islam, este imperativ să înţeleagă mai întâi că, în islam, minciuna nu este doar permisă, ci şi cultivată, ba uneori chiar poruncită. Când un creştin doreşte să-i înveţe pe alţii despre creştinism, este de la sine înţeles că onestitatea va fi un aspect esenţial al acelui efort. Iată de ce occidentalii întâmpină dificultăţi în a se raporta la faptul că exagerările oportune, acoperirea adevărului şi, ocazional, minciuna alcătuiesc de-a dreptul o parte esenţială a religiei islamului. Doctrine şi tradiţii specifice islamice încurajează o cultură a lipsei de onestitate. Acum, fireşte, unele versete şi tradiţii din islam descurajează minciuna: „Şi nu acoperi adevărul cu falsitatea, nici nu ascunde adevărul atunci când îl cunoşti” (Sura 2: 42; Yusuf Ali). Dar pentru mulţi musulmani, tocmai excepţiile de la regulă au devenit, în fapt, regula însăşi.

ÎNŞELĂCIUNEA ŞI JIHADUL

Ca să înţelegem cum poate o religie să raţionalizeze şi să justifice minciuna, se impune să revizuim rapid conceptul de jihad şi scopurile islamului. Am discutat deja

despre acestea în capitolul precedent, dar voi puncta din nou faptul că islamul, în esenţă, vede jihadul ca pe o luptă de a aduce toate lucrurile în supunerea faţă de Allah şi islam. Câmpurile de luptă pe care se poartă jihadul pot fi văzute aidoma unui spectru. De o parte, se situează lupta lăuntrică personală pe care o poartă mereu fiecare musulman ce doreşte să-şi învingă propriile slăbiciuni sau demonii lăuntrici. Pe măsură ce traversăm spectrul, apare nevoia de a purta jihadul pentru a-i determina pe alţi indivizi să se supună islamului. Aceasta este, fireşte, ceea ce în creştinism se numeşte evanghelizare. În islam, se numeşte *dawah*. Mai departe, apare imperativul ca islamul să preia guvernarea locală şi, până la urmă, pe cea naţională. În acest punct, din păcate, se descoperă adesea adevărata faţă – chipul cel violent – a islamului şi jihadul începe, de regulă, să devină sângeros. Realitatea aceasta este vizibilă peste tot în lume astăzi. Aşadar, în timp ce mulţi vestici concep jihadul ca pe o simplă luptă contra guvernelor şi naţiunilor nemusulmane, în realitate jihadul cuprinde toate aspectele vieţii. Deci, în mintea musulmanului, până şi lupta de a converti nemusulmani la islam face parte din jihad. Evanghelizarea în islam presupune mai mult decât „a împărtăşi vestea bună”, *este război*. Cu aceasta în minte, este vital să ţinem cont de faimoasa vorbă a lui Mahomed, cum că „războiul este înşelăciune.”[182] De aceea, în raportarea la nemusulmani, islamul încurajează musulmanii să facă uz de un jihad agresiv/o mentalitate din timp de război, definită prin înşelăciune. Într-adevăr, până când nu ajung să înţeleagă cât de manifestă este această mentalitate, nemusulmanilor le va fi mult prea uşor să piardă contactul cu un simţ sănătos al obiectivităţii în raporturile cu musulmanii. Având de-a face cu cineva care este în mod deliberat

182 Sunan Abu Dawud, cartea 14, nr. 2631, narat de Ka’b ibn Malik.

înşelător, indivizii creduli – cum sunt, în zilele acestea, atât de mulţi occidentali – sunt precum oile mânate la tăiere.

Mentalitatea aceasta de *evanghelizare ca jihad* îşi găseşte sprijinul în islam sub categoria a doua doctrine specifice numite *kithman* şi *taqiya*.

KITHMAN: ASCUNDEREA ADEVĂRULUI

Kithman este o poruncă de a-ţi ascunde cu bună ştiinţă propriile credinţe. Practicată în principal de minoritatea musulmanilor şiiţi, doctrina este articulată de către Imam Jafar Sadiq, cel de-al şaselea imam al islamului şiit:

Cel ce expune ceva din religia noastră este precum acela care ne omoară cu bună ştiinţă.[183]

Aparţineţi unei religii în care, pe oricine o ascunde.

Allah îl va cinsti, iar pe oricine o descoperă, Allah îl va face de ruşine.[184]

Ca atare, musulmanilor şiiţi li se porunceşte să ascundă ceea ce cred cu adevărat, cu scopul de a-i induce în eroare pe cei din afară în ceea ce priveşte adevărata natură a religiei lor. Nu pot să nu mă gândesc numaidecât la cuvintele lui Iisus, care le-a spus ucenicilor Săi să nu-şi ascundă niciodată religia:

Voi sunteţi lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Şi oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă. Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri. (Matei 5: 14 – 16)

Dar, dimpotrivă, musulmanii şiiţi „aparţin unei religii în care, pe oricine o ascunde, Allah îl va cinsti, iar pe cel ce o descoperă, Allah îl va face de ruşine”. Aceasta este

183 Hadith Imam Jafar Sadiq, Nota de subsol #1, Usool al Kafi, pag. 88.
184 Ibid., Nota de subsol #2, Ibid., pag. 522.

doctrina *kithman*. Pentru majoritatea occidentalilor, acest concept este de neînchipuit şi cu totul străin de raţiune. Dacă ai ceva bun, fă-le parte şi altora. Dacă ai ceva de ascuns, probabil că oricum n-aş vrea acel lucru. Nu există, în esenţă, nicio diferenţă între doctrina *kithman* şi doctrina *taqiya*. Un comentator musulman şiit defineşte *taqiya* astfel:

Cuvântul „al-*Taqiyya*" înseamnă, în cel mai propriu mod: „Ascunderea sau mascarea credinţelor, convingerilor, ideilor, sentimentelor, opiniilor şi/sau a strategiilor cuiva într-o vreme de pericol iminent, la momentul prezent sau ulterior în timp, pentru a se salva de o injurie fizică şi/sau mintală". O traducere într-un cuvânt ar fi „disimulare"[185]

Acelaşi comentator, însă, într-un articol din *o enciclopedie şiită*, continuă afirmând că „adevăratul spirit al «al-*Taqiyya*» este mai bine întruchipat în cuvântul «diplomaţie»". Cu adevărat, diplomaţia este o definiţie chiar „diplomatica!

Doctrinele *kithman* şi *taqiya* sunt adesea considerate a fi strict şiite, iar musulmanii sunniţi neagă că oricare dintre acestea ar face parte din tradiţia lor. Din nefericire, însă, aceasta nu este decât o altă înşelăciune. În continuare, vom parcurge câteva tradiţii sunite care demonstrează aplicarea universală a *taqiya* în islam.

TAQIYA: FUNDAMENTUL PENTRU ÎNŞELĂCIUNE

Coranul învaţă că musulmanii au voie să-şi renege credinţa ca să se apere. Musulmanii care procedează astfel vor primi iertare atâta vreme cât adevărata lor credinţă s-a păstrat neclintită (adică, negarea lor a fost o minciună în sensul cel mai pur) şi doar dacă negarea credinţei s-a făcut cu scopul de a evita un rău (în principal, pe când cel în

185* A Shiite Encyclopedia, oct. 1995, revizuită în ianuarie 2001, disponibilă online la: http://www.al-islam.0rg/encvclopedia/chapter6b/l.html.

cauză trăia în mijlocul nemusulmanilor).

Asupra celui ce îl tăgăduieşte pe Allah după ce a crezut în El – nu cel care este silit şi a cărui inimă rămâne liniştită în credinţă, ci asupra celui ce de bunăvoie deschide inima sa tăgadei – va cădea mânia lui Allah şi va avea o mare osândă. (Sura 16: 106, Coran arab roman)

Eruditul sunit Ibn Kathir elaborează pe marginea sensului acestui verset în clasicul său comentariu la Coran:

Acesta face referire la un grup de oameni care au fost asupriţi în Meca şi a căror poziţie faţă de propriul lor popor a fost slabă, mergând alături de cei ce îi încercau…

Allah le spune că, după aceasta, însemnând că după ce au cedat [în faţa nemusulmanilor, tăgăduindu-şi credinţa] când au fost puşi la încercare, el îi va ierta şi le va arăta îndurare când vor fi înviaţi.[186]

Atâta vreme cât un musulman trăieşte într-o ţară în care islamul este minoritar, într-o „stare slăbită", înşelăciunea este permisă. Când au fost provocaţi de nemusulmani să rostească blasfemii la adresa lui Allah, ei „au mers alături de ei".

Necredincioşii l-au arestat pe Ammar Ibn Yasir şi l-au torturat până când a rostit cuvinte urâte despre Profet [Mahomed] şi a adus laude zeilor şi idolilor lor; iar când i-au dat drumul, acesta s-a dus întins la Profet. Profetul i-a spus: „Ai ceva în minte?" Ammar Ibn Yasir a spus:

„Veşti proaste! N-au vrut să-mi dea drumul până când nu te-am defăimat şi am adus laude zeilor lor!" Profetul a spus: „Cum găseşti că este inima ta?" Ammar a răspuns: „Liniştită în credinţă". Atunci, Profetul a răspuns: „În cazul acesta, dacă se întorc după tine, fă acelaşi lucru încă o dată". În clipa aceea, Allah a revelat versetul: „… cu excepţia celui ce este silit şi a cărui inimă rămâne liniştită

186 Ibn Kathir's Tafsir, Sura 16:106, disponibil online la www.tafsir.com.

în credinţă…” (Sura 1[187]6: 106)

Aşadar, Mahomed i-a încurajat pe musulmani să mintă, să rostească blasfemii şi să-şi renege credinţa dacă aceste lucruri îi păzesc, cu condiţia ca, în inima lor, să „rămână liniştiţi în credinţă”. Ibn Abbas, considerat în mediul sunit drept cel mai renumit şi de încredere narator al tradiţiei, confirmă această idee. „*Taqiyya* este [doar] rostirea limbii, în vreme ce inima rămâne liniştită în credinţă.”[188]

Lucrul acesta se situează, fireşte, într-un contrast direct cu atitudinea a milioane de creştini care, de-a lungul istoriei, au refuzat să se lepede de Cristos şi au acceptat, în schimb, moartea şi martirajul.

De asemenea, Coranul le porunceşte musulmanilor să nu lege relaţii de prietenie cu nemusulmanii – din nou, cu excepţia cazului în care acest lucru îi poate ajuta să se apere de rele:

Credincioşii să nu-şi ia de prieteni sau de ajutoare necredincioşi, ci mai degrabă credincioşi: dacă cineva procedează astfel, în nimic nu va primi ajutor de la

Allah: cu excepţia cazului în care vă păziţi cu desăvârşire de ei. (Sura 3: 28)

Ibn Kathir comentează din nou:

Allah le-a interzis slujitorilor săi credincioşi să se facă sprijinitorii necredincioşilor sau să şi-i ia de camarazi cu care să lege prietenii… Allah i-a avertizat împotriva unui astfel de comportament spunând: „O, voi care credeţi! Nu-i luaţi pe duşmanii mei şi ai voştri drept prieteni, arătându-le afecţiune. Oricine va face aşa, acela s-a depărtat cu

---

187 Confirmat de At-Tabari şi narat de Abd al-Razak, Ibn Sa’d, Ibn Jarir, Ibn Abi Ha- tim, Ibn Mardawayh, al-Bayhaqi în cartea sa Al-Dala-il, http://www.al-islam.or^ encyclopedia/chapter6b/1 .html.

188 Sunan al-Bayhaqi şi Mustadrak al-Hakim, disponibil online la http://www.al-is- lam.org/encyclopedia/chapter6b/l.html.

adevărat de cărarea cea dreaptă”.

Şi: „O, voi care credeţi! Nu vi-i luaţi de prieteni pe evrei şi pe creştini: ei nu sunt prieteni decât unul pentru altul.

Şi oricine se împrieteneşte cu ei, atunci sigur este din numărul lor”. Allah a mai spus: „… decât dacă vă temeţi de vreo primejdie din partea lor”, referindu-se, fireşte, la acei [musulmani] care în unele zone sau vremuri se tem pentru siguranţa lor în mijlocul necredincioşilor, în acest caz, acestor credincioşi li se dă voie să arate prietenie necredincioşilor pe din afară, dar *niciodată în sufletul lor*. *De* pildă, Al-Bukhari a consemnat faptul că Abu Ad-Darda a spus: „Noi *zâmbim în faţa unora chiar dacă inimile noastre îi blestemă*! * (*su*[189]blinierea adăugată)

Ibn Kathir continuă desfiinţând ideea că *taqiya* este doar pentru musulmanii şiiţi, afirmând că: „*Taqiya* este permisă până în Ziua învierii”.

Vedem că *taqiya* este, într-adevăr, o doctrină pentru toţi musulmanii, care le permite să nege oricare aspect al credinţei lor cu scopul de a se păzi de un rău. Însă problema este că, în practică, definiţia acelui rău a ajuns să includă o simplă atingere adusă reputaţiei cuiva ca reprezentant al islamului. Aşadar, musulmanii au voie să nege sau să reprezinte în mod eronat oricare aspect al credinţei lor, cu scopul de a ajuta la corectarea unei imagini negative a islamului în ţările nemusulmane. Ibn Taymiyah, renumitul filosof musulman, validează acest punct cu foarte mare vehemenţă în cartea sa intitulată *The Sword on the Neck of the Accuser of Muhammad* [Sabia la gâtul acuzatorului lui Mahomed]:

Când se află într-o stare slăbită într-o ţară nemusulmană, credincioşii ar trebui să ierte şi să aibă răbdare cu Oamenii Cărţii [adică evreii şi creştinii] atunci

189 Ibn Kathir’s Tafsir, Sura 3:28, disponibil online la www.tafsir.com.

când aceştia îl insultă pe Allah şi pe profetul lui prin orice mijloace. Credincioşii ar trebui să-i mintă pe Oamenii Cărţii ca să-şi apere vieţile *şi religia lor*.[190] (sublinierea adăugată)

ÎNŞELAREA JUSTIFICATĂ PENTRU A ACUMULA BOGĂŢIE

În ciuda a ceea ce spune Ibn Taymiyah, însă, mulţi vor pretinde (posibil ca o tactică de înşelare în sine) că musulmanii trebuie să facă uz de *taqiya* doar ca să-şi scape viaţa. Departe de asta. Mahomed a permis minciuna chiar şi pentru a acumula bogăţie:

După cucerirea cetăţii Khaybar de către musulmani, Profetul a fost abordat de către Hajaj Ibn Aalat, care i-a spus: „O, Profet al lui Allah: Am în Meca ceva bogăţie în plus şi ceva rubedenii şi aş vrea să le primesc înapoi; sunt iertat dacă te ponegresc ca să scap de prigoană?" Profetul l-a scuzat şi i-a zis: „Spune tot ceea ce ai nevoie să spui."[191]

Abordarea de tip „orice scop justifică mijloacele" a vieţii şi a religiei, de care dă dovadă Mahomed, răzbate limpede de aici. Şi sunt numeroase alte exemple în care Mahomed îşi încurajează urmaşii să mintă, dacă acesta este un mijloc de a atinge scopul final al înaintării islamului.

ÎNŞELAREA JUSTIFICATĂ PENTRU A-l UCIDE PE DUŞMANII ISLAMULUI

Apostolul lui Allah a spus: „Cine este dispus să-l omoare pe Kab bin Al-Ashraf care l-a rănit pe Allah şi pe apostolul lui?" Atunci, Muhammad bin Maslama s-a ridicat în picioare şi a răspuns: „O, apostol al lui Allah! Ţi-ar fi pe plac dacă l-aş ucide eu?" Profetul a răspuns: „Da".

190‘ Taymiyah, The Sword on the Neck of the Accuser of Muhammad, pag. 221, citat în Gabriel, Islam and Terrorism, pag. 91.

191 A1-Sirah al-Halabiyyah, vol. 3, pag. 61, http://www.al-islam.org/encyclopedia/ chapter6b/1 .html.

Muhammad bin Maslama a zis: „Atunci îngăduie-mi să-i spun un lucru [fals] [ca să-l înşel pe Kab]”. Profetul i-a răspuns: „Poţi să-i spui” 11

Într-un articol intitulat *Minciuna în islam*, Abdullah Al-Araby, o autoritate de origine din Orientul Mijlociu, prezintă cu lux de amănunte o altă istorioară în care Mahomed permite minciuna pentru a obţine moartea duşmanilor săi. De astă dată, numele victimei era Shaaban Ibn Khalid al-Hazly:

Se zvonea că Shaaban îşi strângea o armată ca să declare război lui Mahomed. Mahomed a răspândit zvonul, poruncindu-i lui Abdullah Ibn Anis să-l omoare pe Shaaban. Viitorul criminal i-a cerut profetului permisiunea de a minţi. Mahomed i-a dat-o şi apoi i-a poruncit ucigaşului să mintă zicând că era membru din clanul Khazaa. Când Shaaban l-a zărit pe Abdullah venind, l-a întrebat: „Din ce trib eşti?” Abdullah i-a răspuns: „Din Khazaa”. Apoi a adăugat: „Am auzit că strângi o armată ca să te lupţi cu Mahomed şi am venit să mă alătur ţie”. Abdullah a ieşit la plimbare cu Shaaban şi i-a povestit cum Mahomed a venit la ei cu învăţătura eretică a islamului şi s-a plâns că Mahomed i-a criticat pe patriarhii arabi şi a năruit speranţele arabilor. Au continuat conversaţia până când au ajuns la cortul lui Shaaban. Însoţitorii lui Shaaban au plecat, iar Shaaban l-a invitat pe Abdullah să intre şi să se odihnească. Abdullah a rămas acolo până când atmosfera s-a liniştit şi a simţit că toată lumea adormise. Apoi, Abdullah i-a tăiat capul lui Shaaban şi i l-a dus lui Mahomed ca trofeu. Când Mahomed l-a zărit pe Abdullah, a strigat jubilând: „Faţa ta a ieşit triumfătoare [*Aflaha al-wajho*]”. Abdullah i-a întors salutul spunând: „Este[192]

faţa ta, apostol al lui Allah, care a ieşit triumfătoare.

192u Sahih Bukhari, voi. 5, cartea 59, nr. 369, narat de Jabir bin ‘Abdullah.

[*Aflaha wajhoka, ye rasoul Allah*]. [193]

Vedem din nou că minciuna este permisă pentru oricare număr de motive. Atâta vreme cât scopul final este acela de a înainta cauza lui Mahomed sau islamul, înşelăciunea este permisă şi are prioritate faţă de interdicţia iniţială de a minţi. În acest caz, a fost permisă pentru a atinge ţelul asasinării unui om pe care Mahomed îl voia mort. Din nefericire, fiindcă islamul îl ridică pe Mahomed la rangul de exemplu suprem de conduită pentru toţi musulmanii, urmaşii acestuia duc mai departe aceeaşi atitudine, până în zilele noastre.

ÎNŞELĂCIUNEA PENTRU ATINGEREA SCOPURILOR ŞI A PROSPERITĂŢII

Imam Al-Ghazali, unul dintre cei mai de renume teologi şi filosofi musulmani din toate timpurile, duce şi mai departe această permisiune de a minţi. Pentru Ghazali, minciuna este permisibilă atâta vreme cât prin ea poate fi atins aproape oricare scop sau beneficiu pozitiv:

Vorbirea este un mijloc de atingere a obiectivelor. Dacă un ţel lăudabil poate fi atins deopotrivă prin spunerea adevărului şi prin minciună, este ilicit să fie atins prin minciună, pentru că nu este nevoie de ea. *Atunci când este posibil să atingi un astfel de ţel prin minciună, dar nu şi prin rostirea adevărului, este permisibil să minţi, dacă atingerea ţelului este permisibilă*.[194] (sublinierea adăugată)

Să ştii că minciuna nu este păcat prin ea însăşi, dar dacă îţi aduce pagube ar putea fi urâtă*. Însă, poţi minţi dacă aceasta te va ţine departe de râu sau dacă îţi aduce prosperitate*.14 (sublinierea adăugată)

Este imposibil să negăm faptul că înşelăciunea şi-a găsit în islam o albie bogată în care să-şi întindă rădăcinile şi pe care să o numească al său cămin. Vedem că islamul,

193; 2Abdullah Al-Araby, „Minciuna în Islam”

194n Al-Misri, Reliance of the Traveller, pag. 745.

ca sistem religios, permite, ba chiar încurajează minciuna şi înşelătoria ca aspect specific al vieţii sale religioase. Această neobişnuită fuziune între religie şi înşelare are implicaţii profunde, atât în chestiuni legate de răspândirea islamului în Occident, cât şi în cele privitoare la discuţia noastră pe tema zilelor din urmă.

IMPLICAŢII PENTRU ISLAMUL DIN OCCIDENT

În termenii implicaţiilor pentru zilele noastre, Abdullah Al-Araby comentează:

Principiul sancţiunii minciunii pentru cauza islamului are implicaţii serioase în chestiuni legate de răspândirea religiei islamului în Vest. Activiştii musulmani utilizează tactici amăgitoare în eforturile lor de a da lustru imaginii islamului şi de a-l face mai atrăgător pentru potenţialii convertiţi.[195]

Am fost eu însumi martor al acestei dinamici până la punctul unei crunte istoviri. Şi, în egală măsură frustrant, este şi faptul că atât de mulţi creştini, din cauza ori a necunoaşterii, ori a faptului că nu vor, pur şi simplu, să pară puşi pe harţă, îngăduie înşelăciunii să se manifeste fără oprelişti. După 11 septembrie, de pildă, americanii au fost martorii atâtor discursuri venind din partea unor aşa-zişi musulmani moderaţi în apărarea naturii benigne a „religiei păcii", iar mulţi dintre aceşti vorbitori au reprezentant cu bună ştiinţă, în mod eronat, adevărata natură a islamului. Mulţi au fost prinşi vorbind în termeni mult mai agresivi în întrunirile private cu alţi musulmani. Am reliefat exemplul lui Omar Ahmed, preşedintele comitetului Conciliului Relaţiilor Americano-Islamice (CAIR), în capitolul anterior. Aceşti musulmani, pozând drept „moderaţi" şi-au justificat reprezentările greşite făcute islamului din cauză că, în minţile lor, ei protejau islamul şi, ca atare, îi protejau pe musulmanii americani de

195 Abdullah Al Araby, „Minciuna în Islam"

„rău” A fost „control al daunelor” în forma cea mai adevărată. Creştinii, americanii şi, din nefericire, chiar mare parte din liderii politici, ori din cauză că îşi doresc cu disperare să creadă ce e mai bun despre oameni ca să se consoleze în vremuri de mare incertitudine, ori prin inevitabila prostire a Vestului în urma forjării constante a relativităţii morale şi a corectitudinii politice, au înghiţit mare parte din această înşelăciune – cârligul, plumbul şi undiţa cu totul. Aceia, puţini, care au curajul să spună adevărul despre adevărata natură a islamului au fost priviţi ca fiind intoleranţi ori instigatori la ură, sau şi una, şi alta. Acesta este tiparul urmat ori de câte ori islamul săvârşeşte o răutate monstruoasă. Acordaţi atenţie şi îl veţi vedea repetându-se la nesfârşit.

IMPLICAŢII PENTRU ZILELE DIN URMĂ

Fireşte că implicaţiile doctrinei islamice a minciunii sunt evidente în relaţie cu discuţia noastră pe seama zilelor din urmă. În imaginea pe care o realizează Biblia pentru vremea sfârşitului, înşelăciunea este stăpânul absolut al zilei. În aproape fiecare pasaj nou-testamentar în care este discutat acest subiect, este accentuat faptul că credincioşii trebuie să se păzească de înşelare. Redau în continuare câteva exemple de asemenea avertismente.

Chiar înainte de a fi prins şi dus să fie răstignit, Iisus a avut o discuţie cu ucenicii Săi despre zilele din urmă. Primul Său îndemn a fost să aibă grijă să nu fie înşelaţi:

El a şezut jos, pe Muntele Măslinilor. Şi ucenicii Lui au venit la El, la o parte, şi I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?” Drept răspuns.

Iisus le-a zis: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva”.

(Matei 24: 3 – 4)

Iisus continuă avertizându-i asupra puterii acestei

înşelări:

Atunci, mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii. Se vor scula mulţi proroci mincinoşi *şi vor înşela pe mulţi*... Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi, vor face semne mari şi minuni, până acolo încât *să înşele*, dacă *va fi cu putinţă*, *chiar şi pe cei aleşi*. Iată că v-am spus mai dinainte. (Matei 24: 10 – 11, 24 – 25, sublinierea adăugată)

În acelaşi fel, în Epistola către tesaloniceni, apostolul Pavel avertizează Biserica asupra nevoii de a fi prudentă şi de a nu se lăsa înşelată: „Cât priveşte venirea Domnului nostru Iisus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El... Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip...” (2 Tesaloniceni 2: 1 – 3). Pavel face referire la această viitoare înşelare ca la o „lucrare de rătăcire”:

Arătarea lui [a fiului pierzării, a celui nelegiuit] se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate *amăgirile* nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite *o lucrare de rătăcire*, *ca să creadă o minciună*: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi.

(2 Tesaloniceni 2: 9 – 12, sublinierea adăugată)

CONCLUZIE

După cum înţeleg eu lucrurile, a numi pe cineva mincinos este o insultă în toată regula. De aceea, am simţit că era important să demonstrez temeinic faptul că Mahomed, Coranul şi ḥadīth-urile, precum şi erudiţii cei mai respectaţi din islam permit minciuna ca mijloc pus în slujba unui număr de scopuri. Am documentat limpede acest lucru. Nu este, deci, o acuzaţie nefondată lansată de către „oamenii minciunii” (nume pe care, în mod ironic, Coranul îl aplică celor ce nu sunt musulmani), ci cu

adevărat o doctrină şi o practică consolidate în sânul islamului. îmi dau seama că ar putea părea că folosesc un limbaj tare, dar adevărul simplu este că islamul ca sistem religios este odrasla adevăratului său părinte. Fiinţa demonică ce l-a atacat pe Mahomed în Peştera din Hira este aceeaşi care a inspirat doctrinele disimulării lipsite de orice evlavie, care au afectat în chip atât de evident religia islamului aşa cum o cunoaştem azi. Deşi sunt aproape sigur că aceste comentarii îi ofensează pe majoritatea musulmanilor, aş vrea să le cer, ca răspuns, să nu se supere pe mine pentru că raportez aceste informaţii, ci să-şi exprime mânia mai degrabă faţă de tradiţiile lui Mahomed şi faţă de erudiţii islamici, care nu doar că trec cu vederea, ci chiar încurajează un asemenea comportament. Această conduită, pur şi simplu, n-ar trebui să se regăsească în mijlocul celor ce se numesc evlavioşi. Biblia îi îndeamnă pe toţi oamenii să-şi dea silinţa să semene cu adevăratul lor Tată ceresc, Autorul oricărei lumini şi al oricărui adevăr.

Cu toate că cei mai mulţi ar spune că religia şi înşelarea nu se amestecă una cu cealaltă, este limpede că în islam acestea se sprijină reciproc. De fapt, putem fi siguri că, în zilele din urmă, amăgirea şi religia se vor împleti atât de strâns una cu cealaltă încât până şi celor „aleşi” le va fi greu să discearnă adevărul. Încă o dată, islamul bifează încă una dintre principalele descrieri ale sistemului anticristic de la sfârşitul veacului.

Marea apostazie, teroarea şi ratele de
CONVERTIRE LA ISLAM

Probabil că cel mai trist şi mai devastator aspect al vremurilor din urmă este ceea ce Biblia numeşte o lepădare masivă de credinţă. Biblia învaţă că, în zilele din urmă, mulţi dintre cei ce cheamă numele lui Iisus, care se numesc creştini, se vor întoarce de la credinţa lor şi se vor

lepăda de Cristos. Cu referire la această cea mai înfiorătoare şi haotică perioadă, Iisus a spus: „Atunci, mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii” (Matei 24: 10).

Apostolul Pavel i-a avertizat pe credincioşi, în mai multe rânduri, să nu se lase pradă amăgirii că Iisus revenise deja. Căci „Ziua Domnului” – întoarcerea lui Iisus – nu va veni înainte de marea apostazie şi de apariţia lui Anticrist:

Nu lăsaţi pe nimeni să vă înşele, căci ea nu va veni înainte să vină mai întâi lepădarea de credinţă şi înainte să fie descoperit bărbatul fărădelegii, fiul nimicirii. (2 Tesaloniceni 2: 3, NASB)

Dar Duhul spune desluşit că, în vremurile din urmă, unii vor cădea de la credinţă, dând atenţie duhurilor înşelătoare şi doctrinelor drăceşti. (1 Timotei 1: 4, NASB)

În acest capitol, vom explora modul în care creşterea dramatică a islamului poate fi legată de venirea marii lepădări de credinţă, precum şi relaţia dintre teroare şi izbânda lui Anticrist.

RIDICAREA ISLAMULUI LA O PROEMINENŢĂ GLOBALĂ

Dat fiind că una dintre doctrinele esenţiale ale islamului o constituie credinţa în absoluta şi completa suveranitate a lui Allah, multor musulmani le-a venit greu, la nivel psihologic, să accepte ideea că islamul a fost nevoit să interpreteze, vreme atât de îndelungată, vioara a doua, lângă creştinism. Dacă Allah este atotputernic şi islamul este singura lui religie, de ce, atunci, pretutindeni în lume, islamul joacă un rol secundar faţă de creştinism? De ce îngăduie Allah acest lucru? Iată câteva dintre lucrurile cu care se frământă mulţi musulmani. Speculaţia mea, însă, este că, în următoarele câteva decenii, cu cât islamul începe să se apropie de creştinism şi chiar să-l întreacă,

devenind prima religie din lume, sprijinul psihologic de care se va bucura va fi nemaipomenit. Tot atât de profundă va fi, pe de altă parte, şi lovitura psihologică pe care o va resimţi creştinismul. Pe neaşteptate, mulţi creştini se vor întreba: „Dacă Dumnezeu este atotputernic, cum poate El îngădui islamului, în esenţă, să cucerească lumea?” Musulmanii vor exclama triumfători că nu se mai poate spune că Iisus Cristos este Omul cel mai influent din istoria rasei umane, ci Mahomed! Atmosfera de încântare şi frenezie din rândurile musulmanilor va fi cum nu a mai fost din fazele iniţiale ale cuceririlor islamului.

Nu vreau să prezint lucrurile într-o notă sumbră, dar, pe baza simplelor mele observaţii asupra oamenilor, mă aştept ca, înainte chiar ca islamul să întreacă propriu-zis creştinismul, să apară un „punct critic”, când va avea loc o creştere masivă datorată unei erupţii bruşte a convertirilor de partea celui mai tare. La vremea aceea, mărturia va fi o unealtă puternică pentru musulmani. Cu cât numărul occidentalilor convertiţi va fi mai mare, cu atât mai greu le va fi multor creştini vestici să dea la o parte revendicările şi provocările islamului. Prejudecăţile existente, care pe mulţi creştini din Occident i-au protejat de confruntarea propriu-zisă cu islamul ca factor relevant în lume, vor fi demontate pe măsură ce oameni sinceri şi inteligenţi dintre cunoştinţele lor vor trece la islam. Oamenii nu vor mai putea să se ascundă după prejudecăţile lor şi să ignore islamul, privindu-l ca pe o religie mai primitivă a unora mai puţin cultivaţi şi educaţi. Mulţi occidentali vor fi, prin urmare, forţaţi să regândească religia islamului. În America de azi, când majoritatea celor ce nu aveau o religie ajung să accepte monoteismul şi să ia decizia de a-L urma pe Dumnezeu, cei mai mulţi nici măcar nu se întreabă pe care dintre religii să o aleagă, ci mai degrabă care denominaţiune. Odată cu răspândirea islamului în

Vest, aceşti oameni vor fi puşi faţă în faţă cu o decizie: între două singure alegeri reale, care să fie – creştinismul sau islamul?

Ar trebui să ne aşteptăm să vedem, atunci, în comunitatea islamică o frenezie pusă în slujba ţelului de a duce la bun sfârşit misiunea de dominaţie mondială a islamului. Lumea musulmană va experimenta o doză tulburătoare de încurajare psihologică. Această exaltare va fi intensificată dacă, între timp, în America se va întâmpla ceva ce va slăbi semnificativ puterea acesteia la nivel mondial. E adevărat că nu este decât o speculaţie, dar pe baza evidentei lipse de semnificaţie reală a Americii în profeţiile biblice, mulţi profesori de profeţii au susţinut că, înainte să vină sfârşitul, America va suferi o formă sau alta de declin important în ce priveşte proeminenţa şi puterea pe care le deţine în lume. Deşi, categoric, sper din toată inima ca un asemenea scenariu sumbru să nu se adeverească, permanenta ridicare şi cădere a diverselor puteri mondiale este un tipar tot atât de vechi şi de predictibil pe cât este răsăritul soarelui.

Din nou, nu fac decât să speculez, dar dacă aceşti doi factori – declinul Americii şi ascensiunea islamului – s-ar întâmpla într-o relativă proximitate temporală, atunci cu siguranţă răzbunarea după care tânjesc musulmanii ar revigora mişcarea islamică pretutindeni în lume într-o manieră fără precedent. Scopul suprem şi final ar deveni, deodată, vizibil pentru musulmanii din toată lumea. Observatorii mişcărilor apocaliptice au remarcat, în mod consecvent, că una dintre cele mai periculoase combinaţii, la oricare individ, este sentimentul că Dumnezeu este absolut de partea sa şi credinţa într-un mandat divin de a săvârşi acte de violenţă. În consecinţă, atunci când, sub domnia lui Mahdi, vor avea loc atrocităţi, scuzarea şi trecerea lor cu vederea va fi de departe mult mai uşoară.

În ochii musulmanilor, Mahdi va curăţi pământul de cele din urmă vestigii ale cancerului spiritual al infidelilor, ca parte a pregătirii lui pentru o eră a păcii. Ţineţi seama de următoarea declaraţie din cartea lui Ibrahim Amâni, *Al-Imam Al-Mahdi*: *The Just Leader of Humanity* [Imamul Mahdi: Dreptul conducător al omenirii]. Referindu-se la cei ce refuză să se convertească la islam şi să se supună conducerii lui Mahdi peste pământ, citim:

Grupul acesta va fi indiscutabil în opoziţie faţă de justiţie şi nu va renunţa nici în ruptul capului la îndărătnicul lui antagonism faţă de oricare putere.

Aceşti oameni vor face orice împotriva lui Mahdi cel făgăduit pentru a-şi proteja interesele. Mai mult, vor face tot ce le stă în putere ca să-i demoralizeze şi să-i combată pe cei ce îl susţin pe Imam [Mahdi]. Pentru a zdrobi influenţa negativă a acestui grup nu există altă soluţie decât războiul şi vărsarea de sânge.1

Scopul, victoria finală, în privinţa căreia vor avea senzaţia că se află la îndemâna lor, va justifica, neîndoielnic, mijloacele. Orice va fi scuzabil, inclusiv crima odioasă, atâta vreme cât scopul răzbunării islamului va fi, în sfârşit, atins. Nu este cu putinţă să subestimăm aici resorturile psihologice.

UN CAZ GLOBAL DE SINDROM STOCKHOLM

Dincolo, însă, de revigorarea emoţională pe care am putea-o anticipa în rândul musulmanilor, ne-am putea aştepta să vedem o egală măsură de teroare în rândul celor ce nu doresc să se facă musulmani. Şi, cu aceasta, ajungem la un alt factor psihologic foarte important care va intra în joc, după toate probabilităţile, în zilele din urmă – teroarea. În mod specific, este vorba de ceea ce psihologii numesc „Sindromul Stockholm”. Să mă explic. Probabil că cea mai ciudată calitate a imperiului lui Anticrist este aceea că este o mişcare de închinare

religioasă şi o maşină militară de inspiraţie demonică, hotărâtă să strivească, să devoreze şi să calce în picioare „tot pământul”. Aceste două elemente par, la prima vedere, o combinaţie în totalitate incompatibilă. Noi, cei din Vest, cu libertatea noastră religioasă, vedem închinarea ca pe un act voluntar de reverenţă şi de iubire îndreptat către Cel pe care noi îl considerăm vrednic de o atare închinare. Însă, în cartea Apocalipsa, găsim un indiciu cu privire la mentalitatea închinătorilor lui Satan şi ai fiarei. Se spune că „oamenii se închinau balaurului pentru că el îi dăduse autoritatea lui fiarei şi se închinau şi fiarei şi întrebau: «*Cine este ca fiara*? *Cine poate ieşi la război cu ea*?» „închinătorii au, se pare, o mentalitate de genul „dacă nu-l poţi bate, poţi tot atât de bine să i te alături”, motivată de frică şi groază. Vedem aici un exemplu clar de[196]

Sindrom Stockholm. În esenţă, Sindromul Stockholm este dinamica psihologică, observată în mod repetat, în care cei ţinuţi prizonieri sau abuzaţi ajung, până la urmă, să se identifice cu capturatorii sau torţionarii lor şi să-i sprijine. Un caz clasic, în Statele Unite ale Americii, a fost răpirea moştenitoarei unui ziar, Patricia Hearst, de către Symbionese Liberation Army (SLA), în urma căreia aceasta s-a alăturat, până la urmă, cauzei lor. În cazul viitorilor adulatori ai fiarei, cei călcaţi în picioare şi dominaţi vor ceda, până la urmă, şi îl vor venera pe acela care îi striveşte. Cuprinşi de adâncă uimire, vor întreba: „Cine este ca el?”

Nu este deloc surprinzător, deci, că mulţi psihologi echivalează conduita victimelor terorismului sau ale altor abuzuri cu comportamentul celor luaţi prizonieri. Comparaţiile sunt de-a dreptul fascinante, cu atât mai mult cu cât sunt pertinente pentru discuţia noastră. Într-un articol intitulat „Sindromul Stockholm: Nu doar pentru

196^ mini, Al-Imam Al-Mahdi: The Just Leader of Humanity.

ostatici”, citim:

Sindromul Stockholm este un ataşament emoţional, o legătură de interdependenţă între captiv şi capturator ce se dezvoltă „atunci când cineva îţi ameninţă viaţa, deliberează şi nu te ucide…” Uşurarea *ce rezultă din îndepărtarea ameninţării cu moartea generează sentimente intense de recunoştinţă şi teamă* care, în combinaţie, îl fac pe cel captiv să aibă şovăieli în a-şi arăta sentimentele negative faţă de capturator sau terorist. „Nevoia de supravieţuire a victimei este mai puternică decât impulsul său de a urî persoana care i-a creat dilema…” Victima ajunge să vadă în capturator „un băiat bun” ba chiar un *salvator*? (sublinierea adăugată)

Ar trebui să ne surprindă, atunci, că Sindromul Stockholm nu şomează în naţiunea urgisită de terorism a Israelului? în numărul din mai 2000 al *Commentary Magazine*, George E. Rubin identifică simptomele Sindromului Stockholm la mulţi din Israel:

După cincizeci de ani de conflict neîntrerupt şi fără capăt, cei mai mulţi evrei israelieni par a fi ajuns la

2Graham, Rawlings şi Rimini, *The Stockholm Syndrome*.

concluzia că povara de a-şi menţine naţiunea este, pur şi simplu, prea grea de purtat. Elitele de stânga seculare ale ţării – care controlează educaţia, cultura, canalele de ştiri şi guvernul – îi învinovăţesc pe evrei pentru dorinţa arabilor de a distruge Israelul, iar majoritatea par a fi năpăstuiţi de „Sindromul Stockholm”: deşi victime ale urii arabilor, aceştia se identifică cu opresorii lor.[197]

Rubin nu este singurul care a făcut această observaţie. Aharon Megged, un romancier israelian, reflectă comentariile acestuia:

---

197 Rubin, „Scrisori”.

Suntem martorii unui fenomen care probabil că nu are precedent în istorie; o identificare emoţională şi morală a majorităţii *inteligenţei* Israelului cu oameni angajaţi făţiş anihilării lor.[198]

După cum psihologii şi intelectualii au observat prezenţa Sindromului Stockholm la victimele terorismului islamic din Israel şi din alte locuri, tot aşa şi imperiul fiarei condus de Anticrist va inspira un caz global al acestui sindrom. Oamenii vor fi învinşi de o groază care, până la urmă, îi va face să venereze, la propriu, fiara. Iar torţionarul va deveni salvatorul.

A ÎNCEPUT DEJA?

Această dinamică ar putea fi unul dintre primele motive răspunzătoare de explozia de convertiri la islam ce a avut loc în rândurile occidentalilor după atacul de la 11 septembrie. Deşi bunul simţ ne-ar spune că s-ar cuveni ca evenimentul de la 11 septembrie să stârnească multora repulsie faţă de islam, în multe cartiere a avut tocmai efectul invers. Vedem acest fenomen în mărturia unei tinere americance care s-a convertit la islam, într-o povestire din *New York Times* despre „miile" de convertiri la islam după 11 septembrie:

Shannon Staloch nu este sigură de ce, dar când a auzit despre deturnători, a înşfăcat numaidecât o carte din rucsac şi a recitat declaraţia arabă de credinţă; convertirea oficială a făcut-o douăsprezece zile mai târziu.[199]

Aspectul care mă uimeşte la această povestire (şi la multele asemenea ei) este completa absenţă a oricărui motiv intelectual sau spiritual pe care mulţi convertiţi îl citează atunci când îşi examinează decizia de a se converti.

---

198 Aharon Megged, romancier israelian, The Center for Ethnic Jewish Studies, http:// www.vahoodi.com/peace/stockholm.html#howwel.

199 Wilgoren, „Islamul atrage convertiţi cu miile".

„Nefiind sigură de ce”, această femeie a simţit, pur şi simplu, copleşitoarea nevoie de a se converti la islam atunci când a auzit de omorârea odioasă a mii de oameni în numele înseşi religiei la care s-a convertit ea. În cazul domnişoarei Staloch, „teroarea” islamică a avut efectul scontat. Sunt sigur că această veste i-ar fi fost pe plac lui Osama bin Laden.

În zilele din urmă, teroarea se va intensifica de mii de ori. Iar Biblia afirmă desluşit că teroarea va avea efectul scontat asupra locuitorilor pământului. „Cine este ca fiara? Cine se poate război cu ea? De ce să îi opunem rezistenţă? Este, pur şi simplu, prea puternică”, vor spune ei. Şi, spune Biblia, „fiecare trib, popor, limbă şi naţiune – toţi locuitorii pământului se vor închina fiarei”.

Tendinţele din care astăzi vedem doar muguri – convertirea celor terorizaţi la însăşi religia teroriştilor – vor ajunge la maturitate în zilele ce vor veni, pe măsură ce fiara şi împărăţia ei vor umple tot pământul de groază în numele religiei ei. Aşadar, vedem din nou că metodele de teroare utilizate de Anticrist şi metodele de teroare ale islamului sunt aceleaşi. Paralelismele şi psihologia nu pot fi ignorate.

Versiunea islamică versus versiunea biblică

ASUPRA VREMURILOR DIN URMĂ, PE SCURT

În rezumat, încheiem această secţiune cu o ultimă recapitulare a numeroaselor similarităţi izbitoare dintre naraţiunea biblică a vremurilor din urmă şi cea islamică.

Biblia: Anticristul este un lider politic, militar şi religios fără precedent care va apărea în zilele din urmă.

Islamul: Mahdi este un lider politic, militar şi religios fără precedent, care va apărea în zilele din urmă.

Biblia: Prorocul mincinos este o figură proeminentă secundară care va apărea în zilele din urmă şi îl va sprijini pe Anticrist.

Islamul: Iisus al musulmanilor este o figură proeminentă care va apărea în zilele din urmă în sprijinul lui Mahdi.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos vor avea o armată puternică ce va produce mari pagube şi va face multe victime pe pământ, în efortul de a subjuga fiecare naţiune şi de a domina lumea.

Islamul: Mahdi şi Iisus al musulmanilor vor avea o armată puternică ce va urmări să controleze fiecare naţiune a pământului şi să domine lumea.

Biblia: Prorocul mincinos este descris, în esenţă, ca fiind un balaur în haine de miel.

Islamul: Iisus al musulmanilor vine purtând numele Celui pe care lumea îl cunoaşte drept „Mielul lui Dumnezeu" Iisus Cristos. Dar Iisus al musulmanilor vine ca să îi omoare pe toţi cei cei nu se supun islamului.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos întemeiează o nouă ordine mondială.

Islamul: Mahdi şi Iisus al musulmanilor întemeiează o nouă ordine mondială.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos instituie legi noi pentru tot pământul.

Islamul: Mahdi şi Iisus al musulmanilor instituie legea islamică peste tot pământul.

Biblia: Se spune că Anticristul va „schimba vremurile" *Islamul*: Este destul de cert că, dacă Mahdi consolidează islamul pe tot pământul, va întrerupe folosirea sâmbetei şi a duminicii ca sfârşit de săptămână sau zile de odihnă, schimbându-le cu vinerea, ziua sfântă a islamului. De asemenea, mai mult ca sigur că ar elimina calendarul gregorian înlocuindu-l cu cel islamic, actualmente în uz în fiecare ţară islamică.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos vor fi amândoi lideri religioşi puternici care vor încerca să instituie o

religie mondială universală.

Islamul: Mahdi şi Iisus al musulmanilor vor institui islamul drept unică religie pe tot pământul.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos îi vor executa pe toţi cei ce nu se supun religiei lor mondiale.

Islamul: în acelaşi fel, Mahdi şi Iisus al musulmanilor îi vor executa pe toţi cei ce nu se supun islamului.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos vor folosi, în mod specific, decapitarea ca prim mijloc de execuţie a nonconformiştilor.

Islamul: Mahdi şi Iisus al musulmanilor vor folosi practica islamică de decapitare pentru execuţii.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos vor avea o agendă specifică de a ucide cât mai mulţi evrei cu putinţă.

Islamul: Mahdi şi Iisus al musulmanilor vor ucide cât de mulţi evrei cu putinţă, până acolo încât vor mai rămâne doar câţiva ascunşi după stânci şi copaci.

Biblia: Anticristul şi prorocul mincinos vor ataca Ierusalimul, cu scopul de a-l cuceri şi de a-l captura.

Islamul: Mahdi şi Iisus al musulmanilor vor ataca Ierusalimul şi îl vor recuceri şi captura pentru islam.

Biblia: Anticristul se va aşeza în Templul evreiesc, care va fi scaunul său de autoritate.

Islamul: Mahdi îşi va întemeia califatul islamic din Ierusalim.

Biblia: Prorocul mincinos, se spune, va face minuni şi semne ca să amăgească cât mai mulţi, făcându-i să-l sprijine pe Anticrist.

Islamul: Mahdi însuşi va controla vremea şi recoltele. Faţa lui străluceşte. Putem presupune şi că, întrucât Iisus este văzut a fi fost împuternicit de Allah să săvârşească minuni atunci când s-a aflat pe pământ prima dată, cel mai probabil va exista aşteptarea ca el să continue să facă minuni şi la întoarcerea lui.

Biblia: Anticristul este descris în Apocalipsa venind călăre pe un cal alb.

Islamul: Mahdi este descris ca venind călare pe un cal alb (în mod ironic, în acelaşi verset).

Biblia: Anticristul, se spune, va încheia un tratat de pace cu Israelul timp de şapte ani.

Islamul: Mahdi, se spune, va încheia un tratat de pace prin intermediul unui evreu (un levit, mai specific) pentru perioada exactă de şapte ani.

Biblia: Iisus, Mesia al evreilor, Se va întoarce şi va apăra evreii din Israel de un atac militar venit din partea unei coaliţii multinaţionale condusă de Anticrist şi de prorocul mincinos. *Islamul*: Dajjal, Anticristul islamic, va câştiga un număr însemnat de ucenici evrei şi va pretinde că este Iisus Cristos; va lupta cu Mahdi şi cu Iisus al musulmanilor.

Biblia: Spiritul lui Anticrist neagă în mod specific doctrinele unice şi centrale ale creştinismului, şi anume Trinitatea, întruparea şi moartea substitutivă a lui Iisus pe cruce.

Islamul: Doctrinar şi spiritual, islamul neagă specific doctrinele unice şi centrale creştine, şi anume Trinitatea, întruparea şi moartea substitutivă a lui Iisus pe cruce.

Biblia: Primul avertisment al lui Iisus şi al apostolului Pavel adresat creştinilor a fost cu privire la abundenţa înşelării şi amăgirii în zilele din urmă.

Islamul: Islamul este, pesemne, singura religie a pământului care practică înşelarea ca unealtă în slujba propriei ascendenţe. În fapt, are chiar o doctrină specifică ce permite şi chiar porunceşte folosirea disimulării pentru atingerea scopului dorit.

Biblia: Naţiunile specifice menţionate în Biblie ca parte din imperiul final al lui Anticrist sunt, toate, naţiuni islamice. *Islamul*: Tuturor musulmanilor li se porunceşte

să-şi ofere loialitatea lui Mahdi, ultimul calif şi imam (lider) al islamului.

Biblia: Din Biblie şi din istorie, aflăm că imperiul final al lui Anticrist va fi o versiune resuscitată a imperiului care a succedat Imperiul roman.

Islamul: Imperiul care a succedat Imperiul roman/bizantin a fost Imperiul otoman islamic.

Biblia: La apariţia lui Anticrist, va exista deja un sistem gata să-l primească drept un salvator şi să-i jure credinţă.

Islamul: Islamul este deja a doua credinţă din lume şi, la actualele rate de creştere, va deveni prima religie din lume în doar câteva decenii. Islamul aşteaptă venirea lui Mahdi cu o anticipaţie universală.

În următoarea secţiune, vom analiza aceste informaţii şi totodată vom discuta câteva dintre răspunsurile adecvate.

POTENŢIALE PROBLEME CU ACEASTĂ TEZĂ

Cred că este o dovadă de responsabilitate să abordez ceea ce anticipez că ar putea fi o parte din argumentele şi obiecţiile ridicate contra tezei prezentate în această carte. Rezerv acest capitol potenţialelor dificultăţi pe care eu însumi le-am gândit îndelung, împărtăşindu-vă de ce simt eu că acestea sunt, totuşi, uşor de rezolvat. De fapt, unele dintre provocări ar putea ajuta la o şi mai bună punere în lumină a detaliilor modului în care s-ar putea desfăşura lucrurile în şablonul biblic.

CONCLUZII ÎN PRIPĂ

De-a lungul istoriei creştinismului, mulţi creştini l-au văzut pe Anticrist şi sistemul lui în cei ce se întâmplau să fie duşmanul de moarte sau sperietoarea din vremea lor. Mulţi protestanţi l-au selecţionat – iar unii o mai fac şi acum – pe papă drept candidatul cel mai probabil la rolul de Anticrist. Speculaţiile mai recente au variat de la

Mikhail Gorbaciov, la Saddam Hussein, la prinţul Charles. O perioadă destul de importantă, comunismul cu doctrinele sale ateiste a fost sistemul anticristic preferat al multora. Înainte de formarea Uniunii Europene, mulţi au speculat că, atunci când numărul participanţilor la UE avea să ajungă la zece, cu siguranţă va apărea Anticristul ca stăpân al „Imperiului roman resuscitat" în populara serie *Left Behind* [Lăsaţi în urmă], cel care joacă rolul lui Anticrist este Nicolae Carpathia, un politician român. S-ar putea scrie o altă carte despre toate diversele speculaţii ratate şi caraghioase ale creştinilor de peste ani. De fapt, s-a şi scris o asemenea carte.

Paul Boyer, profesor de istorie la Universitatea din Wisconsin, în cartea informativă, deşi cam blazată, intitulată *When Time Shall Be No More* [Când timpul nu va mai fi], examinează pe îndelete credinţa premilenistă din toată istoria Bisericii.1 Boyer demonstrează cu succes credulitatea şi pripa repetată a creştinilor, care mereu s-au grăbit să tragă concluzii legate de identificarea lui Anticrist şi a sistemului său. În vremurile noastre, m-aş hazarda să afirm, ocupaţia unor profesori de escatologic de a specula pe seama identităţii lui Anticrist şi a sistemului lui aduce întrucâtva cu o activitate sportivă şi industrială.

Aşadar, s-ar putea ridica provocarea: „Nu faci şi tu acelaşi lucru? Nu cumva iei sperietoarea zilelor noastre (islamul) şi o prefaci în sistemul lui Anticrist?" Nu prea cred. Şi iată de ce: eu nu am pornit la drum în căutarea unei metode de a identifica islamul cu sistemul lui Anticrist, ci, mai degrabă, căutând să mă împrietenesc cu musulmanii şi să ajung să cunosc islamul. Şi încă îi iubesc pe musulmani. Dar, de-a lungul călătoriei mele în scopul înţelegerii şi cunoaşterii intime a islamului, materialul tratat în cartea aceasta în mare parte s-a impus cu forţa asupra mea. Am ajuns la concluziile la care am ajuns nu

din nu ştiu ce sentimente negative sau agendă ascunsă şi părtinitoare – ci pentru că informaţiile vorbesc de la sine. De asemenea, simplul fapt este că, într-o zi, Anticristul şi sistemul lui *vor* apărea. Şi când se va întâmpla asta, ne vom mulţumi oare să întoarcem capul în direcţia cealaltă, de teamă să nu fim următorii creştini creduli care au identificat în mod eronat Anticristul? Când acesta va apărea cu adevărat, va permite Biserica, oare, ca teama de a părea obtuză să îi înceţoşeze discernământul?

În acest punct, răspunsul meu pentru cei care ar pune la îndoială ideea că islamul este principala forţă motrice din spatele sistemului anticristic ar fi să le lansez provocarea de a arăta cu Biblia de ce nu. Care aspect al spiritului lui Anticrist şi al sistemului său, dintre cele descrise în Biblie, *nu* se aliniază cu spiritul şi doctrinele islamului? Ce slăbiciuni există în argumentul expus aici? Iar dacă nu islamul, atunci care alt sistem îndeplineşte lunga listă a cerinţelor considerate în Biblie drept necesare pentru asumarea acestui rol?

În ultimă instanţă, scopul acestei cărţi este nu atât să dovedească o idee, cât să prezinte, pur şi simplu, aceste informaţii Bisericii. Eu cred că, procedând astfel, m-am achitat de responsabilitatea pe care o am înaintea lui Dumnezeu de a avertiza Biserica privitor la aceste informaţii neîndoielnic tulburătoare. Cartea aceasta urmăreşte, în fond, să întoarcă cititorul către Scripturi şi rugăciune, ca să studieze, să mediteze şi să decidă pentru sine dacă aşa stau lucrurile. Şi dacă aşa stau, atunci mulţi alţii vor urma contribuind cu propriile idei şi adăugând celor prezentate aici. Şi, bineînţeles, evenimentele mondiale vor continua şi ele să dea substanţă acestei teorii. Dar, în loc de a considera aceste informaţii drept o formă de flecăreală pe seama sfârşitului lumii, sau drept simple informaţii interesante şi menite să hrănească

curiozitatea intelectuală, fac apel la fiecare cititor să le ia ca pe un puternic avertisment de a rămâne deopotrivă în rugăciune şi în veghere. Zilele în care trăim au în ele o intensitate ce reclamă din partea noastră o atitudine de diligentă rugăciune şi luciditate. Toţi avem nevoie să fim conştienţi de ceea ce se întâmplă în lume, în plan natural şi în plan spiritual. Dacă a existat vreodată o vreme care să pretindă un nivel atât de ridicat de sobrietate, cu siguranţă aceasta este cea în care trăim acum.

Trecem acum la câteva potenţiale lacune ale argumentului meu.

ANTICRISTUL ÎNSUŞI PRETINDE ÎNCHINARE

Probabil că cel mai puternic argument care s-ar putea aduce contra ideii că sistemul islamului va împlini rolul sistemului anticristic este faptul că, în ciuda tuturor paralelismelor şi similarităţilor dintre cele două, Anticristul pretinde închinare personală şi, în mod cert, islamul nu permite venerarea vreunui om. Ba chiar, aceasta este marea problemă pe care islamul o are cu creştinismul. Deşi, în mod clar, speculez, cred că o examinare atentă a acestui scenariu viitor poate elucida toate îndoielile care ar putea încerca să nege concepţia că islamul este sistemul lui Anticrist.

Primul punct de ţinut minte este că, deşi realizează multe în prima jumătate a celor şapte ani de domnie, Anticristul nu pretinde propriu-zis închinare decât după mijlocul celor şapte ani. Până nu va fi obţinut mai multe victorii militare importante şi până nu va fi câştigat o mare măsură de loialitate, Anticristul nu va invada Israelul şi nu îşi va aşeza poziţia de autoritate în Templul de la Ierusalim. Acesta este momentul când, explică apostolul Pavel, Anticristul „se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2: 4). Tot acesta este şi timpul când, spune Pavel, „se va descoperi

omul fărădelegii" (2 Tesaloniceni 2: 3). Deşi mulţi creştini cu discernământ îl vor fi recunoscut deja pe Anticrist până în acel moment, totuşi acesta nu se va descoperi pe deplin până la mijlocul „săptămânii" celor şapte ani.

Trebuie să înţelegem că Anticristul nu va pretinde închinare decât la o bună bucată de vreme după ce lumea islamică îl va fi recunoscut şi acceptat în mod universal ca fiind Mahdi. Imamii, mullahii, şeicii şi ayatollahii – toţi cei din poziţiile de conducere ale lumii islamice – vor fi jurat deja credinţă lui Mahdi. A-l tăgădui, după acest punct, ar fi ruşinea supremă pentru islam. Ar pica la un moment când islamul va experimenta cea mai mare infuzie de răzbunare şi împlinire din istoria sa. În toiul acestei incredibile exaltări, a declara şi a recunoaşte brusc că un şarlatan de o răutate absolută a înşelat întreaga lume musulmană ar fi, pur şi simplu, de negândit. Odată ce amăgirea a prins rădăcini, va fi imposibil de desfăcut. Zarul va fi fost aruncat.

De asemenea, vor fi în joc şi alţi factori importanţi. Pe toată durata acestei perioade de timp, prorocul mincinos, pe care lumea islamică îl crede a fi Iisus, va lucra ca un soi de „manager de campanie", făcător de minuni al lui Anticrist. După cum spune apostolul Pavel:

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi. (2 Tesaloniceni 2: 9 – 12)

Aşadar, urmaşii lui Mahdi/Anticrist se află deja într-o stare de adâncă înşelare spirituală, datorată unei combinaţii de factori, inclusiv unor dinamici psihologice

foarte puternice, precum şi dimensiunilor spirituale descrise de Pavel. Deoarece „n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi... Dumnezeu le trimite... tot felul *de minuni, de semne şi de puteri mincinoase... cu toate* amăgirile *nelegiuirii... o lucrare de* rătăcire ca să creadă o minciună”. Este un limbaj dur. Iar Cel ce trimite lucrarea de rătăcire este Dumnezeu însuşi. Dumnezeu însuşi îi face să se înclinenteze în propriile decizii proaste, după cum tot Dumnezeu a fost Cel ce a împietrit inima lui Faraon ca să-şi poată împlini scopurile divine pentru poporul Său Israel. Într-adevăr, Egiptul lui Faraon îi prefigurează pe viitorii urmaşi ai lui Anticrist.

De asemenea, Biblia ne dă un indiciu cu privire la amăgirile puternice, specifice, care vor face lumea să se minuneze de Anticrist. Acesta, ni se spune, va experimenta un soi de rană mortală la cap şi, cu toate acestea, va reveni la viaţă, ca un paralelism cu moartea şi învierea lui Iisus. În cartea Apocalipsa, apostolul Ioan ne descrie această rană fatală la cap:

Unul din capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Şi tot pământul se mira după fiară. (Apocalipsa 13: 3)

Fireşte că acest mare eveniment va fi „promovat” şi exploatat pentru câştig propriu de către profetul mincinos/falsul Iisus:

Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în faţa fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia. (Apocalipsa 13: 12 – 14)

Ce este, mai precis, această „rană fatală la cap” va rămâne de văzut, dar este descrisă în două feluri: în prima referinţă, ea „părea” a fi fatală, iar în următoarea este numită, pur şi simplu, „fatală”. Anticristul este apoi descris în mod specific ca fiind „fiara care avea rana de sabie şi trăia”. Orice ar însemna mai specific acest lucru, este vorba, fără îndoială, de o formă sau alta de semn fals pe care Anticrist/Mahdi şi prorocul mincinos/falsul Iisus îl va folosi ca să înşele şi să stârnească uimirea oamenilor. „Semnul” însuşi, despre care Iisus a indicat că este cel mai mare adus în apărarea lucrării Sale pământeşti, a fost învierea Sa. Anticristul, maimuţărindu-L pe Cristos, ar putea, într-adevăr, să îşi fabrice propria înviere contrafăcută ca răspuns la evenimentul răscumpărător central al tuturor timpurilor.

Şi, bineînţeles, un alt factor important de luat în calcul aici este că tot acesta este şi momentul în care cei ce nu îl susţin pe Anticrist/ Mahdi sau care nu îi aduc închinarea pe care acesta o pretinde vor fi ucişi, sub noua lege islamică instituită la nivel mondial. „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (Apocalipsa 13: 15). Vorbind despre acest timp specific, Iisus a spus:

De aceea, când veţi vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, aşezată în Locul Sfânt – cine citeşte să înţeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munţi; cine va fi pe acoperişul casei să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă; şi cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-şi ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele ce vor da ţâţă în zilele acelea! Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu

va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate. (Matei 24: 15 – 22)

În mod clar, mulţimi vor fi ucise. Mulţimi nu îl vor accepta pe Mahdi şi nu i se vor închina lui Anticrist. Cred că este plauzibil ca, în acest moment, mulţimi de musulmani să vadă adevărata răutate a omului care va fi Anticrist şi să se întoarcă la adevăratul Iisus pentru mântuire. Cine ştie?

Aşadar, avem nevoie să facem un exerciţiu de imaginaţie cu acest scenariu total: Anticristul/Mahdi a apărut. Întreaga lume islamică îl recunoaşte ca atare. Fiindcă toată viaţa lor au fost pregătiţi psihologic, doctrinar şi spiritual pentru primirea lui, mare parte a lumii islamice se raliază cauzei lui şi se alătură rândurilor sale. Câştigă mai multe victorii militare şi puterea îi sporeşte devenind un lider mondial fără egal, având în stăpânirea sa o forţă militară, şi ea, fără egal. Toţi oamenii pământului sunt cuprinşi de uimire şi zic: „Cine este ca el şi cine se poate război cu el?” Colac peste pupăză, celălalt om pe care îl aştepta lumea islamică, Iisus cel musulman, se află şi el pe scenă, declarând deschis că Mahdi este omul momentului, rânduit de Allah. Alături de aptitudinile retorice uluitor de remarcabile, Iisus cel fals va înfăptui „tot felul de minuni şi semne” ca să înşele şi să seducă cât mai mulţi oameni cu putinţă. Între aceste mari semne se numără unul care pare a-i uimi peste măsură pe oamenii pământului. Anticristul trece printr-o formă de falsă înviere din morţi. îşi revine de pe urma unei „răni de moarte la cap”. Şi, ca şi când toate acestea nu ar fi îndeajuns, Anticristul purcede apoi să împlinească ceea ce lumea musulmană a dorit şi a tânjit să obţină mai mult decât orice altceva: învinge iremediabil Israelul şi instituie califatul islamic de la Ierusalim. Islamul este acum

răzbunat! Doar câţiva centimetri îl mai despart de victoria absolută pe tot pământul. Şi acesta este momentul, în toiul tuturor acestor lucruri, când Mahdi face ceva ce surprinde în mod neplăcut şi bulversează. Asemenea lui Iisus al creştinismului, pe care creştinii îl văd a fi întruparea lui Dumnezeu, şi Mahdi se declară acum a fi însuşi Allah întrupat şi, ca atare, pretinde închinare. Nu s-a scris încă un roman mai plin de suspans.

Adesea, Satan îşi ascunde adevărata identitate sub masca a ceva minunat, ca să ademenească şi să-şi agaţe victimele. În cele mai multe cazuri, până la urmă, adevărata lui natură este dată de gol. Şi, când se întâmplă asta, se întâmplă datorită milei absolute a lui Dumnezeu, în asemenea cazuri, Dumnezeu dă persoanei sau persoanelor înşelate oportunitatea de a vedea adevăratul chip al răului din spatele întregului machiaj. Pentru unii, masca înşelării nu va fi scoasă în timpul vieţii acesteia. Pentru aceştia, va fi prea târziu. Dar pentru cei ce au oportunitatea de a vedea adevărul din dosul a ceea ce îi ţinuse în stăpânire, după cum am spus, este mila lui Dumnezeu în vieţile lor. Atunci când Anticristul va pretinde închinare, îşi va descoperi înaintea multora adevărata identitate. Masca va cădea şi ochii multora se vor deschide. Pe mulţi, însă, îi va copleşi o determinare oarbă de a crede în legitimitatea lui Mahdi şi a islamului. Aceştia ar prefera mai degrabă să fie măturaţi într-o mare amăgire de natură islamică decât să admită că s-au situat, încă de la început, de partea greşită. În chip destul de bizar, alegerea ce li se va înfăţişa atunci, brusc, înainte va fi să se închine lui Anticrist/Mahdi, cel care se pretinde a fi Allah încarnat, sau să se întoarcă la Iisus, întruparea lui Iahve, Dumnezeul Bibliei. Toate scuzele de care islamul se agăţa ca să-L respingă pe Iisus, şi anume că Allah nu s-ar face niciodată om şi nu s-ar apropia de noi în această

ipostază, vor fi demontate. Îngăduind „descoperirea” lui Mahdi, Dumnezeu va arăta mare îndurare ucenicilor islamului. Odată cu descoperirea lui Anticrist, islamul însuşi va fi, în sfârşit, pe deplin „dezvelit”. Aceasta va fi demonstraţia finală a minunatei abilităţi a lui Dumnezeu de a preface până şi cel mai înfiorător moment al istoriei într-o oportunitate în care mulţimi de oameni să găsească pocăinţă. Le va da o ultimă mare şansă, în lumea aceasta, de a se întoarce la Iisus. Însă într-un asemenea moment, asta va însemna, bineînţeles, un lucru: martiraj. „Vin grămezi-grămezi în valea judecăţii, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecăţii” (Ioel 3: 14).

Deşi Domnul vorbeşte, în mod cert, despre faptul că îngăduie celor ce sunt amăgiţi să continue în amăgirea lor, eu cred că, în acel moment, mulţi musulmani vor vedea adevărul şi mulţimi vor găsi deopotrivă mântuire şi posibil martiraj. Mila lui Dumnezeu este, cu adevărat, puternică.

PROBLEMA SEMNELOR NEÎMPLINITE

O altă obiecţie care s-ar putea ridica este cea a semnelor neîmplinite. Unii ar putea susţine că până când nu văd împlinirea *tuturor* semnelor minore şi majore ale tradiţiei apocaliptice islamice, inclusiv Dajjal cel cu un singur ochi, sau mai multe alte semne importante, musulmanii nu vor accepta un Mahdi fals. Argumentul acesta are un oarecare sens, dar este uşor de combătut.

Mai întâi de toate, principalul factor în joc aici este flexibilitatea tradiţiilor ḥadīth. Examinând câteva dintre ḥadīth-urile despre Dajjal, de pildă, am văzut că, în ciuda faptului că vorbeau lămurit despre un Dajjal „cu un singur ochi”, nu au putut cădea la învoială asupra cărui ochi să fie orb. Un ḥadīth spunea că va fi orb de ochiul stâng, iar altul, de ochiul drept. Din cauza evidentei coruperi şi inconsecvenţe a tradiţiei ḥadīth-urilor, acestea sunt, simplu, uşor de ignorat. Eu însumi am descoperit că asta

este realitatea în mult prea multele prilejuri în care am discutat cu musulmanii despre islam. Un musulman poate cita un ḥadīth ca text-dovadă pentru a-şi valida o idee într-un argument, pentru ca apoi, într-o altă discuţie, să nege „veridicitatea" aceluiaşi ḥadīth. Mulţi musulmani se simt liberi să declare oricare ḥadīth drept nevrednic de crezare atunci când le convine şi, în acelaşi fel, oricare ḥadīth drept cu totul credibil atunci când, cu altă ocazie, le este convenabil. Nu există o acceptare universală cu privire la care ḥadīthuri deţin o autoritate absolută şi care nu. Pentru cei ce se regăsesc în sistemul islamului, tradiţiile ḥadīth creează bucla perfectă pentru aproape orice argument care s-ar putea ridica contra autorităţii islamului. Flexibilitatea tradiţiilor ḥadīth creează atmosfera difuză perfectă pentru propăşirea unei religii false. Este visul unui înşelător devenit realitate – îngăduindu-le adepţilor săi să rămână într-o pâclă de raţionamente circulare fără măcar a fi conştienţi de ea.

Deşi admit că unii musulmani vor căuta să fie împlinite diverse semne, atâta vreme cât Mahdi este pe scenă şi împlineşte tot ce am discutat pentru cauza islamului, chiar nu cred că vreun musulman îl va respinge cu adevărat pe Mahdi doar pentru că unul sau mai multe dintre „semnele" particulare din zilele de pe urmă nu s-au materializat. Simplu spus, când Ierusalimul va cădea în mâinile lui Anticrist, se vor găsi foarte puţini musulmani care să protesteze.

Cea mai bună cale pentru a înţelege această imagine este, pentru majoritatea creştinilor, să-şi închipuie cum ar răspunde cei mai mulţi creştini dacă Iisus S-ar întoarce din cer şi şi-ar întemeia la Ierusalim sediul domniei Sale peste pământ. Imaginaţi-vă că aproape întreaga lume devine creştină când Iisus dă învăţături din Scripturi, de pe tronul Său din Ierusalim. Imaginaţi-vă că restaurarea tuturor

lucrurilor are loc treptat – abundă vindecările prin putere supranaturală, evreii s-au întors la Mesia al lor şi totul pare a fi perfect. Şi totuşi, în mijlocul tuturor acestor lucruri, n-a apărut niciodată un Anticrist sau „un mare necaz" sau ceva de genul acesta. În aceste condiţii, majoritatea creştinilor L-ar respinge, oare, pe Iisus? Nu cumva s-ar mulţumi mai degrabă să scuture din umeri şi să zică: „Ei bine, bănuiesc că escatologia mea era un pic pe lângă realitate?" Cred că ştiu răspunsul.

Aceasta este o analogie excelentă deoarece, în atâtea privinţe, Mahdi este pentru musulman ceea ce este Iisus pentru creştin. Sunt destul de sigur că, în acest scenariu, majoritatea creştinilor n-ar protesta, ci mai degrabă L-ar îmbrăţişa pe deplin pe Iisus; tot aşa şi musulmanii din toată lumea l-ar îmbrăţişa pe Anticrist/Mahdi, chiar şi în lipsa a mai multe alte semne confirmatoare.

CONCLUZIE

Deşi ştiu sigur că vor fi ridicate şi alte provocări la teza acestei cărţi, deocamdată cred că am răspuns suficient de amplu principalelor două potenţiale obiecţii. În capitolul următor, vă voi împărtăşi propria analiză şi câteva gânduri personale pe marginea informaţiilor pe care le-am parcurs până aici.

Alte gânduri

Acum că am răspuns şi am oferit rezolvarea pentru câteva dintre potenţialele obiecţii aduse tezei mele din această carte, vom trece la câteva gânduri de final.

O SIMPLĂ COINCIDENŢĂ?

La începutul familiarizării mele cu escatologia islamică şi cu multele similarităţi dintre Anticristul prezentat în Biblie şi Mahdi al islamului, am fost şocat. Când am început să văd, însă, că aceste asemănări se întindeau mult dincolo de personajul lui Mahdi şi al lui Anticrist, am ştiut că subiectul merita un studiu

comprehensiv. Am simţit nevoia să văd „cât de adânc se duce această gaură de iepure”. Pe măsură ce similarităţile dintre cele două sisteme escatologice se aliniau, de la un subiect la altul, concluzia mea personală a fost că numeroasele asemănări nu erau o simplă coincidenţă. Există aici dovezi clare ale unui scop şi ale unui design. În Capitolul 18, am enumerat douăzeci şi două de paralelisme bătătoare la ochi între şablonul biblic şi cel islamic al zilelor din urmă – şi sunt convins că lista s-ar putea extinde. Mai multe dintre acestea sunt, prin ele însele, impresionante. Gândiţi-vă, de pildă, la următorul fapt: profesorii biblici şi cei ce studiază profeţiile biblice au conchis că Anticristul va încheia „un tratat de pace” cu Israelul pentru exact şapte ani. Mulţi cred că acesta va include o concesie, care va permite Israelului să reconstruiască Templul evreiesc. Exact acelaşi scenariu este prezentat, în oglindă, în tradiţia islamică, în care Mahdi va media un „tratat de pace” cu creştinii prin intermediul unui evreu din seminţia preoţească a lui Levi. Un levit ar fi agentul necesar pentru a reprezenta poporul evreu în reconstrucţia Templului lor. În mod uimitor, perioada de timp din versiunea islamică este *de exact şapte ani*. Iată o asemănare prea de fineţe şi prea specifică pentru a putea fi anulată ca o simplă coincidenţă. Iar acesta este, probabil, elementul cel mai semnificativ dintre toate nenumăratele paralelisme existente.

Gândind pe îndelete implicaţiile faptului că cel mai proeminent personaj negativ din Biblie, Anticristul, s-a transformat în viitorul Mântuitor al islamului, iar cel mai proeminent personaj pozitiv al Bibliei, Iisus, a devenit, în escatologia islamică, cel mai de seamă personaj negativ, trebuie să fim dispuşi să ne punem o întrebare evidentă: *A fost Satan implicat în mod specific în inspirarea doctrinelor islamice despre vremurile din urmă*? A născocit

el, în tradiţiile islamice, un mijloc preventiv de a-şi duce la îndeplinire planul final? Acum, fireşte că există numeroşi oameni reali şi evenimente din istoria naturală care au contribuit la formarea acestor tradiţii aşa cum le avem azi. Dar eu vorbesc de factori şi fiinţe invizibile, de factură spirituală, aflate în spatele formării acestor tradiţii. Specificitatea, detaliul şi numărul paralelismelor impun recunoaşterea unui design, în timp ce natura sucită şi cinică a acestor „anti-paralelisme" indică, în mod clar, natura răuvoitoare a „persoanei" din umbră. Înţeleg că, la prima vedere, această afirmaţie ar putea părea uşor paranoică. Dar gândiţi-vă la fapte. Atunci când Dumnezeu i-a revelat apostolului Ioan cartea Apocalipsei, a făcut cunoscut şi cel mai mare plan satanic de înşelare a lumii. Planurile lui Satan au fost expuse *a priori*. Trezindu-se într-o asemenea situaţie, nu cumva Satan, viclean cum este, s-a gândit că era cazul să creeze o puternică tradiţie, care să conţină un „antiparalelism" la planul lui Dumnezeu? Dacă da, atunci ar putea încă să meargă până la capăt cu neruşinare în ceea ce Dumnezeu spusese deja că va face şi, între timp, să înşele o mare parte a lumii. Dacă aşa stau lucrurile, în clipa când Anticristul va ieşi la iveală, adeverind profeţiile biblice, Satan va fi avut grijă ca 1, 5 miliarde de musulmani, cel puţin, să dea crezare tradiţiilor şi profeţiilor, vechi de paisprezece veacuri, care prezic apariţia unui „mântuitor" atât de minunat, în loc să-l recunoască pe Anticrist drept cine este. Supraveghind consolidarea unei asemenea tradiţii anticristice într-o religie mondială vibrantă, Satan a pregătit deja a cincea parte a lumii pentru a-l primi cu braţele larg deschise pe Anticristul său. După câte se pare, întregii lumi musulmane, aflate în expansiune rapidă, i s-a înscenat ceva ce nu poate fi explicat altfel decât prin existenţa unui plan premeditat, scornit de cel mai redutabil duşman al lui

Dumnezeu. Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu doar că se poate spune că „Satan este viu şi îi merge bine pe planeta Pământ”, ci chiar şi mai specific: Satan trăieşte bine mersi în sânul religiei cu cea mai mare creştere de pe pământ.

PARTEA BUNĂ A ISLAMULUI

Acum, înainte de a trece mai departe, aş vrea să punctez faptul că, deşi cartea aceasta s-a concentrat, în multe privinţe, asupra aspectelor negative ale islamului, se cuvine să precizez aici şi că islamul, ca religie, are multe trăsături bune, evlavioase, admirabile şi nobile. S-ar putea evidenţia puternicul accent pe care îl pune pe modestie sau pe rugăciune, ori arhitectura şi arta islamică, de o frumuseţe izbitoare. De fapt, eu însumi găsesc multe lucruri incredibil de atractive în islam şi în cultura islamică. A nega cu desăvârşire această latură a islamului ar însemna să ne vârâm cu toţii capetele în nisip. Dar, după cum s-a exprimat Oswald Chambers, în clasica sa lucrare devoţională creştină, *My Utmost for His Highest* [Ce am mai bun pentru Cel Preînalt], „Binele este întotdeauna duşmanul celui mai mare bine”. 1 Este esenţial să ne intre bine-n cap această idee, pentru că Satan s-a prins, cu mult timp în urmă, că aşa stau lucrurile şi a folosit-o eficient, ca pe cea mai însemnată dintre uneltele sale, pentru a-i duce pe mulţi în rătăcire.

Islamul are multe expresii religioase lăuntrice şi exterioare care sunt realmente bune; multe seamănă izbitor de mult cu expresiile pe care eu le-am experimentat în creştinism. Bineînţeles, însă, religia islamului, în lipsa Evangheliei autentice a lui Iisus, nu va duce niciodată pe nimeni într-o relaţie adevărată cu Dumnezeu. Oricât de numeroase i-ar fi admirabilele trăsături şi tradiţii pe care le posedă, în ultimă instanţă dă greş şi nu izbuteşte să ofere ceea ce contează cel mai mult, ceea ce face diferenţa. Iisus nu este doar un alt profet; ci El este

„Calea, Adevărul şi Viaţa” (Ioan 14: 6). Aşadar, în sensul acesta, vedem din nou natura desluşit anticristică a islamului. Cum aşa? Pentru că însuşi cuvântul *anticrist* are un sens dual. El nu înseamnă doar „împotriva lui Cristos”, ci şi „în locul lui Cristos” – *un substitut* Eu văd în islam o

Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*, publicată în limba română sub titlul *Ce am mai bun pentru Cel Preînalt*, editura Cartea Creştină, Oradea, 1996.

formă de substitut meşteşugit cu măiestrie al creştinismului. Islamul aduce atât de mult cu originalul, fără a avea, în realitate, aspectul cel mai important dintre toate – o relaţie autentică, vie, cu singurul Dumnezeu adevărat al universului, prin intermediul lui Iisus Cristos. Acesta este, în esenţă, calea pe care Dumnezeu a ales-o să trateze cu oamenii. Islamul încearcă să o ia pe ocolite. Cu greu s-ar putea născoci o versiune mai izbutită a unui creştinism despuiat de Cristos decât este islamul. Iar în acest sens, islamul este acel „bine” care este duşmanul de moarte al „celui mai mare bine”. Aşadar, pericolul islamului nu stă doar în vădita sa latură întunecată, ci şi în cea luminoasă. Fiindcă tocmai acele aspecte ale sale care seamănă cu o relaţie autentică cu Dumnezeu îl fac să pară acceptabil pentru mulţi care îşi bizuie decizia pe o examinare incompletă a ambelor religii. Satan este abil şi chibzuit. În lipsa unui furnir de evlavie, islamul ar fi pentru toţi inacceptabil, dar Satan dintotdeauna şi-a învelit otrava în caramel. A fost perfect fericit să sufere şi să îngăduie să pătrundă în religia islamului multe elemente de pietate şi evlavie în schimbul absenţei celui esenţial şi fundamental al oricărei relaţii adevărate cu Dumnezeu, şi anume adevăratul Iisus – singurul Mântuitor al lumii.

DACĂ NU ISLAMUL, ATUNCI CE?

Odată examinate toate informaţiile, rămâne o ultimă întrebare care se cere pusă: *Dacă nu islamul este sistemul*

anticristic, *atunci ce*?

În America, suntem americocentrici la modul infam. Creştinii americani citesc în Biblie propria lor experienţă americană. În prezent, în America şi în alte locuri, cel mai mare „duşman" de azi al creştinismului este reprezentat, în general, de secularişti progresivi – aripa stângă şi de adepţii diverselor forme de religii New Age. În cartea *Persecution*: *How Liberals Are Waging War Against Christianity* [Persecuţie: Cum declară liberalii război creştinismului], David Limbaugh, comentator social şi politic, prezintă în detaliu tendinţa tot mai accentuată spre prejudecată, discriminare şi ură faţă de creştini în America. Mulţi creştini americani îşi pot lesne închipui ziua în care ura secularişti progresivi faţă de creştini va da în clocot şi se va preface într-o furie turbată, până acolo încât unii se vor simţi chiar îndreptăţiţi să-i omoare.

Chiar dacă eu însumi am văzut forme destul de puternice de ură faţă de creştini, iar analiza lui Limbaugh este în întregime corectă, îmi vine destul de greu să cred că liberalismul sau umanismul secular, de unul singur, dă socoteală de conduita criminală de nivel mondial despre care vorbeşte Biblia în legătură cu vremurile din urmă. Poate că vederea creştinilor americani este mult prea mioapă când încearcă să-şi închipuie sau să speculeze pe seama celor ce vor fi adevăraţii lor prigonitori în zilele din urmă.

Iisus spune că vine ziua „când cei ce vă vor ucide vor crede că îi fac un serviciu lui Dumnezeu", iar această afirmaţie necesită nu doar existenţa unei forme de credinţă în Dumnezeu, ci şi o formă sau alta de sistem religios, în care mentalitatea uciderii în numele lui Dumnezeu să fie, în fapt, rezonabilă. În ce mă priveşte, nu consider că liberalismul, umanismul şi nici chiar ocultismul, de unul singur, ar fi de ajuns pentru a da

socoteală de descrierea pe care o face Iisus în acest avertisment. Poate că, dacă în următoarele decenii, umanismul, ocultismul şi diverse forme de religii de tip New Age se vor îmbina, cumva, într-o formă sau alta de mişcare mondială populară şi coezivă care experimentează o trezire, atunci poate că s-ar putea pleda pentru ideea că un astfel de sistem ar putea fi responsabil de o persecuţie la nivel mondial. Dar, în clipa aceasta, nu există un astfel de sistem. Pur şi simplu, nu văd să existe destule dovezi tangibile, concrete, pentru a accepta noţiunea potrivit căreia oricare dintre „— ismele" menţionate mai sus ar putea fi candidaţi legitimi pentru a împlini profeţiile lui Iisus cu privire la cei ce îi vor ucide pe creştini crezând că, procedând astfel, îl slujesc pe Dumnezeu.

Islamul, însă, se potriveşte ca o mănuşă profeţiei lui Iisus. Şi, după cum am discutat în capitolele anterioare, islamul împlineşte şi profeţia lui Ioan despre un sistem mondial care va folosi decapitarea ca primă metodă sau mod de operare pentru a-şi implementa domnia. Dar cum de ne-a scăpat din vedere acest lucru? La urma urmei, islamul este a doua religie din lume ca număr de adepţi şi prima ca rată de creştere. Suntem oare chiar atât de orbi?

Ca să fiu cinstit, până la 11 septembrie 2001, islamul a rămas relativ în afara ariei de acoperire a radarului celor mai mulţi creştini americani. Şi, în multe privinţe, islamul ca religie a fost oarecum adormit ca putere mondială în mare parte din secolul trecut. Dar creşterea lentă şi constantă pe care a înregistrat-o de-a lungul secolului XX a început să freamăte şi să spumege la cumpăna dintre veacuri, odată cu apariţia islamului radical în Iran şi Egipt, care a dat deja naştere unei reţele mondiale a mişcărilor jihadiste fără precedent în istoria islamului sau a lumii.

Mulţi declară acum că „secolul douăzeci şi unu va fi

secolul islamului”[200] După cum mulţi speculează că America este implicată în cel de-al Treilea Război Mondial, musulmanii declară peste tot în lume că sunt pe punctul de a declanşa al treilea mare jihad.[201] Aşadar, acum, posibil într-un ceas târziu deja, islamul ne-a captat, în sfârşit, atenţia. Şi evaluând natura lui în lumina profeţiilor biblice, vedem că nu doar că se încadrează în descrierea din acestea până la cel din urmă detaliu, dar a avut vreme, până acum, timp de paisprezece veacuri, să se infiltreze în fiecare colţ al lumii. Eu cred că scena este deja pregătită.

Cum să răspundem?

După lectura acestei cărţi, sunt sigur că mulţi vor încerca un sentiment de neputinţă. „Ei bine atunci” aţi putea întreba, „dacă acest imperiu islamic/satanic are de gând să cucerească lumea şi să omoare milioane de oameni, ce putem face noi? Pare totul atât de predeterminat, atât de lipsit de speranţă” Capitolul acesta vorbeşte despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu şi despre antidotul lăsat de El pentru toate situaţiile aparent lipsite de speranţă: rugăciunea.

Rugăciunea este, la modul absolut, cea mai semnificativă putere la îndemâna oamenilor. Şi totuşi, este, în mod trist, atât de neglijată, până şi în Biserică.

Iată deci întrebarea care se cuvine pusă: Dacă Biblia spune că toate aceste lucruri se vor întâmpla, de ce să nu ne resemnăm cu „voia lui Dumnezeu” şi să lăsăm islamul, pur şi simplu, să ia cu asalt naţiunile noastre, şi cu asta basta? De ce să mai tărăgănăm inevitabilul? Acestea sunt întrebări legitime. Dar ele vin din câteva prezumţii foarte false. Daţi-mi voie să mă explic.

ESTE SOARTA NOASTRĂ PECETLUITĂ DEJA?

---

200 Ahmed, „Islamul sub asediu”.

201 0 lectură esenţială în această privinţă este un articol din Inside Report la: http:// www.insiderreport.net/clash l-2.html.

Unii profesori biblici au speculat că fiecare naţiune a pământului va fi cucerită de sistemul anticristic. Ne-am uitat deja la câteva dintre versetele biblice care sugerează acest lucru. Opinia mea asupra acestui subiect este uşor diferită. Să vă explic de ce. Să aruncăm o privire, mai întâi, la versetele pe baza cărora s-a tras concluzia că toate naţiunile, până la ultima, vor cădea în mâinile lui Anticrist şi i se vor alătura în atacarea Ierusalimului:

„Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de ameţire pentru toate popoarele de primprejur şi chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele.

Toţi cei ce o vor ridica vor fi vătămaţi şi *toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui*. (Zaharia 12: 2 – 3, sublinierea adăugată)

Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. (Zaharia 14: 2, sublinierea adăugată)

…voi strânge pe toate *neamurile şi* le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea. (Ioel 3: 2, sublinierea adăugată)

I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire *peste orice seminţie*, *peste orice norod*, *peste orice limbă şi peste orice neam*. (Apocalipsa 13: 7, sublinierea adăugată)

Să vedem mai întâi aceste prime trei versete. Pentru că toate folosesc cuvântul „toţi, toate” şi în mod specific sintagma „toate neamurile pământului” atunci când vorbesc despre atacul împotriva Ierusalimului şi Bătălia de la Armaghedon, s-a hotărât că fiecare naţiune, până la ultima, va cădea în faţa imperiului lui Anticrist şi îl va susţine în această luptă. Pot înţelege pe deplin cum se

poate ca mulţi să ajungă la această concluzie. Sunt, însă, cel puţin două probleme cu această interpretare. Mai întâi, şi alte versete din Biblie fac uz de acelaşi fel de limbaj, fără a vorbi însă despre fiecare naţiune propriu-zisă din lume. Acestea, precum şi cele dinainte, folosesc o construcţie gramaticală ebraică – un soi de exagerare sau un tip de declaraţie emfatică – ca să-şi facă înţeleasă ideea. Gramaticienii o numesc hiperbolă. Seamănă întrucâtva cu fraza: „Toată lumea iubeşte îngheţata!” sau „Niciodată nu faci curat în bucătărie” sau străvechea zicală „Cretanii sunt întotdeauna nişte mincinoşi, nişte fiare rele, nişte pântece leneşe”. Adesea, de dragul unei exprimări succinte, elaborarea pe seama excepţiilor ar şterbi de tot impactul declaraţiei.

De pildă, imaginaţi-vă un semn de limită de viteză care are pictate pe el mai multe excepţii de la regulă: „Limita de viteză 55, cu excepţia ambulanţelor, maşinilor de pompieri, urmăririlor poliţiei etc”. Pur şi simplu, n-ar funcţiona. Aşadar, excepţiile nu pot fi excluse pe baza limbajului exclusiv. Găsim frecvent în Biblie tipul acesta de limbaj. De pildă, profetul Daniel, vorbind despre regele Belşaţar, s-a exprimat astfel:

Împărate, Dumnezeul cel Preaînalt dăduse tatălui tău, Nebucadneţar, împărăţie, mărime, slavă şi strălucire şi, din pricina mărimii pe care i-o dăduse, *toate popoarele*, *neamurile*, *oamenii de toate limbile* se temeau şi tremurau înaintea lui. Căci împăratul omora pe cine voia şi lăsa cu viaţă pe cine voia; înălţa pe cine voia şi cobora pe cine voia. (Daniel 5: 18 – 19, sublinierea adăugată)

Prin urmare, pun întrebarea: Oare fiecare naţiune a pământului se temea de Nebucadneţar? Sau doar cele ce auziseră de Nebucadneţar se temeau de el? Vorbea Daniel despre fiecare naţiune până la ultima de pe faţa pământului? Sau doar despre acelea care erau în

proximitatea Babilonului şi erau afectate de el? Oare băştinaşii din Papua Noua Guinee trăiau cu groază de Nebucadneţar?

În ce mă priveşte, cred că expresia „toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile” folosită de către Daniel era mai degrabă una emfatică, menită să-i facă înţeleasă ideea. Sau ce ziceţi despre un alt exemplu similar:

Veneau oameni din *toate popoarele* să asculte înţelepciunea lui Solomon, din partea *tuturor împăraţilor pământului* care auziseră vorbindu-se de înţelepciunea lui. (1 împăraţi 4: 34, sublinierea adăugată)

Era, cu adevărat, înţelepciunea lui Solomon atât de impresionantă încât nu rămăsese nici măcar un singur rege pe pământ care să nu audă de ea? Sau şi acest verset este o altă expresie folosită pentru a reda ideea de mare renume pe care îl avea Solomon? Şi cum rămâne cu următorul verset: „A prins viu pe Agag, împăratul lui Amalec, şi *a nimicit cu desăvârşire tot poporul*, trecându-l prin ascuţişul sabiei” (1 Samuel 15: 8).

N-ar trebui să ni se pară bizar faptul că un popor despre care se consemnează aici că a fost „nimicit cu desăvârşire” a revenit şi a stârnit necazuri doar câteva capitole mai târziu, în 1 Samuel? Din nou, Biblia abundă în astfel de exemple. Înţelegeţi ce zic?

Acum, dacă ne mai uităm o dată la versetele din Zaharia, vedem o menţiune mai specifică a naţiunilor care vor fi implicate, în principal, în atac: „Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de ameţire *pentru toate popoarele de primprejur* (Zaharia 12: 2, sublinierea adăugată).

Bineînţeles, popoarele învecinate sunt naţiunile musulmane care încercuiesc Israelul din toate părţile. De fapt, profetul Ioel confirmă şi el acest lucru. Vorbind despre atacul final contra Ierusalimului, Ioel a profeţit:

Voi strânge pe toate neamurile şi le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea… Ce vreţi voi cu Mine, Tirule şi Sidonule, şi toate ţinuturile filistenilor? Vreţi să-mi răsplătiţi vreo faptă sau să faceţi ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru… Vestiţi aceste lucruri printre neamuri: pregătiţi războiul!

Treziţi pe viteji! Să se apropie şi să se suie toţi oamenii de război! Fiarele plugurilor voastre prefaceţi-le în săbii şi cosoarele, în suliţe! Cel slab să zică: „Sunt tare!” Grăbiţi-vă şi veniţi, *toate neamurile de primprejur*, şi strângeţi-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi! Să se scoale neamurile şi să se suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi şedea să judec *toate neamurile de primprejur*.

(Ioel 3: 2, 4, 9 – 12, sublinierea adăugată)

New American Standard Bible formulează segmentele redate în italice din pasajele de mai sus prin „voi, toate naţiunile din jur”. Din nou, cine sunt naţiunile din jur? Este inclusă aici şi Noua Zeelandă? Canada? S-ar putea. Dar, în context, Biblia se referă în mod specific la naţiunile islamice care înconjoară Ierusalimul/Israelul din toate părţile.

Al doilea motiv pentru care poziţia potrivit căreia fiecare naţiune, până la ultima, va cădea în mâinile Anticristului e imposibilă este, destul de simplu, faptul că Scripturile declară, de la bun început, că nu toate naţiunile îi vor ceda. De fapt, unele naţiuni îi vor opune rezistenţă, după ce Anticristul atacă Ierusalimul. Ţineţi cont de următoarele versete din Daniel:

La vremea sfârşitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Şi împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care şi călăreţi şi cu multe

corăbii; va înainta asupra ţărilor lui, se va revărsa ca un râu şi le va îneca. Va intra şi în ţara cea minunată, şi zeci de mii vor cădea. *Dar Edomul Moabul şi fruntaşii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui. îşi va întinde mâna peste felurite ţări* şi nici ţara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur şi de argint şi pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii şi etiopienii vor veni în alai după el. Dar nişte zvonuri venite de la răsărit şi de la miazănoapte îl vor înspăimânta şi atunci va porni cu o mare mânie ca să prăpădească şi să nimicească cu desăvârşire pe mulţi. îşi va întinde corturile palatului său între mare şi muntele cel slăvit şi sfânt. Apoi îşi va ajunge sfârşitul, şi nimeni nu-i va fi într-ajutor.

(Daniel 11: 40 – 45, sublinierea adăugată)

Cel puţin se afirmă clar mai sus că Edomul, Moabul şi conducătorii Amonului vor scăpa din mâna lui Anticrist. Este vorba aici de Iordania modernă. Aşadar, cel puţin Iordania nu se va supune lui Anticrist şi nici nu va cădea în stăpânirea lui. Versetul defineşte în mod specific naţiunile care vor fi cucerite. Spune „felurite ţări”. Nu toate. Se contrazice Biblia singură? Nu prea cred. Cred însă că fiecare trib, popor, limbă şi naţiune va fi afectată la modul suprem de influenţa lui Anticrist. Cred că acestuia îi va fi dată o măsură de influenţă şi autoritate peste toate naţiunile, până la cea din urmă, în sensul că fiecare naţiune îi va da mulţi urmaşi. Multe vor fi cu totul dominate de el, dar nu fiecare naţiune va cădea cu totul în mâna lui. Cred că aceasta este singura cale pentru a reconcilia pe deplin toate versetele pertinente pe această chestiune.

Bun, să zicem că am demonstrat că nu toate naţiunile pământului vor ataca Ierusalimul alături de Anticrist, ci un număr însemnat de naţiuni, de vreme ce Zaharia şi Ioel s-au simţit îndreptăţiţi să folosească expresii atât de

emfatice. De ce dedic atâta timp acestei idei într-un capitol despre rugăciune? Simplu. Deoarece eu cred că, deşi Biblia oferă, într-adevăr, un cadru profetic general pentru ceea ce se va întâmpla în vremea sfârşitului, *multe dintre detaliile specifice urmează încă să fie hotărâte*. Dumnezeu nu ne-a dezvăluit toate amănuntele până la cel din urmă, dintr-un anume motiv. Rareori o face. Dacă ar face-o, am fi îndreptăţiţi să aşteptăm, pur şi simplu, să vină Anticristul şi să pună mâna pe noi. Am fi cu totul îndreptăţiţi să ne apucăm să săpăm gropi în pământ şi ascunzători secrete în care să ne depozităm hrana pentru a supravieţui. Dar, în loc de asta, Dumnezeu doreşte să ne luptăm în rugăciune, nu doar pentru sufletele noastre şi pentru cele ale familiei noastre, ci şi pentru înseşi naţiunile în care trăim şi pe care le numim căminele noastre. Dumnezeu nu l-a avertizat, de pildă, pe David Pawson că islamul ar putea, într-adevăr, să cucerească Anglia doar ca să-i lase lui un timp rezonabil în care să fugă de acolo, ci mai degrabă ca să avertizeze Biserica din Anglia să se unească şi să lupte pentru însuşi sufletul ţării lor, prin puterea rugăciunii! Poate că islamul are o atitudine de resemnare aproape fatalistă faţă de voia lui Allah*: „Înshallahv* (dacă va voi Allah… va fi), spun ei. Dar noi slujim unui Dumnezeu care ne cere să participăm împreună cu El, pe măsură ce îşi extinde influenţa asupra naţiunilor. Noi slujim unui Dumnezeu care. Se aşteaptă de la noi să răspândim frumoasa Lui împărăţie pe tot pământul, prin predicare (invitaţie) şi rugăciune.

Ideea este că, dacă te trezeşti că te lupţi cu un sentiment de neputinţă şi lipsă de speranţă după ce ai citit scenariul din această carte, nu te teme; întotdeauna poţi face ceva. Poţi să te rogi, poţi să te rogi şi poţi să te rogi ceva mai mult. Şi te poţi uni în rugăciune cu alţii. Nu subestima niciodată puterea rugăciunii de a influenţa

realitatea şi rezultatul final al *oricărei* chestiuni. Nu uita, povestea nu s-a sfârşit încă. Eu cred că lipsa sau prezenţa unui belşug de rugăciuni va scrie capitolul final în povestea acelor *felurite* naţiuni. Domnul ne dă abilitatea de a influenţa proporţia dintre îndurarea şi judecata Sa care va atinge casele noastre, oraşele noastre, regiunile în care trăim şi naţiunile noastre. Fiecare naţiune îşi va primi propria porţie de judecată de la Dumnezeu. De fapt, în ultimii trei ani şi jumătate ai acestei perioade de coşmar, fiecare persoană de pe pământ va trece printr-un proces de purificare. *Tot ceea ce poate fi clătinat se va clătina*. Aşadar, acum este timpul să strigăm la Dumnezeu după îndurare pentru zilele ce ne stau în faţă.

Ar mai trebui să precizez un alt aspect foarte important al rugăciunii. Mai cred că rugăciunea poate să amâne judecata lui Dumnezeu, câştigând mai mult timp pentru schimbări pozitive. Trebuie să ne amintim că Domnul şi-a stăpânit mânia până acum pentru ca mai mulţi oameni să ajungă să-L cunoască şi să fie mântuiţi. „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă” (2 Petru 3: 9).

Au loc astăzi treziri dramatice în multe naţiuni, care ar fi tăiate din scurt, dacă sfârşitul ar veni acum, şi se prea poate să fie în viitor treziri care nu ar avea niciodată loc, dacă sfârşitul ar veni acum. Deşi eu personal cred că vine, într-adevăr, ziua când toate profeţiile acestea groaznice ale Bibliei se vor adeveri, cred totodată că putem stărui de Dumnezeu să ne mai dea timp şi să reverse trezire peste naţiunile noastre, înainte de ivirea acestor zile negre. Rugăciunea poate amâna mânia Lui, pentru ca îndurarea Lui să mai aibă răgaz să-şi facă lucrarea în mijlocul unei naţiuni.

Dumnezeu a venit şi i-a vorbit lui Moise. I-a spus că

avea de gând să-i judece şi să-i nimicească pe copiii lui Israel. Cei mai mulţi dintre noi ne-am fi mulţumit cu asta. Aşa a spus Dumnezeu – treaba era aranjată. Dar Moise n-a vrut să accepte. El a mijlocit la Dumnezeu:

Domnul a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpăţânat. Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor şi-i voi mistui, dar pe tine te voi face strămoşul unui neam mare”. Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, şi a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu mare putere şi cu mână tare? Pentru ce să zică egiptenii: «Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munţi şi ca să-i şteargă de pe faţa pământului»? Întoarce-Te din iuţeala mâniei Tale şi lasă-Te de răul acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău. Adu-ţi aminte de Avraam, de Isaac şi de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine însuţi: «Voi înmulţi sămânţa voastră ca stelele cerului, voi da urmaşilor voştri toată ţara aceasta de care am vorbit, şi ei o vor stăpâni în veac.»”.

Şi Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său. (Exodul 32: 9 – 14)

Acum, revedeţi şi derulaţi înapoi scena. Mai întâi, Dumnezeu îi vorbeşte lui Moise: „Lasă-mă singur acum, ca să mă aprind de mânie şi să-i distrug. Apoi te voi face pe tine o mare naţiune”. Bine, apasă butonul de pauză. Să urcăm pe scenă câţiva teologi ca să discutăm dacă Dumnezeu îi va distruge sau nu pe israeliţi. „Bineînţeles că da”, au căzut toţi de acord, „Dumnezeu a spus-o şi este stabilit”. Mulţi ar putea susţine şi azi acelaşi lucru. Poate simţi că judecata lui Dumnezeu este inevitabilă pentru naţiunea noastră. Bine, fie. Ce faci tu în legătură cu asta? Te plângi tare de tot? Sau mijloceşti pentru îndurare, precum Moise? Într-adevăr, poate că Dumnezeu îşi va revărsa judecata şi urgia peste naţiunea noastră. Sau

poate că Se va abţine.

Căutaţi pe Domnul, toţi cei smeriţi din ţară, care împliniţi poruncile Lui! Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia! Poate că veţi fi cruţaţi în ziua mâniei Domnului. (Tefania 2: 3)

Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset şi bocet! Sfâşiaţi-vă inimile, nu hainele, şi întoarceţi-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate şi-l pare rău de relele pe care le trimite. *Cine ştie* dacă nu. Se va întoarce şi nu. Se va căi? *Cine ştie* dacă nu va lăsa după El o binecuvântare, daruri de mâncare şi jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeul vostru? (Ioel 2: 12 – 14, sublinierea adăugată)

În ce mă priveşte, cred că trăim acum într-o vreme de mare importanţă, când viitorul multor naţiuni atârnă în balanţă. Nu este timpul să ne fie frică. Şi nici să ne plângem. Acum este timpul să ne rugăm! De aceea vreau să închei acest capitol citând un fragment dintr-un articol scris de un proeminent profesor biblic şi autor, Francis Frangipane. M-am simţit deosebit de inspirat de el, întrucât tratează însăşi problema despre care discutăm noi şi cred că şi pentru voi va fi o sursă de inspiraţie. El se intitulează „*This Day We Fighti*

Conflictul dinaintea generaţiei noastre nu este mai puţin ameninţător decât nazismul şi imperialismul sovietic. Islamul radical este o putere demonică ce urmăreşte să obţină dominaţia lumii. Nu putem pierde războiul împotriva terorismului sau a moralităţii. Nu trebuie să ne deschidem către frică sau necredinţă, căci ne-am născut ca să luptăm şi să câştigăm bătăliile vremurilor în care trăim. Se ridică din nou argumentul:

„Am fost învăţat că viaţa trebuie să devină din ce în ce mai rea înainte de întoarcerea lui Cristos”. *Da, va veni o*

astfel de zi, dar nu trebuie să presupunem că ziua aceea a sosit deja. În fiecare epocă, Dumnezeu ne cere să umblăm ca învingători. Însuşi faptul că sunt azi naţiuni care experimentează mari secerişuri şi înseninări ne aminteşte că mai este încă vreme pentru naţiunile noastre. Un cititor de-al nostru ne-a trimis următorul extras din Aragon, regele Condorului, din *The return of the King* [întoarcerea regelui]. Autorul cărţii, J.R.R. Tolkien, un englez, neagă faptul că această operă ar avea vreo legătură cu Marele Război. Şi totuşi, mare parte din manuscrisul său a fost scris în toiul celui de-al Doilea Război Mondial. Cartea este o metaforă pentru toate bătăliile cu care fiecare generaţie este nevoită să se confrunte ca să cucerească răul...

Copleşit numeric în chip deznădăjduit, regele Aragon dorea să-şi inspire oamenii împotriva a ceea ce părea a fi o înfrângere sigură de către hoardele învălmăşite ale duşmanilor lor drăceşti. Călărind în fruntea oştii sale compacte, dar mai curând umile, a strigat: „Văd în ochii voştri aceeaşi teamă care mi-ar frânge inima. Poate că vine o zi când curajul oamenilor îi părăseşte, când ne lăsăm baltă prietenii şi sfărâmăm orice legături de breaslă. *Dar acea zi nu este azi. Astăzi, luptăm... pe tot ce vă este mai scump pe acest pământ bun, vă ordon să staţi în picioare alături de mine, bărbaţi ai Vestului*!" *1*

La care nu pot decât să adaug, din toată inima: *Amin*!

Francis Frangipane, „This Day We Fight!" http://www.elijahlist.com/words/display word.html? ID = 2294.

SĂ RĂSPUNDEM PRIN MISIUNE

Deşi puterea şi necesitatea rugăciunii sunt indisputabile, este absolut necesar ca răspunsul nostru să cuprindă şi o altă dimensiune. Trebuie, de asemenea, să ne deschidem spre musulmani cu mesajul creştin desăvârşit al Veştii Bune. Este un mesaj al libertăţii pentru cei ţinuţi

captivi de falsa evanghelie islamică a fricii. Este un mesaj al iubirii şi acceptării pentru aceia care nu au cunoscut niciodată cu adevărat sentimentul de a fi acceptat şi cu totul iubit de Dumnezeu. Este mesajul care spune: „Dumnezeu te iubeşte atât de mult. Şi iată cum a dovedit acest lucru în mod definitiv…" Trebuie să nu luăm niciodată cu uşurinţă mesajul Evangheliei. Niciodată să nu-i subestimăm puterea. Cu adevărat, ea „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede" (Romani 1: 16).

MISIUNE

Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor? (Romani 10: 14)

Scopul acestui capitol nu este de a discuta metodele de a face misiune între musulmani, ci mai degrabă spiritul în care Dumnezeu doreşte să ieşim înspre musulmani, astfel încât nu doar ei, ci şi noi, să fim transformaţi. Cu toate acestea, vreau să fac doar câteva comentarii cu privire la misiunea între musulmani. Sunt, desigur, două metode primare cu ajutorul cărora creştinii pot prezenta musulmanilor Evanghelia, atât acasă, cât şi dincolo de graniţe. Deşi cei mai mulţi creştini ar putea presupune că sunt deja o grămadă de misionari care lucrează între popoare musulmane, ţineţi cont de această statistică: doar două procente din forţa misionară protestantă face misiune în lumea musulmană, care alcătuieşte, practic, jumătate din populaţia necreştină a lumii.1 Este şocant şi s-ar putea spune multe despre asta. Dar chiar dacă majoritatea celor ce citesc această carte nu se vor muta niciodată împreună cu familiile lor peste mări şi ţări, ca să devină misionari în ţări străine, între musulmani, aceasta nu înseamnă, totuşi, că misiunea între musulmani nu este posibilă. Astăzi, cu cei aproximativ opt milioane de

musulmani care trăiesc în America, America face parte din lumea islamică. Acelaşi lucru s-ar putea spune despre un număr de ţări din Vest. Cei mai mulţi musulmani s-au mutat în America din ţări în care eu sau tu am putea fi închişi sau omorâţi dacă le-am împărtăşi Evanghelia. Dar iată că se află în America – ţara celor liberi – şi majoritatea creştinilor le ignoră prezenţa. A existat vreodată o vreme când cuvintele lui Iisus au răsunat mai adevărate? „Mare este secerişul şi puţini sunt lucrătorii" (Luca 10: 3).

Dacă eşti urmaşul lui Iisus, te încurajez să meditezi la cuvintele lui Iisus, la porunca pe care a dat-o tuturor de a ne „duce" şi de „a face" „ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi învăţându-i să păzească tot ce v-am poruncit". Cum te supui acestei porunci?

Poate te gândeşti că misiunea între musulmani este imposibilă. Poate că, după ce vei fi citit această carte, îţi va fi şi mai frică de musulmani decât înainte. Să dăm glas acelor sentimente.

UN MUSULMAN ÎNTOCMAI CA MINE

După lectura acestei cărţi, poate vei fi surprins să afli că, de fapt, îi iubesc pe musulmani. Iar dacă ai fost îmbrăţişat de dragostea lui Dumnezeu prin Cristos, şi tu ar trebui să-i iubeşti. Una dintre cele mai mari temeri ale mele legate de scrierea acestei cărţi a fost că va pune gaz pe focul unei reacţii negative faţă de musulmani. Bineînţeles că reacţia firească, după parcurgerea atâtor informaţii negative, este, probabil, să te dai înapoi din faţa musulmanilor, cuprins de frică. Dar când ne confruntăm cu o asemenea teamă, Domnul nu vrea să batem în retragere, ci mai degrabă să facem să strălucească în afară, cu îndrăzneală, dragostea Lui pentru cei ce sunt în întuneric, în ciuda fricilor noastre. Daţi-mi voie să declar sus şi tare: „Căci noi n-avem

McDowell şi Zaka, *Muslims and Christians at the Table*, pag. 26.

de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti" (Efeseni 6: 12). Altfel spus, *nu musulmanii sunt duşmanii*! Cartea aceasta nu este despre musulmani – ci despre islam. Este despre forţele spirituale şi doctrinele înşelătoare care îi ţin pe oameni captivi. Chiar dacă am argumentat că musulmanii urmează o religie „anticristică", vreau să afirm răspicat că, în calitate de urmaşi ai lui Cristos, nu trebuie să vedem niciodată, în niciun musulman, un duşman, ci întotdeauna să-l privim ca pe o persoană creată după chipul lui Dumnezeu – întocmai ca *noi*.

La drept vorbind, acesta este, probabil, unul dintre lucrurile care îi iau prin surprindere pe mulţi occidentali atunci când încep să-i cunoască pe musulmani. În loc să descopere nişte oameni înguşti la minte şi mânioşi, mulţi sunt şocaţi să-şi dea seama că cei mai mulţi musulmani sunt întocmai ca toţi ceilalţi. Eu însumi am întâlnit mulţi musulmani foarte calzi, foarte blajini şi foarte inteligenţi. Iar motivul pentru care ei *par* ca noi este acela că *sunt* ca noi. Majoritatea musulmanilor pe care îi întâlneşti doresc cu sinceritate să ducă o viaţă bună înaintea lui Dumnezeu şi să trăiască după placul Lui. Aşadar, aşa ar şi trebui să-i vedem pe majoritatea: ca pe nişte autentici căutători ai lui Dumnezeu.

OCEANUL DIN FIECARE STROP DE APĂ

Jalal al Din al Rumi a fost unul dintre cei mai mari mistici ai islamului. El a practicat o formă mistică de islam cunoscută drept sufism. Rumi vorbea adesea despre Dumnezeu ca fiind „Cel preaiubit" sau „Prietenul". De asemenea, sufiştii precum Rumi puneau mai mult accent

decât alţi musulmani pe Iisus ca modelul lor de viaţă. Citind multe din scrierile lui, este cu neputinţă să nu te încerce sentimentul că era foarte aproape de a deveni creştin. Există cel puţin un citat de-al lui Rumi pe care am ajuns să-l apreciez cu adevărat. Acesta a spus: „Într-o zi, mergeam căutând să văd în oameni strălucirea Prietenului, ca să pot recunoaşte oceanul într-o picătură”. Rumi a încercat să-L vadă pe Dumnezeu în toată creaţia Lui, şi mai cu seamă în fiecare dintre făpturile Lui. Poate că şi tu spui că nu putem găsi bunătate şi lumină în religia lui Anticrist. Dar, crezi sau nu, poţi. Şi iată şi de ce: islamul este alcătuit din musulmani, iar aceştia sunt oameni creaţi după chipul lui Dumnezeu. Mulţi dintre ei sunt căutători autentici ai lui Dumnezeu, iar creştinii au ce să înveţe de la ei. Iar dacă aşa stau lucrurile cu un sistem religios anticristic, cu o fundătură, cu cât mai mult putem spune acelaşi lucru despre urmaşii lui, care sunt, fiecare, făpturi ale lui Dumnezeu! Deşi tendinţa firească a inimilor noastre ar putea fi să ne dăm înapoi cuprinşi de teamă, Domnul doreşte de la noi, dimpotrivă, să ne apropiem de musulmani cu o atitudine de încredere şi umilinţă, care vede nu un „altul” ci mai degrabă o altă făptură de-a lui Dumnezeu. Această atitudine de smerenie, de îndrăzneală şi de încredere este ceea ce doreşte Dumnezeu de la ai Săi în orice vreme, dar mai cu seamă în zilele de pe urmă. *El doreşte să fim învingători*.

ÎNVINGĂTORI

Un învingător este o persoană care nu îngăduie fricii să-l învingă, ci mai curând învinge el frica prin dragoste. Un învingător nu dă voie urii să-l învingă, ci mai degrabă învinge el ura prin reconciliere. A existat un om care s-a apropiat de musulmani în acest spirit. A făcut acest lucru în mijlocului uneia dintre cele mai negre perioade ale istoriei creştinismului. Relaţia dintre islam şi creştinism

era, la vremea aceea, comparabilă, probabil, cu atmosfera din zilele noastre. Era în timpul celei de-a treia Mari Cruciade când Francis de Assisi s-a hotărât să meargă şi să le predice musulmanilor Evanghelia. Spiritul de care a dat dovadă Francis de Assisi este un model grăitor de asemănare cu Cristos pentru misiunea creştină între musulmani din zilele noastre.

POVESTEA LUI FRANCIS DE ASSISI

În anul 1219, Francis de Assisi şi doisprezece dintre fraţii săi călugări călătoreau împreună cu armata cruciată până la liniile frontului de război dintre cruciaţi şi săracenii musulmani ai sultanului al-Kaamil, din Egipt.[202] Francis şi prietenii săi şi-au aşezat tabăra între cruciaţi, pe când armata se pregătea să *asedieze* oraşul-port *Damietta*. Francis a predicat Evanghelia în rândurile cruciaţilor şi mulţi dintre cei asupra cărora a avut impact mesajul său şi-au depus armele şi s-au alăturat ordinului franciscan. Francis a fost de principiul de a nu face niciodată discriminare în predicarea Evangheliei. El le-a predicat cruciaţilor „creştini" şi săracenilor musulmani deopotrivă. Francis L-a urmat pe Iisus direct în tabăra sultanului, conducătorul armatelor musulmane. Între creştini, sultanul al-Kaamil era văzut ca o brută. Dar Francis a găsit un om bun, sincer, foarte deschis şi un autentic căutător al lui Dumnezeu.

Francis şi prietenul său apropiat, Illuminato, a intrat direct în tabăra „duşmanului" Francis a fost capturat numaidecât şi abuzat, la început, de soldaţii musulmani. A cerut apoi să-l vadă pe sultan ca să-i poată predica Evanghelia. Francis l-a salutat pe sultan cu salutul „Dumnezeu să-ţi dea pace". În mod ironic, scornise el însuşi salutul acesta, care, din întâmplare, se potrivea de

---

202 Mallouhi, Waging Peace on Islam, pag. 263-287. (Notă din partea autorului: Recomand călduros această carte.)

minune cu salutul standard folosit de musulmani: *As-salamu AIaikum* (pacea fie cu tine).

Christine Mallouhi, în minunata ei carte, *Waging Peace on Islam* [Declarând pace peste islam], parcurge diversele poveşti şi legende din jurul acestei întâlniri între Francis şi Kaamil. Deşi relatările diferă, sunt unele lucruri pe care le ştim cu certitudine despre această întâlnire. Ştim că Francis a fost primit bine de către sultan. Cele mai multe tradiţii susţin că Kaamil a fost atât de şocat de Francis încât l-a invitat să rămână o perioadă îndelungată cu musulmanii. Cronicile consemnează şi că Francis a acceptat această invitaţie. Ştim chiar şi că sultanul le-a dat permisiune în scris lui Francis şi oamenilor săi să predice Evanghelia în teritoriile musulmane.

Dar ce s-a întâmplat, mai exact, cu cei doi bărbaţi, ca urmare a întâlnirii lor? Pe baza întrevederilor cu Fratele Illuminato, sultanul a fost citat că i-ar fi spus lui Francis: „Cred că credinţa ta este bună şi adevărată", iar când şi-au văzut fiecare de drum, i-a cerut să se roage să poată găsi cărarea cea adevărată. Dacă sultanul s-a convertit sau nu, nu este relevant, dar până şi cronicile musulmane menţionează că Kaamil a fost cu adevărat schimbat după întâlnirea cu Francis. Iată, însă, care este partea mai interesantă şi lecţia noastră. Şi Francis a fost schimbat, întâlnirea cu musulmanii a avut asupra lui un asemenea impact încât, la întoarcerea acasă, în Europa, a adaptat în viaţa sa religioasă câteva elemente din practica musulmană. De pildă, în acord cu chemarea musulmanilor la rugăciune de cinci ori pe zi, Francis a declarat superiorilor ordinului franciscan că trebuia „să dea de veste şi să predice tuturor oamenilor… să le spună despre gloria care I se cuvine, astfel încât *în fiecare ceas când sună clopotele*, laudă *şi cinste să fie aduse lui* Dumnezeu Atotputernicul de către toţi oamenii din toată lumea". Se

mai spune şi că Francis a început să se plece cu capul până la pământ, aşa cum fac musulmanii în rugăciune. A scris capitoliului general: „La sunetul Numelui Său, să căderi cu faţa la pământ şi să-L adoraţi cu teamă şi reverenţă. Ascultaţi cu urechile deschise şi supuneţi-vă Fiului lui Dumnezeu. Acesta este şi motivul pentru care El v-a trimis peste tot în lume, pentru ca, prin cuvântul şi fapta voastră, să aduceţi mărturie mesajului Său şi să convingeţi pe toată lumea că nu este alt Dumnezeu Atotputernic decât El”. Această ultimă parte, firește, este foarte similară crezului musulman: „Nu este alt dumnezeu decât Dumnezeu [Allah]”.

Aşadar, în evaluarea finală, aflăm că atât sultanul, cât şi Francis s-au schimbat în urma întâlnirii lor. Motivul este că, în fiecare întâlnire, Francis nu a urmărit doar să-l convertească „pe celălalt”, ci şi pe sine. Francis nu a văzut cel mai mare duşman în alţii, ci mai degrabă în propriul „sine”.

Scopul pentru care scot în evidenţă această istorie a vieţii lui Francis este că azi, ca şi atunci, trăim într-o vreme când tensiunile, neînţelegerile şi fricile dintre creştini şi musulmani sunt puternice. Cu cât mai mult asemenea sentimente vor ajunge la apogeu în zilele de pe urmă? Prin modul în care s-a apropiat de musulmani, Francis este un model extraordinar pentru noi. S-a dus la ei cu încredere, fără teamă, şi totuşi smerit, învăţabil şi într-un spirit absolut de pace. Francis nu s-a dus la inamicul infidel/anticrist cu un duh de prejudecată, ci simplu, ca la un popor care avea nevoie de Iisus. În acelaşi fel, nu s-a dus să ia apărarea Evangheliei, ci ca să moară pentru ea. Vom discuta despre aceasta în capitolul următor.

BENEFICII PERSONALE

În timp ce principalul scop al misiunii este, firește, să

ofere mesajul salvării şi al vieţii din abundenţă fraţilor şi surorilor noastre musulmane, sunt şi unele beneficii foarte importante de care avem parte şi noi atunci când ne deschidem cu Evanghelia spre musulmani. Indiferent de cât de matur este în credinţă, oricine intră într-un dialog religios profund cu musulmanii va fi provocat. Vedeţi voi, majoritatea musulmanilor petrec o grămadă de timp învăţând cum să dezbată cu creştinii. În cele din urmă, vă veţi trezi că vă sunt puse la îndoială tocmai credinţele fundamentale. Vestea bună, însă, este că, prin aceste provocări, vine întărirea. Întâlnirile mele personale cu musulmanii au produs o imensă creştere în termenii revelaţiei mele personale şi ai înţelegerii propriei mele credinţe. Niciodată n-am meditat mai mult asupra minunilor întrupării, Trinităţii sau Crucii ca în perioadele în care sunt implicat în dezbateri cu musulmani care se opun cu vehemenţă tuturor acestor doctrine. Este câtuşi de puţin surprinzător, atunci, că mulţi dintre cei ce au vestit Evanghelia musulmanilor au avut parte de o revelaţie mai puternică a înseşi doctrinelor pe care islamul le neagă? Un exemplu minunat este Samuel Zwemer. Zwemer a fost un predecesor în slujirea musulmanilor, care a trăit la cumpăna dintre secolul al XIX-lea şi al XX-lea. Una dintre cărţile lui, *The Glory of the Cross* [Gloria crucii], este o operă clasică ce ar trebui citită de orice creştin. Titlul ei spune totul – ca urmare a întâlnirii cu musulmanii, Zwemer a avut parte de o revelaţie mai adâncă a gloriei Crucii. Şi aşa va fi şi cu noi. Cu cât ne apropiem de musulmani, scopul este nu doar de a le face lor cunoştinţă cu adevăratul Iisus pentru ca şi ei să fie convertiţi, ci în egală măsură ca şi noi să ne găsim într-o stare permanentă şi continuă de „convertire” şi transformare.

SĂ NE PREGĂTIM PENTRU MARTIRAJ

SĂ DEVENIM PARTE DIN LUMEA CREŞTINĂ PERSECUTATĂ

Deşi cei mai mulţi dintre noi, cei din Vest, nu trăim, poate, într-o atmosferă în care martirajul să fie o ameninţare sau realitate prezentă, cred că este important să rămânem în legătură cu fraţii şi surorile noastre care trăiesc într-o astfel de atmosferă. În prezent, sunt numeroase ţări în lume în care prigoana şi martirajul sunt la ordinea zilei. Cred că toţi putem face paşi practici pentru a ne lega inimile de cei ce trăiesc pe liniile de front. În mod cert, Biserica creştină de pe pământ trebuie să se străduiască să clădească legături mai puternice de unitate, sprijin reciproc şi conectivitate. Şi, firește, noi, cei din Vest, care în prezent „trăim în siguranţă pe ţinuturile de coastă”, putem cu siguranţă beneficia de pe urma unor verificări regulate ale realităţii.

Iisus ne-a explicat principiul potrivit căruia acolo unde este comoara noastră, acolo va fi şi inima noastră. „Comoara” noastră poate fi definită prin ceva mai mult decât doar banii noştri. Dincolo de finanţe, timpul şi energiile de care dispunem sunt, în egală măsură, comorile noastre. Aşadar, dacă dorim să începem să clădim legături de suflet cu cei din ţările prigoanei, sunt câteva lucruri foarte simple pe care le putem face. Desigur, pentru început putem începe să cunoaştem cine sunt ei şi unde se află, şi putem să ne rugăm cu regularitate pentru ei. Dacă eşti lider sau pastor, te încurajez să rezervi un scurt moment în timpul fiecărui serviciu religios ca să te rogi pentru fraţii şi surorile noastre prigonite din toată lumea. Astfel, vei facilita înfiriparea unei legături între întreaga congregaţie şi Biserica prigonită. Aceasta este o bună verificare a realităţii pentru aceia dintre noi care trăim într-o stare de asemenea confort în Occident.

În al doilea rând, putem începe să închegăm relaţii

cu oameni reali care trăiesc sub ameninţarea persecuţiei. Scrierea de scrisori, e-mailuri sau chiar vizitele sunt metode foarte simple de clădire a unor legături de sprijin reciproc. Dacă ai o familie tânără cu copii, atunci „adoptaţi” o familie dintr-o ţară persecutată. Familiile voastre pot schimba scrisori, iar copiii pot realiza desene şi face mici daruri unii pentru alţii etc. Ca familie, vă puteţi ruga cu regularitate împreună pentru prietenii voştri din Pakistan, China, Irak, sau de oriunde ar trăi aceştia.

Şi, în cele din urmă, bineînţeles, puteţi trimite bani. Să nu aveţi sentimentul că este nevoie să trimiteţi sume mari, ci pur şi simplu alegeţi o sumă şi puneţi-o deoparte în fiecare lună şi trimiteţi-o oriunde sunteţi călăuziţi să o daţi. Chiar dacă aţi trimite doar 5 dolari în fiecare lună, aţi semăna o sămânţă şi aţi clădi un pod.

Cum să începeţi să cunoaşteţi Biserica persecutată? Mai întâi, sunt diverse organizaţii care slujesc direct Biserica prigonită de pretutindeni în lume. Fiecare lucrare are propriul specific. Vă recomand aici patru lucrări foarte bune:

— *Vocea Martirilor*, www.persecution.com;

— *Operaţiunea Neemia*, www.operationnehemiah.org;

— *Fondul Barnaba*} www.barnabasfund.org;

— *Open Doors Miniştriest* www.opendoorsusa.org.

Fiecare lucrare are o scrisoare de informare care furnizează actualizări ale evenimentelor curente, precum şi motive de rugăciune şi metode practice de susţinere a eforturilor lor. De asemenea, au e-mailuri cu rapoarte pe care le trimit, cu actualizări zilnice şi cereri de rugăciune. Contactaţi una dintre aceste organizaţii şi cereţi-i să vă ajute să stabiliţi o legătură, după cum am discutat mai sus.

PREGĂTIREA PENTRU MARTIRAJ NU ESTE OPŢIONALĂ

Dar martirajul nu este doar ceva rezervat celor din ţări îndepărtate. Toţi cei ce pretind că sunt „creştini” ar trebui să-şi pregătească inimile pentru un potenţial martiraj. Aceasta nu este o pregătire opţională doar pentru cei ce trăiesc în ţări din Lumea a Treia sau pentru cei ce trăiesc în anumite epoci ale istoriei. Pregătirea pentru martiraj a făcut dintotdeauna parte din ceea ce înseamnă a fi creştin adevărat. Creştinismul este singura religie care ridică pe piedestalul cel mai înalt modelul unui Om care a fost torturat şi dat la moarte în mod public. Creştini fiind, suntem urmaşii Lui. Şi totuşi, conceptul de martiraj este, în esenţă, străin majorităţii din cultura noastră vestică creştină. În multe părţi ale lumii, însă, precum în China, Pakistan sau Orientul Mijlociu, cei ce aleg să-L urmeze pe Iisus înţeleg foarte bine că spun da unui potenţial martiraj. Acesta a fost şi cazul creştinilor în primele trei sute de ani din istoria Bisericii. Prigoana şi martirajul au fost la ordinea zilei, mai cu seamă în rândul celor ce îşi asumau poziţii de conducere.

MARTIRAJUL ŞI MIRACOLELE

Cu toate acestea, în perioadele de la începutul Bisericii şi începând cu preluarea Chinei de către comunişti, când martirajul a fost ceva obişnuit, Biserica a dus-o bine. Nu doar că Biserica creşte într-o asemenea atmosferă, dar experimentează şi cea mai mare măsură de putere. Miracolele, profeţia, întâlnirile angelice, viziunile, acestea sunt experienţele despre care citim în mod obişnuit în atmosfera unor grele persecuţii. Deloc surprinzător, deci, Biblia spune că şi în zilele de pe urmă, când prigoana va atinge un punct culminant la scară mondială, Biserica mai largă va experimenta aceeaşi măsură de putere:

În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele

voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri! Da, chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer şi minuni jos pe pământ, sânge, foc şi un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, şi luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită. Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. (Faptele apostolilor 2: 17 – 20)

Biblia afirmă răspicat că zilele din urmă vor fi o perioadă marcată nu doar de serioase persecuţii şi martiraje, ci şi de pesemne, cea mai mare măsură de ungere colectivă a Duhului Sfânt pentru înfăptuirea de miracole şi demonstraţii ale puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu va face să se arate semne mari şi minuni, nu doar în ceruri, ci şi „jos pe pământ" în zilele din urmă, Biserica va străluci cel mai puternic, experimentând totodată cea mai neagră înfrângere.

ÎNVINGĂTOR PRIN ÎNFRÂNGERE

În cartea Daniel şi în Apocalipsa, găsim articularea cea mai clară a acestui paradox. Pe măsură ce Domnul i-a descoperit lui Daniel imagini din zilele de pe urmă, acesta a fost total confuz şi devastat. Daniel spune chiar că, după ce a văzut aceste lucruri, a fost îngreţoşat şi bolnav zile întregi. Ce a văzut Daniel? Când Domnul l-a vizitat cu viziuni ale vremurilor sfârşitului, Daniel a văzut misterul şi paradoxul Crucii trăite de Biserică. A văzut mijloacele prin care Biserica zilelor de pe urmă avea să îl înfrângă pe Satan şi hoardele lui, şi să-şi primească, la sfârşit, răsplata – împărăţia lui Dumnezeu:

Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta *a făcut război sfinţilor şi i-a biruit*, până când a venit Cel îmbătrânit de zile şi a făcut dreptate sfinţilor Celui Preaînalt, şi a venit vremea când sfinţii au luat în stăpânire

împărăţia. El mi-a vorbit aşa: „Fiara a patra este o a patra împărăţie care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâşia tot pământul, îl va călca în picioare şi-l va zdrobi. Cele zece coarne înseamnă că din împărăţia aceasta se vor ridica zece împăraţi. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintaşii lui şi va doborî trei împăraţi. *El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt* şi se va încumeta să schimbe vremurile şi legea, şi *sfinţii vor fi daţi în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme*.

Apoi va veni judecata şi i se va lua stăpânirea, care va fi prăbuşită şi nimicită pentru totdeauna. *Dar domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinţilor Celui Preaînalt* împărăţia Lui este o împărăţie veşnică şi toate puterile îi vor sluji şi L vor asculta!” Aici s-au sfârşit cuvintele. Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespus de mult gândurile mele şi mi s-a schimbat culoarea feţei, dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea.

(Daniel 7: 21 – 28, sublinierea adăugată)

Acelaşi pasaj este reflectat în cartea Apocalipsei:

I s-a dat o gură care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni. Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. *I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască*. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam. Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului, care a fost înjunghiat.

Cine are urechi, să audă! *Cine duce pe alţii în robie va merge şi el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie*

ucis cu sabie1. Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor. (Apocalipsa 13: 5 – 10, sublinierea adăugată)

Sfinţii de la sfârşitul veacului acestuia vor fi „biruiţi" Vor cădea de ascuţişul sabiei. Armatele lui Anticrist îi vor lua în captivitate şi vor face mulţimi de martiri. Cartea Apocalipsei spune că cei ce vor trece prin necazul cel mare vor fi o mare mulţime „pe care nu putea să o numere nimeni":

După aceea m-am uitat şi iată că era *o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă*, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, şi strigau cu glas tare şi ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!"… Şi unul din

Traducerea propriu-zisă a versetelor din originalul englezesc este: „Dacă cineva trebuie să meargă în captivitate, va merge în captivitate. Dacă cineva trebuie să fie ucis cu sabia, va fi ucis cu sabia". (n.t.)

bătrâni a luat cuvântul şi mi-a zis: „Aceştia, care sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt oare? Şi de unde au venit?" „Doamne", i-am răspuns eu, „Tu ştii". Şi el mi-a zis: „*Aceştia vin din necazul cel mare*; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-l slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă. (Apocalipsa 7: 9 – 16, sublinierea adăugată)

Vedem, în aceste versete, paradigma ce defineşte Biserica din zilele de pe urmă. Este paradoxul Crucii: aidoma Domnului şi Stăpânului lor, cei învinşi şi înfrânţi *sunt adevăraţii învingători*. În timp ce se vor gândi că,

învingându-i fizic şi militar pe cei care îi defăimează, vor câştiga victoria, în fapt, cei din armatele lui Anticrist îşi vor întinde propriile capcane. Dimpotrivă, în înţelepciunea lui Dumnezeu, după cum a fost şi la Cruce, tocmai cei ce par umiliţi, bătuţi şi înfrânţi îl zdrobesc pe Satan sub picioarele lor (Romani 16: 20). Dar cum îl înfrâng aceştia? „Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte” (Apocalipsa 12: 11).

Învingătorii îşi vor aţinti privirea asupra lui Iisus, care nu este doar autorul şi desăvârşirea credinţei noastre (Evrei 12: 2), ci şi exemplul nostru. Iisus a stabilit standardul. Martirajul celor ce au ales să-L urmeze pe Iisus umple paginile de istorie a creştinismului. Toţi apostolii, cu excepţia unuia singur, au avut, după spusele istoricilor Bisericii, o moarte de martir, pentru că au predicat mesajul creştin.

MOARTEA LUI ŞTEFAN ŞI A LUI ANDREI

Dacă aţi citit cartea Faptele Apostolilor, cunoaşteţi povestea lui Ştefan, unul dintre primii conducători ai Bisericii. Asemenea credincioşilor din vremea sfârşitului, Ştefan a fost „plin de harul şi puterea lui Dumnezeu, săvârşind mari minuni şi semne în sânul poporului”. Ştefan a fost, de asemenea, martirizat pentru curajoasa lui proclamare a mesajului Evangheliei. Şi, întocmai ca Stăpânul Său, în timp ce murea, Ştefan s-a rugat pentru cei ce îi luau viaţa. „Şi aruncau cu pietre în Ştefan, care se ruga şi zicea: «Doamne Iisuse, primeşte duhul meu!» Apoi, a îngenuncheat şi a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ţine în seamă păcatul acesta!» Şi după aceste vorbe, a adormit” (Faptele Apostolilor 7: 59 – 60).

Ştefan a fost un om obişnuit. Dar a fost un învingător. Deşi Iisus este exemplul nostru suprem, Ştefan este dovada că e posibil pentru noi toţi să fim, la rândul nostru,

învingători.

Andrei a fost fratele lui Petru şi unul dintre cei doisprezece apostoli. Şi el a avut parte de o moarte de martir. Relatarea morţii sale este consemnată în istoria Bisericii. Niciodată n-am putut citi această istorisire a morţii lui Andrei fără să mă podidească lacrimile:

Fratele lui Petru a fost răstignit de către Aegeas, un guvernator roman, în cetatea Sevastopolis. Andrei adusese atât de mulţi la credinţa în Cristos încât guvernatorul a venit în provincie ca să-i constrângă pe noii creştini să aducă jertfe idolilor şi să se lepede de credinţa lor. Andrei l-a provocat pe Aegeas faţă în faţă, i-a spus să se lase de zeii lui falşi şi de idolii lui şi a declarat că zeii şi idolii romanilor nu erau zei, ci diavoli şi vrăjmaşi ai omenirii. Într-un acces de furie, proconsulul i-a poruncit lui Andrei să nu mai dea învăţătură şi să nu mai predice şi l-a avertizat că, altminteri, avea să fie legat de o cruce. Andrei a replicat:

„Nu aş fi predicat despre cinstea şi slava crucii, dacă m-aş teme de moartea pe cruce”. A fost condamnat pe loc. În timp ce era dus la locul de execuţie, Andrei a văzut în depărtare crucea şi a strigat: „O, cruce, cea mai binevenită şi aşteptată! Cu mintea împăcată, cu bucurie şi de bunăvoie, vin la tine, fiind eu însumi ucenicul Celui ce a atârnat pe tine; pentru că întotdeauna te-am iubit şi am tânjit să te îmbrăţişez.”[203]

Ori de câte ori citesc aceste rânduri, mă rog ca, dacă şi când îmi va sosi oportunitatea, să posed şi eu acelaşi spirit binevoitor. Este limpede că Andrei anticipase şi aşteptase acel moment. Nu ignorase posibilitatea martirajului până când aceasta ajunsese să planeze deasupra lui; în realitate, meditase asupra ideii. Istoria Bisericii consemnează nenumărate povestiri ale celor ce au

203 Rick Joyner, Shadows of Things to Come, pag. 116.

murit glorios în harul lui Dumnezeu. Vă încurajez să citiţi, din când în când, astfel de istorisiri şi să-l vorbiţi Domnului despre sentimentele pe care le aveţi faţă de martiraj. Multe astfel de relatări sunt disponibile în cărţi precum *Foxe's Book of Martyrs* [Cartea martirilor, scrisă de Foxe], sau în mai moderna *Jesus Freaks* [Ciudaţii lui Iisus], publicată de Vocea Martirilor.

ESTE MARTIRAJUL GLORIOS?
SĂ ÎMBRĂŢIŞĂM RUŞINEA CRUCII

Deşi este încurajator să auzim povestirile celor ce au murit cu un astfel de spirit de curaj şi har, aparent fără nicio teamă şi, în unele cazuri, fără vreo durere, în ce mă priveşte nu cred că fiecare martiraj decurge aşa. Chiar dacă ne place să citim istorisirile de curaj ale martirilor din istoria Bisericii, nu cred că fiecare martiraj este neapărat glorios. Realitatea este rareori aşa cum este descrisă în cărţi. îmi fuge gândul la recentul martiraj al lui Kim Sun-il, un creştin coreean care a fost decapitat de extremiştii musulmani din Irak. Puţine rapoarte de ştiri menţionează că Kim Sunil a murit, în mod specific, din cauză că le-a predicat activ irakienilor credinţa lui creştină.

Kim Sun-il visase dintotdeauna să ducă Evanghelia la musulmani. Tocmai de aceea învăţase arabă şi lucra în Irak ca interpret. Între timp, împărtăşea mesajul Evangheliei cu cei pe care îi întâlnea. După moartea lui, gruparea care şi-a asumat răspunderea, Tawhid wa al-Jihad, a făcut următoarea declaraţie pe website-ul lor: „Am ucis un infidel care încerca să propage creştinismul în Irak… Acest infidel a studiat teologia şi se pregătea să se facă misionar în lumea islamică". Aşa[204]dar, în timp ce majoritatea oamenilor presupun, probabil, că Kim nu a fost decât o altă

204 Dhimmi Watch, Muslim, Christian Leaders Condemn 'Religious Killing' of Kim Sun-il, http://www.iihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/0Q2526.php.

decapitare politică, pentru aceia ce l-au ucis, a trebuit ucis tocmai pentru că le vorbea irakienilor despre Iisus.

Kim, în mod evident, auzise chemarea lui Dumnezeu pentru viaţa lui şi se pregătise câţiva ani, dar când s-a trezit în mâinile unor oameni răi ce aveau de gând să-l ucidă, a cedat. A plâns şi a cerşit îndurare. Înregistrările acestea s-au derulat pe canalele de ştiri din toată lumea. Trei zile mai târziu, a fost decapitat, iar înregistrarea video a fost trimisă organizaţiilor de ştiri din toată lumea. Cei ce au văzut-o au zis că Kim nu a plâns, nici nu a cerşit mila, nici nu s-a împotrivit în timp ce capturatorii lui şi-au citit mesajul în faţa lumii şi i-au tăiat capul. Dimpotrivă, Kim a murit cu o hotărâre fermă şi fără vreun protest – în mod curajos.

De ce evoc acest eveniment oribil? Pentru că este realitatea. Deşi, prin harul lui Dumnezeu, când a murit, Kim Sun-il părea a-şi fi acceptat soarta şi i-a ţinut piept cu o nestrămutată hotărâre, tot atât de real este că, cu doar câteva zile înainte, a plâns şi a cerşit îndurare pentru viaţa lui. Iar adevărul gol-goluţ este că, probabil, majoritatea dintre noi am face acelaşi lucru.

În pregătirea inimilor noastre pentru martiraj, cred că este important să ne debarasăm de ideile noastre false cum că martirajul este un eveniment cu totul şi cu totul brav, glorios şi onorabil, aşa cum citim pe paginile unor cărţi de istorie creştină. Avem nevoie să ne amintim că lucrul foarte important legat de martiraj este că nu intenţionează să pună martirul într-o lumină bună. Martirajul nu vorbeşte despre gloria creştinilor, ci despre gloria lui Dumnezeu.

Vreau să fiu cât se poate de franc aici. Ideea pe care mă silesc să o transmit este că am suspiciunea că, într-o oarecare măsură, noi, creştinii – mai cu seamă bărbaţii – am putea avea în minte o imagine mai degrabă de tip

macho sau idealistă despre martiraj. Mă tem că mulţi bărbaţi tineri din Biserică tind să gândească martirajul ca pe un mijloc de a „arăta grozav”. În esenţă, ne închipuim cum ne-ar fi amintirea dacă ar fi să murim ca martiri. Este un mijloc prin care am putea dobândi statutul de legendă creştină.

Dar dacă martirajul este identificarea cu moartea Domnului nostru – moartea lui Iisus pe cruce, atunci nu este oare martirajul şi un eveniment ruşinos? Este martirajul limitat doar la o moarte rapidă? Sau implică şi o suferinţă imensă, tortură, umiliri dintre cele mai grele? Din nou, la ce a fost supus Iisus? Iisus a îndurat nu doar durere, ci şi o mare ruşine şi umilire în timpul procesului şi crucificării Sale. Şi nu doar ruşine şi umilire, ci şi un adânc zbucium sufletesc, până acolo încât a ajuns să transpire sânge. Mă gândesc la multe dintre poveştile ce au ieşit din Irak după ce s-a terminat războiul. Aud poveşti despre oameni cărora li s-a dat opţiunea de a mărturisi o crimă pe care n-au comis-o sau de a se uita cum membri din familiile lor erau violaţi, torturaţi şi omorâţi. Cum ar fi dacă ţi s-ar da opţiunea de a te lepăda de Iisus sau de a-ţi vedea copiii abuzaţi şi torturaţi cu încetinitorul până la moarte? Ce ai alege? Înţeleg că este un coşmar şi numai să te gândeşti la acest lucru. Iartă-mă, te rog, pentru că merg până acolo, dar este o idee ce se cere punctată. Martirajul nu este macho. Martirajul nu este glorios. Martirajul nu înseamnă doar să suporţi nivele ridicate de durere. Martirajul nu înseamnă doar să mori cu graţie. Martirajul este supremă stânjeneală, ruşine, confuzie şi zbucium lăuntric, dincolo de orice am experimentat vreodată cei mai mulţi dintre noi. Pentru mine personal, nu durează mult până când şi cea mai neînsemnată circumstanţă dificilă din viaţa mea mă determină să încep să mă plâng lui Dumnezeu şi să mă complac în atitudini păcătoase. Şi

atunci, cum să ne pregătim inimile pentru martiraj? începem de azi. Martirajul nu este un eveniment care are loc o dată pentru totdeauna. Martirajul este identificarea cu Iisus cel răstignit. Iar ridicarea Crucii este menită să fie un exerciţiu *zilnic*. „Apoi a zis tuturor: «Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să mă urmeze»” (Luca 9: 23).

Oare nu la asta ne-am înhămat? Un exerciţiu de moarte zilnică faţă de noi înşine, de trăire pentru gloria lui Dumnezeu, nu pentru a noastră, până la sfârşitul vieţii? Nu ne putem aştepta să umblăm pe propriile noastre căi azi şi totuşi să murim pentru Dumnezeu mâine. Martirajul este ceva ce trebuie să începem să trăim acum. „«Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.» Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul” (Apocalipsa 3: 21 – 22).

ÎMBRĂŢIŞAREA ESCATOLOGIEI BIBLICE

«a»

În această secţiune, întrebarea adresată este: De ce să studiem escatologia? Dar înainte de a ne ocupa de ea, vreau să dezbat două dintre motivele pentru care oamenii *nu* studiază escatologia.

DE CE OAMENII NU STUDIAZĂ ESCATOLOGIA

Motivul 1: Oamenii care studiază escatologia sunt ciudaţi.

Nu ştiu cum eşti tu, dar eu mă gândesc că unul dintre motivele pentru care o grămadă de oameni nu studiază escatologia este că mulţi dintre cei pe care îi cunosc şi o fac par ciudaţi. Ai observat şi tu acest lucru? De-a lungul anilor, am participat la mai multe „grupuri de casă”, care sunt, în fond, nişte adunări săptămânale mai restrânse ale creştinilor, care se ţin de regulă în casele oamenilor, cu scopul comuniunii şi al edificării reciproce. Şi se pare că

niciodată nu se schimbă – întotdeauna se găseşte cineva din grup care să aibă o obsesie cu privire la vremurile sfârşitului. Indiferent de subiectul discuţiei, aceştia par a vrea întotdeauna să vorbească despre sfârşitul lumii. Cu siguranţă, sting petrecerea. Pe unii îi incomodează de-a dreptul. Ai experimentat şi tu aşa ceva? în ce mă priveşte, teama cu care am scris această carte a izvorât, în parte, din dorinţa de a nu fi privit şi eu drept „unul din oamenii aceştia”. Poate că eşti ca mine şi nici ţie nu-ţi place să fii pasărea ciudată şi, din motivul acesta, te-ai ferit de studierea escatologiei. Este de înţeles. Dar pot să te asigur de un lucru? Genul de persoană despre care vorbim era niţel altfel încă *dinainte* de a se apuca de studiul escatologiei. Escatologia nu este răspunzătoare pentru ciudăţenia sau pentru abilităţile sociale sărăcăcioase ale cuiva. Dacă eşti genul de om care nu îi înstrăinezi pe alţii acum, nu-i vei înstrăina nici după ce te familiarizezi cu escatologia. Şi, în plus, ce gândesc alţii cu siguranţă n-ar trebui să fie pentru nimeni baza procesului decizional (Proverbe 29: 25). Pavel a spus odată că, dacă acţiunile şi purtarea lui erau motivate de grija cu privire la ce gândesc oamenii despre el, atunci nu mai era slujitorul lui Cristos (Galateni 1: 10). Am speranţa că suntem de acord asupra acestui punct.

Motivul 2: Escatologia este imposibil de înţeles.

Un alt motiv pentru care oamenii nu studiază escatologia este că au sentimentul că este atât de confuză sau imposibil de înţeles, şi atunci la ce bun să-şi mai bată capul? Daţi-mi voie să spun, foarte pe şleau şi fără nicio nuanţare, că această presupunere este o minciună sfruntată. Sunt de acord că lumea escatologiei poate fi derutantă. Dar a ajuns să fie aşa, cu adevărat, doar din cauza interferenţei oamenilor cărora nu le este pe plac ce spune Biblia în mod clar despre aceste evenimente şi, de

aceea, încearcă să scornească sisteme de interpretare care să ocolească sensurile clare. Dar deformările teologice speculative ale acestor sisteme sunt vizibile pentru oricine încearcă să urmeze asemenea linii de gândire. Sunt mai multe perspective, foarte diferite între ele, asupra sfârşitului. Unele poziţii adoptă o viziune alegorică sau simbolică a fragmentelor escatologice (şi chiar a unor cărţi întregi!) din Scriptură, pe când altele încearcă, simplu, să înţeleagă Biblia la valoarea ei nominală. Asta înseamnă că, dacă citim un fragment din Biblie care este, de pildă, naraţiune istorică, îl citim ca atare. Dacă este poezie, îl citim ca pe o poezie. Dacă este parabolă, îl citim ca pe o parabolă. Dar dacă este istorie, nu îl citim ca pe o alegorie. Este de bun simţ. Nu trebuie să fiu teolog ca să explic acest lucru. Dumnezeu nu a pus în Biblia Lui informaţii imposibil de înţeles. Da, unele lucruri sunt greu de înţeles, dar dificultatea nu poate fi o scuză pentru a nici nu încerca. Cu oarece studiu diligent şi o atitudine de rugăciune (mai multe despre aceasta mai târziu), Scripturile îţi vor fi deschise şi până şi chestiunile mai complexe vor deveni cu totul inteligibile.

Motivul 3: Escatologia este irelevantă; sunt alte subiecte mult mai relevante de care să ne ocupăm.

Unii oameni simt că sunt subiecte mai relevante şi mai pertinente decât studiul escatologiei. Ei cred că ar trebui să ne ocupăm cu slujirea nevoilor imediate ale oamenilor din jurul nostru în loc să ne zgâim la noi, să sălăşluim în nişte evenimente viitoare aflate mereu la orizont. Unii ar putea spune chiar că Evanghelia este mesajul veştii bune a mântuirii, nu al veştilor rele legate de Anticrist, de profeţi falşi şi de persecuţii şi aşa mai departe. Din nou, înţeleg, categoric, aceste sentimente. Dar dacă reducem „escatologia biblică” la funcţia ei cea mai simplă, ce rămâne este, în esenţă, studiul întoarcerii

lui Iisus. Studiul unor concepte atât de bizare şi înfricoşătoare precum Anticristul şi prorocul mincinos nu este principalul motiv pentru a studia escatologia, ci acestea sunt mai degrabă unele din semnele care se întâmplă să preceadă adevăratul focus al unei escatologii sănătoase, şi anume „întoarcerea Regelui”. Deşi Iisus şi apostolii au petrecut vreme îndelungată vorbind despre chestiuni de zi cu zi, precum relaţii sănătoase, aducerea de mulţumiri, vorbirea în limbi, alegerea diaconilor etc., nu putem nega că escatologia a jucat şi ea un rol proeminent în predicile şi învăţăturile lor. Iar aceşti oameni au trăit cu două mii de ani înaintea noastră. îmi vine în minte un predicator deosebit care a făcut comentariul tont, dar foarte adevărat, că noi suntem mai aproape de zilele din urmă decât toţi cei dinaintea noastră. Aşadar, dacă Iisus şi apostolii n-au fost de părere că escatologia era irelevantă acum două mii de ani, de ce noi ar trebui să gândim diferit? Dacă ei au integrat aceste evenimente din viitorul îndepărtat în predicarea lor, noi de ce să nu o facem? Ce au înţeles ei şi nouă s-ar putea să ne scape?

MOTIVE POZITIVE PENTRU STUDIUL ESCATOLOGIEI

Motivul 1: Escatologia şi predicile despre focul iadului m-au mântuit pe mine.

Prima carte creştină care mi-a căzut în mâini a fost scrisă de John Walvoord, un proeminent profesor pe tema sfârşitului. Nu-mi amintesc cu precizie ce m-a motivat să cumpăr cartea. Dintr-un motiv neştiut, mulţi oameni care nu sunt creştini sunt fascinaţi de escatologic, iar eu m-am numărat printre ei. Când mi-am dedicat viaţa Domnului, câteva luni mai târziu, versetele despre mânia lui Dumnezeu/escatologice din Biblie, pe care le întâlnisem pentru prima dată în cartea lui Walvoord, mi-au vorbit cel mai pe înţelesul meu şi au cântărit cel mai greu în

gândurile mele atunci când am luat cea mai importantă decizie dintre toate: să mă pocăiesc de fostele tipare de gândire şi să trăiesc, în schimb, pentru ceva mult mai bun. Versetele care m-au influenţat înspre aceasta nu au fost de genul acelora pe care cei mai mulţi dintre creştinii de azi le-ar folosi în eforturile lor de a vesti Evanghelia cuiva cu sensibilităţi. În multe cercuri creştine de azi, dacă un predicator ar spune ceva de genul „Mântuiţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos!” (Faptele Apostolilor 2: 40), ar putea fi văzut drept un predicator radical, de modă veche, de genul acelora ce invocă focul iadului şi pucioasa.

Ce încerc să spun aici este că escatologia face parte din mesajul Evangheliei. A fost parte din mesajul Evangheliei în Noul Testament şi ar trebui să rămână şi azi parte din mesajul Evangheliei. Dacă nu pare destul de sensibilă la sensibilităţile căutătorului, atunci aşa să fie. Avem exemplul nostru în Noul Testament. Mulţi pastori au nevoie să se întrebe: De ce am deraiat de la modelul Noului Testament? Creştini fiind, chiar credem că ne putem descurca mai bine decât Ioan Botezătorul, Iisus şi apostolii? Prin urmare, deşi înţeleg că sunt numeroase chestiuni relevante de studiat şi de înţeles în contextul vieţii creştine normale, sănătoase, de zi cu zi – precum relaţiile şi dărnicia şi strângerea laolaltă şi atâtea altele – biblic vorbind, escatologia nu poate fi exclusă. A elimina escatologia din evanghelizare sau din ucenicie ori din dieta spirituală obişnuită a oricărui credincios înseamnă să diluăm complet mesajul Evangheliei apostolice din Noul Testament. Redau în continuare alte şase motive de bază pentru care să ne dedicăm unei acceptări sănătoase a escatologici biblice.

Motivul 2: Iisus, exemplul nostru, a studiat escatologia. (Ce a studiat Iisus?)

Poate că sună puţin prea evident, dar gândiţi-vă, vă

rog, la următorul fapt simplu: Iisus a studiat escatologia. Bineînţeles că fragmentele escatologice din Scripturi nu erau singurele fragmente pe care le-a studiat Iisus din Scriptură, dar, totuşi, le-a studiat. Dacă eşti creştin, atunci ai decis să fii un ucenic al lui Iisus (Matei 28: 19 – 20). În Evanghelii, vedem adesea că Iisus citează din fragmentele escatologice ale Scripturii. Era clar că Iisus nu doar cunoştea fragmentele escatologice ale Scripturii, ci le şi înţelegea şi le interpreta corect bogăţia de sensuri profetice. La debutul lucrării Sale pământeşti, vedem că Iisus. Se ridică în picioare în sinagogă şi citeşte din sulul profetului Isaia:

A venit în Nazaret, unde fusese crescut, şi, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească şi I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea şi orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsaţi şi să vestesc anul de îndurare al Domnului”.

În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului şi a şezut jos. Toţi cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. Atunci, a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-aţi auzit”. 1 (Luca 4: 16 – 21)

Într-unul din mesajele Sale finale pentru ucenicii Săi, Iisus le-a răspuns la întrebarea: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri [distrugerea Templului]? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?” (Matei 24: 3). În răspunsul Său, Iisus face referiri directe la cartea lui Daniel, una dintre cele mai profund escatologice cărţi din Biblie:

De aceea, când veţi vedea urâciunea pustiirii, despre

care a vorbit prorocul Daniel, aşezată în Locul Sfânt – cine citeşte să înţeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munţi… (Matei 24: 15 – 16)

În acelaşi capitol, Iisus îl citează pe Isaia din nou şi face aluzie şi la profetul Iona, însemnând că Iisus stăpânea temeinic fragmentele escatologice ale Scripturii. Daţi-mi voie să mă repet: Iisus a studiat sau, mai bine, încercaţi abordarea lui Ioan Botezătorul: „Ioan zicea dar noroadelor care veneau să fie botezate de el: «Pui de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră şi nu vă apucaţi să ziceţi în voi înşivă: „Avem pe Avraam ca tată!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam. Securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face roadă bună este tăiat şi aruncat în foc.»” (Luca 3: 7 – 9).

escatologia. Şi totuşi, mulţi credincioşi nesocotesc azi porţiunile escatologice ale Bibliei, din diverse motive. Dacă nu cumva ne credem mai emancipaţi sau mai conectaţi la realitate decât Iisus, atunci cu siguranţă, ca ucenici ai Săi, ar trebui să urmărim cu seriozitate să dobândim o cunoaştere solidă a escatologici biblice.

Motivul 3: Dumnezeu a pus-o în Biblie.

Din nou, nu vreau să par aici precum „tipul cu înţelepciunea la purtător”, dar trag nădejde că tăria acestui punct stă în cât este de evident. Dacă Duhul Sfânt a găsit că este potrivit să umple paginile Bibliei cu referinţe din abundenţă (şi chiar vreau să spun din abundenţă) la zilele de pe urmă, atunci de ce marea majoritate a creştinilor trec cu vederea aceste părţi ale Scripturii? De ce atât de mulţi creştini tind să fie un pic cinici sau superficiali când vine vorba, de pildă, de cartea Apocalipsa? Deşi Dumnezeu n-a spus niciodată explicit: „Să studiaţi escatologia” ar fi putut tot atât de bine să o

facă, prin simpla virtute a faptului că i-a dat un loc atât de proeminent în Biblie. Trebuie să ne punem întrebarea: „Dacă Dumnezeu nu vrea să studiez şi să înţeleg chestiile astea, atunci la ce bun mai sunt ele acolo?” Gândiţi-vă la acest lucru: peste 25 la sută din versetele Bibliei au conţinut predictiv/ profetic.[205] Dacă nu punem la socoteală acele 25 de procente (alături de fireşte, acele genealogii infame şi pisăloage), atunci putem subţia semnificativ Biblia. Înainte să o facem, însă, presupun că ar trebui să zvârlim la gunoi versete precum: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3: 16). îmi cer scuze, bănuiesc că încercam, până la urmă, să fiu tipul cu înţelepciunea la purtător…

Motivul 4: Chestiile astea sunt, pur şi simplu, prea serioase ca să le ignori.

Oricine a citit cartea Apocalipsa ştie că evenimentele pe care mulţi dintre noi trăim să le vedem sunt serioase. Avem o descriere a morţii a jumătate dintre locuitorii pământului, la propriu (Apocalipsa 9: 18). Citim despre urgii, războaie, cutremure (Apocalipsa 6). Nu există nimic din „cel mai rău coşmar imaginabil al tău” care să nu se regăsească în Apocalipsa. Dar nici măcar nu trebuie să ne aventurăm până la cartea Apocalipsei ca să ne dăm seama de gravitatea acestor evenimente. Când citim capitolele 24 şi 25 din Evanghelia după Matei, dăm peste una dintre cele mai înfiorătoare şi tragice declaraţii ale lui Iisus din toată Scriptura. Gândiţi-vă, preţ de un minut, la realitatea şi greutatea a ceea ce afirmă Iisus aici:

Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî; veţi fi urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci, mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii. Se vor scula mulţi proroci mincinoşi şi vor înşela pe

205 Pawson, When Jesus Returns, pag. 2,3.

mulţi. Şi, din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit. (Matei 24: 9 – 13)

Dacă nici asta nu te mâhneşte şi nu te sperie până în adâncul sufletului, pur şi simplu nu mă pot raporta la tine. Eu mă aflu în siguranţă în dragostea lui Dumnezeu. Sunt încrezător că Iisus a murit pentru păcatele mele. Nu am nicio îndoială că nu există nimic în univers care să mă poată despărţi de dragostea lui Dumnezeu. Dar sunt, în acelaşi timp, deplin conştient de păcatul meu. Sunt conştient de înclinaţia mea de a aluneca într-o stare de autoamăgire care se compară, pe bună dreptate, cu una de beţie. Expresia nu spune că „mulţi se vor lăsa de mersul la biserică" ci că „mulţi vor cădea [de la credinţă]" şi că „dragostea celor mai mulţi se va răci". Iată ceva absolut terifiant. Aceştia sunt oameni pe care îi cunoaştem. Sunt oameni împreună cu care am gustat dulceaţa părtăşiei. Sunt fraţii şi surorile noastre. Treaba asta este reală şi este mortal de serioasă şi, pur şi simplu, nu ne putem permite luxul de a o ignora.

Motivul 5: Am putea foarte bine să ajungem să trăim aceste evenimente.

Această idee nu poate fi subliniată îndeajuns. Evenimentele schiţate în Biblie sunt reale. Mulţi dintre cei ce citim acest material ar putea, la modul cel mai posibil, să ajungă să vadă revenirea lui Iisus. Acum, poate că spui că fiecare generaţie s-a crezut cea din urmă. Deşi mulţi ar putea susţine că acest sentiment universal de anticipaţie a revenirii lui Iisus a existat dintotdeauna în sânul Bisericii, eu resping cu totul această noţiune. Au existat, desigur, numeroase grupări, multe dintre ele marginale, care au anticipat întoarcerea lui Iisus în generaţia lor, dar cei care nu au anticipat o iminentă întoarcere a lui Cristos au fost mult mai mulţi. De fapt, ar fi cinstit să spunem că această

generaţie este cea dintâi generaţie, după cea apostolică, ce are o mărturie atât de universală a iminenţei ceasului din urmă. În ce mă priveşte, ori de câte ori aud pe cineva punând pe tapet ideea că fiecare generaţie a Bisericii a crezut, în mod universal, că Cristos avea să revină în timpul vieţii lor, ascult să văd de la ce anume urmează să se scuze pe ei înşişi şi pe alţii. Niciodată nu se schimbă faptul că, ori de câte ori se emite această idee, scopul este acela de a invoca o scuză pentru a trăi viaţa într-o manieră care nu anticipează revenirea lui Cristos. Din nou, întrebarea pe care toţi trebuie să ne-o punem, şi cu atât mai mult cei ce sunt lideri în Biserică, este: Sunt atitudinile noastre aceleaşi ca ale membrilor Bisericii primare? Sau am adoptat o atitudine ce arată mai puţin precum exemplul pe care îl vedem în Noul Testament şi mai mult precum spiritul veacului în care trăim?

Motivul 6: Să ne dea înţelegere şi să ne pregătească inimile.

Unul dintre primele motive pentru care toţi avem nevoie să facem escatologia parte din dieta noastră spirituală obişnuită este acela că, prin aceasta, devenim pregătiţi. Această pregătire nu este, în primul rând, una fizică. Nu are de-a face cu depozitarea de alimente sau cu găsirea unei rute sigure de scăpare din oraşul în care trăim (deşi, până la un punct, ar putea). Este, în primul rând, o pregătire spirituală. Această pregătire sau „disponibilitate” apare din două motive şi niciunul n-ar trebui trecut cu vederea.

Motivul prim şi cel mai important se bazează pe efectele spirituale pe care le are studiul escatologici asupra inimilor noastre. Aceste efecte spirituale au de-a face cu acţiunile şi modul nostru de viaţă. Unul dintre ele este o dorinţă de sfinţire personală (Evrei 12: 14). Când citim în Biblie despre evenimente precum cele descrise în

Biblie şi despre teribilele şi îngrozitoarele evenimente ce vor veni, urmate de glorioasa apariţie a lui Iisus din ceruri, ne trezim că ne dorim să ne dezbărăm de orice păcat şi să ne concentrăm asupra nădejdii de a-L vedea, într-o bună zi, faţă în faţă. Cu adevărat, „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat” (1 Ioan 3: 3). Când citim descrierea noastră ca mireasă a lui Cristos, dorim să ne curăţim şi să ne păstrăm castitatea pentru viitorul nostru Mire.

…cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană. (Efeseni 5: 25 – 27)

Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.

(2 Corinteni 11: 2)

De asemenea, nu încape îndoială, vom dezvolta un adânc sentiment de urgenţă în ce priveşte rugăciunea şi evanghelizarea şi, poate, chiar plantarea de biserici. Am putea găsi în noi o nevoie mai adâncă de comuniune şi comunitate cu alţi ucenici ai lui Iisus (Evrei 10: 25). Şi sunt multe alte beneficii spirituale ale studierii escatologiei. Toate aceste efecte fac parte din acela mai mare, cumulativ, care ne va face să fim „gata” în zilele mari şi groaznice care ne stau în faţă şi până în ziua în care Iisus. Se va întoarce, în sfârşit.

Al doilea mod în care escatologia ne face să fim pregătiţi este prin cunoaşterea anticipativă şi înţelegerea pe care le oferă. Simplu spus, a fi avertizat dinainte înseamnă a avea armele la îndemână. Dacă, într-adevăr, suntem generaţia ce trăieşte chiar înainte de revenirea lui

Iisus, atunci acest factor nu ar putea avea o importanţă mai mare. Studiul escatologiei nu doar că ne pregăteşte inimile, ci ne şi dă descrieri specifice ale evenimentelor pe care să le urmărim în viitor. Pe pământ se vor petrece lucruri pe care vom avea nevoie să le înţelegem cu mintea, pentru a putea scăpa de ele sau pentru a le putea ocoli (Matei 24: 15 – 16; Apocalipsa 14: 9). Adevărata pregătire vine atât prin comuniune continuă cu El în rugăciune, cât şi printr-un răspuns informat la derularea externă a semnelor şi evenimentelor din jurul nostru. Comuniunea este acel „singur lucru" care capătă prioritate peste toate celelalte chestiuni ale vieţii creştine (Marcu 12: 29 – 30;

Psalmul 27: 4; Luca 10: 42), dar El Se aşteaptă de la noi, totodată, să nu fim ignoranţi. Din nou, tocmai din acest motiv ne-a împărtăşit atâtea informaţii. Iisus a spus: „Iată, v-am spus dinainte" (Matei 24: 25).

Prin urmare, atât priceperea, cât şi pregătirea spirituală se combină în inimile şi vieţile noastre şi ne fac cu adevărat „gata". Această stare de disponibilitate este descrisă în Biblie prin termeni precum „cumpătare", „alertă" „veghere" etc. Şi suntem avertizaţi din plin să rămânem întotdeauna într-o asemenea stare. În Matei 24 şi 25, Iisus spune, în repetate rânduri, lucruri precum „Vegheaţi" (Matei 24: 42; 25: 13), „Vedeţi să nu vă înşele nimeni" (24: 4). Ori de câte ori ne apropiem de fragmente escatologice ale Scripturii, găsim genul acesta de avertismente/îndemnuri.

Ni se porunceşte să rămânem într-un duh de veghere:

Eu însă voi privi spre Domnul, îmi voi pune nădejdea în Dumnezeul mântuirii mele, Dumnezeul meu mă va asculta. (Mica 7: 7)

Căci în lume s-au răspândit mulţi amăgitori, care nu mărturisesc că Iisus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul,

iată antihristul! Păziţi-vă bine să nu pierdeţi rodul muncii voastre, ci să primiţi o răsplată deplină. (2 Ioan 1: 7 – 8)

Ni se porunceşte să fim întotdeauna în alertă:

Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopţii, sau la cântarea cocoşilor, sau dimineaţa. Temeţi-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: „*Vegheaţii*” (Marcu 13: 35, 37, sublinierea adăugată)

Vegheaţi dar în tot timpul şi rugaţi-vă, ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului.

(Luca 21: 36, sublinierea adăugată)

...şi se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea *vegheaţi*... (Faptele Apostolilor 20: 30 – 31, sublinierea adăugată)

Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. *Vegheaţi* la aceasta cu toată stăruinţa şi rugăciune pentru toţi sfinţii. (Efeseni 6: 18, sublinierea adăugată)

Într-adevăr, Scripturile compară trăirea în ignoranţă cu privire la zilele din urmă cu starea de adormire sau beţie:

De aceea să nu dormim ca ceilalţi, ci *să veghem şi să fim treji*. (1 Tesaloniceni 5: 6, sublinierea adăugată)

Fiţi treji şi vegheaţii Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită. (1 Petru 5: 8, sublinierea adăugată)

De fapt, beţia este starea specifică ce îi descrie pe cei ce s-au compromis cu „Curva Babilonului” din cartea Apocalipsei: „Apoi unul din cei şapte îngeri care ţineau cele şapte potire a venit de a vorbit cu mine şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe

ape mari. Cu ea au curvit împăraţii pământului şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!" (Apocalipsa 17: 1 – 3). Aceste expresii: „vegheaţi", „fiţi treji", „aveţi grijă", toate vorbesc despre o activitate foarte conştientă. Aşadar, să ţinem cont de aceste avertismente. Să cultivăm o relaţie de adâncă iubire şi comuniune zilnică cu neasemuitul nostru Rege şi să nu neglijăm informaţiile pe care ni le-a descoperit din timp în Cuvântul Său grozav.

Motivul 7: Ca bază pentru orice lucrare profetică.

Un alt motiv care a fost, în opinia mea, trecut aproape cu desăvârşire cu vederea de către slujitorii profetici din Biserică este că o înţelegere corectă a escatologiei biblice este fundamentul esenţial al oricărei lucrări adevărate de profeţie. Spun acest lucru cu referire la orice individ care este chemat la slujba specifică de profet, precum şi oricărei biserici care se simte chemată la nivel corporativ să fie un popor profetic. Ce înţeleg, în acest caz, prin profetic nu ţine doar de darurile sau abilitatea date de Dumnezeu de a vorbi şi încuraja, de a edifica, şi nici chiar de cuvântul direcţionat către un alt individ. Vorbesc despre acele lucrări profetice sau biserici care se simt chemate să profeţească despre evenimente specifice din perspectiva lui Dumnezeu. Vorbesc despre indivizi şi biserici care se simt chemate să devină o forţă relevantă pe pământ sau în oraşele şi comunităţile lor. Convingerea mea este că, drept rezultat al lipsei unei viziuni clare asupra viitorului, care să fie întemeiată pe o înţelegere corectă a escatologici biblice, Biserica suferă şi tinde să fie mult mai puţin influentă ca adevărat popor profetic. Acelaşi lucru este valabil şi pentru oricare individ chemat la o lucrare profetică.

Daţi-mi voie să încerc să reformulez cu mai multă claritate. Biblia ne dă informaţii foarte specifice şi detaliate despre viitorul acestei lumi. Evenimentele

acestea vor avea implicaţii sociale, economice, religioase şi, cel mai important, spirituale, fără precedent pentru întregul pământ. Dacă cineva se crede chemat să fie un glas profetic care vorbeşte cu relevanţă şi putere de la Dumnezeu lumii şi bisericii vestice călduţe (o majoritate a profeţiilor Vechiului Testament era îndreptată către israeliţii căldicei), atunci este absolut necesar să înţeleagă mai întâi cuvântul profetic lămurit, ce s-a scris deja.

Un bun exemplu contemporan, pentru a-mi demonstra ideea aici, este faptul că Dumnezeu însuşi a restabilit poporul evreu în ţara lui Israel. El a spus lămurit, în urmă cu mii de ani, că va face acest lucru. Întoarcerea poporului evreu în ţara lor de baştină este o parte de netăgăduit a desfăşurării clare a profeţiei biblice. Renaşterea Israelului este un pas necesar în planurile lui Dumnezeu de a-şi duce la împlinire toate promisiunile Sale bune şi legămintele încheiate cu poporul evreu. În prezent, un val masiv de antisemitism se răspândeşte cu forţe noi peste tot în lume. De astă dată, însă, antisemitismul nu mai este numit antisemitism, ci, mai degrabă, se ascunde sub eufemismul „antisionism”.[206] Ca rezultat al neînţelegerii scopurilor clare pe care le are Dumnezeu cu naţiunea lui Israel şi cu poporul evreu, şi care sunt detaliate în Scriptură, mulţi creştini au susţinut, fără să-şi dea seama (sau chiar cu totul în cunoştinţă de cauză), teologiile şi cauzele antisemite. Aceasta este o gravă şi tristă eroare. În toată istoria, Biserica a făcut aceeaşi greşeală de nenumărate ori. La drept vorbind, tocmai din cauza neînţelegerii naturii viitoarei împărăţii escatologice a lui Dumnezeu şi a părţii lui Israel în ea, Biserica Creştină a comis erorile cele mai grave, după cum se poate demonstra din istoria ei. Instituirea Bisericii statale, sub

206 Chesler, The New Anti-Semitism, pag. 4, 87 (şi cea mai mare parte din ce se află între aceste pagini).

Constantin, şi Cruciadele au fost, amândouă, rezultatele directe ale unei teologii greşite cu privire la împărăţia lui Dumnezeu şi la statutul poporului evreu, ale unei teologii bazate pe o escatologic falsă. Gândiţi-vă cât de diferită ar fi putut fi lumea, dacă Biserica nu ar fi căzut în aceste erori. Naţiunea Israelului este departe de a fi perfectă şi, în mod cert, nu se află în afara oricărei critici; acelaşi lucru se poate spune despre oricare dintre naţiuni. Dar, în lipsa unui fundament al cuvântului profetic clar din Biblie cu privire la Israel, mulţi creştini nu ştiu cum să discearnă corect natura sau obârşia multor evenimente care orbitează în jurul statului Israel şi al poporului evreu de azi.

Şi acest lucru este îndeosebi adevărat în lumina norului tot mai mare de dezinformare şi propagandă sfruntată care vizează demonizarea Israelului. Acesta este doar un exemplu pentru felul în care lipsa înţelegerii axei temporale profetice a evenimentelor din Biblie îi poate face, în zilele din urmă, pe creştinii bine-intenţionaţi şi inteligenţi să rateze ceea ce li se derulează chiar înaintea ochilor. În loc să fie o forţă relevantă în lume, acordată la mintea lui Dumnezeu, o astfel de persoană ar putea, în fapt, să dea o mână de ajutor planurilor a căror inspiraţie vine de la Satan. Înţeleg că această chestiune este foarte controversată, dar poziţia mea rămâne fermă. Revelaţia pe care orice profet o transmite trebuie să fie clădită pe temelia solidă a Cuvântului Profetic (cu majusculă) încercat al Bibliei. Cei ce doresc să fie profetici (cu minusculă) fără să fi ingerat şi asimilat mai întâi Evanghelia Escatologică profetică în fiinţa lor vor fi debilitaţi în eficacitatea slujirii lor. Oamenii care cred că pot fi glasuri profetice cu adevărat eficace fără să înţeleagă în mod real mesajul Evangheliei ar fi priviţi drept iluzorii de către majoritatea creştinilor.

Însă mesajul Evangheliei este mesajul escatologic profetic. Mesajul Evangheliei nu vorbeşte doar despre Iisus care a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Crucea lui Iisus este fundamentul mesajului Evangheliei, însă concluzia lui este revenirea lui Cristos. Elementul central şi culmea escatologiei biblice este revenirea lui

Iisus pentru a domni, la propriu, peste pământ, din Ierusalim! Mesajul Evangheliei, potrivit căruia Iisus a murit pentru păcatele noastre, nu este, în lipsa întoarcerii Sale, întreaga Evanghelie. Escatologia biblică întregeşte mesajul Evangheliei. „Căci mărturia lui Iisus este duhul proorociei" (Apocalipsa 19: 10). Sau, parafrazat, mesajul despre Iisus dus lumii (mesajul împărăţiei lui Dumnezeu) şi escatologia biblică (duhul profeţiei) sunt unul şi acelaşi lucru. Pentru a curge în spiritul profeţiei, Dumnezeu aşteaptă ca profeţii Săi să înţeleagă mesajul deplin al Evangheliei, care nu este nimic mai puţin decât întreaga „mărturie a lui Iisus".

CUM SĂ STUDIEM ESCATOLOGIA: UN MODEL BIBLIC

Asemenea contemporanilor Săi, Iisus a studiat Scripturile de la o vârstă fragedă, dar eu cred şi că El venea cu regularitate înaintea Tatălui, în smerenie şi în rugăciune, cerându-l să-l dezvăluie înţelesul Scripturilor (Marcu 1: 35; Luca 5: 16; Matei 14: 23). Cred că este sigur să spun că Iisus a ajuns să înţeleagă chemarea Sa către lume şi, în ultimă instanţă, la moartea pe cruce, nu doar în virtutea faptului că era Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, ci şi printr-un studiu diligent al Scripturilor, combinat cu disciplina de a petrece timp cu Tatăl, prin Duhul Sfânt, în rugăciune. Şi, deşi Biblia nu afirmă explicit cât de des postea Iisus, sunt încrezător că o făcea cu regularitate (Ioan 4: 32; Matei 17: 21; Evrei 5: 7). Iisus şi-a trăit viaţa pe pământ în deplină dependenţă de Duhul Sfânt (Luca 4:

1). Dacă dorim să fim adevăraţi urmaşi ai lui Iisus şi să înţelegem ce au Scripturile de spus despre viitorul lumii noastre, al ţării noastre, al oraşelor noastre, al vieţilor noastre şi al celor din familia noastră, avem nevoie să le studiem cu sârguinţă, cu rugăciune şi post consecvent, regulat. Este atât de simplu. Nu există scurtături. Dumnezeu ne-a promis că, dacă îl vom căuta cu toată inima, El va răspunde:

Cheamă-Mă, şi-ţi voi răspunde şi îţi voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoşti. (Ieremia 33: 3)

De aceea şi Eu vă spun: „Cereţi, şi vi se va da; căutaţi, şi veţi găsi; bateţi, şi vi se va deschide”. (Luca 11: 9)

Mă veţi căuta, şi Mă veţi găsi dacă Mă veţi căuta cu toată inima. (Ieremia 29: 13)

Postul şi rugăciunea, combinate cu o atitudine de disperare, vor mişca inima lui Dumnezeu să răspundă. Cred că, în ce priveşte zilele din urmă, acesta este modelul pe care trebuie să-l urmăm. Găsim acest model în viaţa profetului Daniel. Să vedem ce spune textul din Daniel 9: 1 – 4:

În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăţia chaldeenilor, în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărţi că trebuia să treacă şaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către prorocul Ieremia. Şi mi-am întors faţa spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, şi l-am făcut următoarea mărturisire…

Observaţi tiparul. Daniel citeşte din Scriptura profetului dinaintea lui, Ieremia, şi discerne că trăieşte în

vremurile despre care vorbea profeţia. Răspunsul său este mandatul nostru: „Şi mi-am întors faţa spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, şi l-am făcut următoarea mărturisire…”

Nici măcar nu-şi încheiase rugăciunea când i s-a şi înfăţişat îngerul Gabriel:

Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu Israel şi îmi aduceam cererile înaintea Domnului, Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor, iute, omul Gavril, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie şi m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. El m-a învăţat, a stat de vorbă cu mine şi mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ţi luminez mintea. Când ai început tu să te rogi, a ieşit cuvântul, şi eu vin să ţi-l vestesc; căci tu eşti preaiubit şi scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta şi înţelege vedenia!” (Daniel 9: 20 – 23)

Uimitor! Dacă te încearcă sentimente de confuzie şi neputinţă legate de priceperea vremurilor din urmă, încurajează-te cu această poveste şi cu acest model. Când ne facem partea studiind, rugându-ne şi postind, cerând înţelepciune, înţelegere şi revelaţie, atunci Dumnezeu a promis să-şi facă partea şi să răspundă cu ajutor supranatural. El va veni şi ne va deschide Scripturile şi chiar ne va lumina cu privire la evenimente mondiale. Şi tocmai de acest fel de iluminare supranaturală vom avea nevoie în zilele ce vor veni. Dar să ne încurajăm – chiar dacă viitorul pare înfricoşător, nu suntem nevoiţi să-l înfruntăm de unii singuri. Iisus a promis că va fi cu noi (Matei 28: 19 – 20). El a promis că nu ne va lăsa orfani, că va fi cu noi ca să ne ajute:

Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt

Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte, dar voi îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi şi va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

(Ioan 14: 16 – 18)

El a promis foarte specific că, în zilele din urmă, vor fi aceia ce vor străluci cu lumina Lui şi vor da pricepere şi lumină şi altora:

Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac şi în veci de veci. (Daniel 12: 3)

Înţelepţii poporului vor învăţa pe mulţi. Unii vor cădea, pentru o vreme, loviţi de sabie şi de flacără, de robie şi de jaf. (Daniel 11: 33)

El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite până la vremea sfârşitului. Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi; cei răi vor face răul şi niciunul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege”. (Daniel 12: 9 – 10)

Acum, din nefericire, mai este amintită aici şi evidenta parte negativă, aceea că mulţi vor cădea şi vor fi rafinaţi prin „curăţire” şi necaz, dar ideea este că, în zilele din urmă, Dumnezeu a spus că va ridica pe aceia care vor „străluci ca strălucirea cerului” Aceştia vor conduce pe „mulţi la neprihănire” şi vor „învăţa pe mulţi” Am discutat deja modelul biblic de dobândire a unei astfel de înţelegeri: comuniune cu Dumnezeu, rugăciune şi post şi un studiu sârguincios şi umil al Cuvântului lui Dumnezeu. Prin acest model, Dumnezeu va face ca mulţi să evite să fie înfrânţi sau nedumeriţi de întuneric. Dimpotrivă, ei vor „străluci ca strălucirea cerului şi vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele în veci de veci…”

UN E-MAIL DIN PARTEA UNUI MUSULMAN AMERICAN

De la: Tamim

Subiect: Dă-te bătut! Pierzi în faţa noastră.

Walaikum.

Am citit cu atenţie patetica ta încercare de a discredita Religia lui Dumnezeu şi pe Marele Său Profet Realmente trist. Nu sunt un apologet. Da, Profetul Mahomed (pacea fie cu el) a comis acte de violenţă. Nu am nicio problemă cu asta. Suntem musulmani, nu pasivişti. Uneori în viaţă trebuie să lupţi. Nu trebuie să te înalţi, dar trebuie să iei poziţie. Nu justific violenţa teroriştilor, nici actele de violenţă înfăptuite de două mii de ani de tiranie şi violenţă creştină. Distrugerea culturilor politeiste, cei o mie de ani ai săi de misiune genocidală faţă de evrei, precum şi persecutarea gânditorilor liberi precum Galileo, Bruno şi Copernic. Procesele europene şi americane pentru vrăjitorie, precum şi „terorismul creştin" al irlandezilor, KKK (o organizaţie teroristă albă anglo-saxonă). Ar trebui să îi întrebăm pe nomazii avari cât de mult iubesc ei religia „Prinţului păcii"… o, stai puţin, nu putem. Au fost cu totul şterşi de pe faţa pământului într-un efort genocidal al lui Charlemagne, pentru că au refuzat să se convertească la cultulpaulin al sângelui, pe care în derâdere îl numiţi „Calea". Creştinismul a fost năpasta, biciul acestei planete. A produs mai multă durere, tortură şi moarte decât oricare altă mişcare fanatică inventată vreodată. Aşa că, uită-te bine în oglindă data viitoare, când începi să ne critici. Islamul trece cu vederea violenţa în condiţiile potrivite. Dacă ne ameninţaţi comunitatea noastră, credinţa noastră, casa sau modul nostru de viaţă, atunci ni se PORUNCEŞTE de către Dumnezeu să apărăm ce e al nostru. Noi nu întoarcem celălalt obraz, ci vă bătucim şezutul – şi totul *în numele lui Dumnezeu. Dar*

islamul ne dă linii directoare foarte rigide; reguli de angajare, dacă vrei. Nu ai voie să ucizi un necombatant, o femeie, un copil sau o persoană vârstnică. Nu ai voie să distrugi copaci, clădiri sau să dai foc câmpurilor. Şi sub nicio formă nu ai voie să ucizi un musulman. Acestea sunt scrise în alb şi negru şi nu sunt deschise la „interpretare". Oricine încalcă aceste reguli se duce în focul iadului şi încalcă islamul. Evaluarea ta este corectă. Noi, musulmanii, nu ne jucăm jocuri video. Dumnezeu ne-a dat legi şi reguli, tot aşa ca evreilor, iar noi le urmăm, indiferent de ce ar crede o grupare de filosofi „ai iluminării". Aceasta este lege făcută de oameni, nu lege divină. În islam, a-l blasfemia pe Profetul Mahomed (sau pe oricare altul) înseamnă să fii dat la moarte. Punct. După cum ar şi trebui să fie. Din păcate, nu putem face asta în America, altminteri voi aţi primi justa răsplată pe care o meritaţi prin eforturile voastre pe Internet. Dar tot izbutim să vă mai învăţăm niscaiva respect şi maniere, din când în când. Ultimul om care a rostit blasfemii la adresa Sfântului Profet în faţa mea şi-a înghiţit amândoi incisivii frontali, fix trei secunde mai târziu. Mi-a făcut o deosebită plăcere gândul că, data viitoare când mai rosteşte blasfemii, o va face cu un sâsâit. Păgânii trebuie să se convertească sau să moară. Punct. După cum ar şi trebui să fie. Oameni precum wiccanii, adepţii New Age şi hinduşii sunt paraziţi pe planeta lui Dumnezeu. Ori să-şi schimbe căile, ori să-şi accepte justa pedeapsă. Creştinii şi evreii sunt Poporul Cărţii şi ar trebui toleraţi şi chiar protejaţi. Dar se amăgesc şi ar trebui să fie taxaţi în ţările noastre pentru că suntem nevoiţi să trăim cu ei. Dacă vorbesc împotriva islamului în ţările noastre, ar trebui pedepsiţi. Homosexualii. În ţara aceasta a naşterii mele, acestora li se permite, în mod ruşinos, să facă paradă în sus şi-n jos pe străzi, în faţa copiilor noştri. Unele state le dau voie

chiar să se căsătorească. Sentinţa pentru homosexualitate în islam este moartea. Şi aşa ar şi trebui să fie. Califul Omar ibn Kattaub (ra) obişnuia să pună să fie aruncaţi de pe acoperişurile minaretelor. Faceţi asta în San Francisco cu 25% din populaţia lor, zvârliţi-i de pe câţiva din zgârie-norii aceia şi naţiunea aceasta va vedea o ameliorare drastică. Hoţilor ar trebui să li se taie mâinile, iar criminalilor, capetele, după cum se făcea în ţara noastră, când îi spânzuram şi îi împuşcam pe hoţii de cai şi pe criminali. Nu să fie închişi şi hrăniţi pe cheltuiala noastră, pentru tot restul vieţii lor. Conduceţi ţara asta cu acele legi de frontieră şi infracţionalitatea va scădea. Şi poate că, într-o zi, curând, aşa va fi. Veţi vedea, zeloţi paulini idioţi, că religia voastră este pe cale să fie depăşită numeric. Până în 2025, vom ajunge să fim religia majoritară în lume. În *ultimii 20 de ani, ne-am dublat numărul, iar în America îi depăşim acum la număr pe evrei. De unde moscheile noastre se găseau, cu doar zece ani în urmă, doar în câteva oraşe, acum răsar în aproape toate orăşelele şi suburbiile. Chemarea la Rugăciune poate fi auzită prin megafoane în cele mai mari oraşe acum, când în 1980 nici nu s-ar fi pomenit aşa ceva. Suntem religia cu cea mai rapidă creştere din lume, cu 20.000 de convertiţi pe an în această ţară. 8 din 10 sunt femei, care se vor căsători cu bărbaţi musulmani şi vor avea copii musulmani, ridicându-ne numărul în această ţară dublu sau triplu în următorii 20 de ani. Islamul, fie că vă place sau nu, este viitorul acestei planete, şi încă unul care se apropie vertiginos. Allah fie lăudat! Era inevitabil. Creştinismul este o religie falsă care îl idolatrizează pe Iisus ca pe un Zeu Herculean, într-o jertfă de sânge bizară şi morbidă, cu valenţe păgâne. Vine nu de la Iisus sau de la Dumnezeu, ci de la un profet fals pe nume Pavel, care a încălcat Legea lui Moise şi a făcut un om egal cu Dumnezeu. Biblia*

voastră este un text corupt care a fost rescris, adăugit şi re-editat încă de la început ca să se potrivească cu credinţele voastre bolnave. Aceasta este blasfemie şi toţi cei ce o cred sunt sortiţi focului iadului. Ne-a luat 1.425 de ani să începem să frângem strânsoarea acestui cult al sângelui asupra omenirii, dar, în sfârşit, ne apropiem de a o face o opinie minoritară. Dumnezeu face, în sfârşit, să triumfe adevărata lui cale. Deci nu vă place de noi? Vreţi să fim „controlaţi în America", ziceţi? Atâta pagubă. Avem libertate religioasă în ţara asta şi suntem păziţi de Al. Doilea Amendament şi de Titlul 7 al Actului Drepturilor Civile din 1964. Ne concediaţi, vă dăm în judecată. Ne persecutaţi, obţinem simpatie şi, ca atare, mai mulţi convertiţi. Ne ardeţi moscheile, ne clădim alta nouă cu donaţii din simpatie (adesea din partea unor grupuri bisericeşti), iar vinovaţii înfundă puşcăria. Şi, în tot acest timp, devenim mai mulţi, mai bogaţi şi mai influenţi în această ţară. Suntem poliţia voastră, băcanii voştri, secretarele voastre, doctorii, avocaţii, profesorii de şcoală şi vecinii voştri. Copiii voştri merg la şcoală cu ai noştri. Oman şi Muhammad sunt acum nume tot atât de comune în registrele şcolilor pe cât sunt şi Brendan şi Michael. Suntem aici. Devenim tot mai mulţi, cu fiecare minut. Luăm cu asalt această planetă. Şi nu puteţi face NIMIC în legătură cu asta. Aşa că daţi-i drumul şi puneţi-vă pe smiorcăit; mă voi delecta cu crizele voastre patetice de nervi, în timp ce noi vă conducem viitorul. Sau alăturaţi-vă nouă. Acceptaţi islamul pentru salvarea voastră. Pentru că ai voştri copii şi/sau strănepoţi probabil o vor face.

Pacea fie cu tine.

Tamim.

Interviu cu Harun Yahya

10 ianuarie 2009

Consideraţi creştinismul un sistem de necredinţă

care va fi eliminat sub domnia lui Mahdi şi Iisus?

Creştinii autentici sunt oamenii care cred în Allah (Dumnezeu), nutresc o dragoste fierbinte pentru Profetul Iisus (pacea fie cu el) şi cred în îngeri şi în viaţa de apoi. Este imposibil pentru un musulman să privească un creştin ca pe un necredincios. Potrivit Coranului, creştinii şi evreii sunt Oamenii Cărţii. În Coran, musulmanii sunt încurajaţi să stabilească relaţii civilizate, bazate pe respect şi compasiune, cu Oamenii Cărţii. Este legal ca Oamenii Cărţii şi Musulmanii să mănânce bucate preparate de cealaltă parte, iar bărbaţii musulmani pot să îşi ia neveste femei din Poporul Cărţii (Surat al-Ma'ida, 5). Aceste prevederi arată că pot fi stabilite relaţii de prietenie, de vecinătate şi familiale între musulmani, creştini şi evrei şi că ar trebui, de aceea, să se bucure de relaţii sociale sincere, vii, iubitoare şi afectuoase. Musulmanii devotaţi consideră Poporul Cărţii o moştenire de la profeţii Avraam, Moise şi Iisus (pacea fie cu ei toţi). Ei îi apără, veghează peste ei şi le pun la dispoziţie un mediu în care pot să se închine după cum doresc şi să trăiască în tihnă. Profetul Mahomed (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) este modelul de rol al musulmanilor în această privinţă. El întotdeauna a tratat evreii şi creştinii cu mare dreptate şi compasiune şi a urmărit un climat bazat pe dragoste şi înţelegere între membrii credinţei avraamice şi musulmani.

La sfatul Profetului Mahomed (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea), unii musulmani expuşi la opresiune şi intimidare din partea idolatrilor din Meca au căutat adăpost la regele Najashi al Etiopiei. Ei au elaborat un model de coexistenţă cu evreii care trăiau în Medina, care avea să reprezinte un model pentru toate generaţiile ce au urmat. Sunt relatări despre Mesagerul lui Allah (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) în care acesta a

participat la ospeţele de nuntă ale Oamenilor Cărţii şi le-a oferit ospitalitatea lui. Când creştinii najreni au venit în vizită, Profetul Mahomed (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) şi-a întins veşmântul lui de lână pentru ca ei să şadă pe el. *Căsătoria Profetului nostru* (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea *pacea*) cu Mariye (sau Maryam), o creştină egipteană, este un alt exemplu al acestei atitudini. După moartea Profetului (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea), atitudinile virtuoase ale musulmanilor faţă de Oamenii Cărţii s-au bazat pe stipulările Coranului şi pe toleranţa pe care Profetul Mahomed (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) a extins-o acestor comunităţi de-a lungul vieţii sale.

Credinţa creştină în Trinitate are nevoie să fie schimbată. Este un singur Dumnezeu. Iar Profetul Iisus (pacea fie cu el) este slujitorul lui Allah. Valorile lui morale îl fac un slujitor superior şi sfânt, dar unul care continuă să aibă nevoie să mănânce, să bea, să doarmă şi care are şi alte nevoi umane, fizice. Potrivit ideii de Trinitate, Dumnezeu este Tatăl, Profetul Iisus (pacea fie cu el) şi Duhul Sfânt. Dar creştinii se roagă doar lui Iisus (pacea fie cu el). De ce evită să se roage lui Allah? De ce nu se roagă Duhului Sfânt? Dacă există trei deităţi (sigur Allah este mai presus de asta), de ce nu se roagă la toate odată? Există, în mod evident, o eroare şi o lipsă de logică în această credinţă. Dar cel ce va corecta această greşeală este Profetul Iisus (pacea fie cu el). Atunci când se va întoarce pe pământ, el le va spune creştinilor adevărul şi îi va îndruma spre credinţa cea adevărată.

Sunteţi în acord cu aceşti alţi autori, jurişti şi erudiţi musulmani că sub domnia lui Mahdi şi a lui Iisus, creştinii şi evreii se vor confrunta cu opţiunea de a se converti la islam sau de a muri?

Sistemul lui Hazrat Mahdi este unul raţional şi bine

intenţionat, bazat pe dragoste de oameni, respect şi compasiune. Sunt sute de ḥadīth-uri cu totul demne de încredere despre venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) şi despre întoarcerea Profetului Iisus (pacea fie cu el), dar niciunul nu spune că se va vărsa sânge în timpul lui Mahdi. Dacă cineva sugerează aşa ceva, greşeşte şi a interpretat greşit ḥadīth-urile şi alte relatări. Una dintre trăsăturile distinctive ale lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) este că va face să triumfe morala religioasă prin mijloace paşnice şi iubitoare. Ḥadīth-urile spun că, în timpul lui Mahdi, nasul nimănui nu va sângera şi că cel adormit nu va fi deşteptat din somnul său:

Cei ce jură credinţă lui (Hazrat Mahdi) o vor face între Stâlp şi Piatră (lângă Kaaba). El nu îl va deştepta pe cel ce doarme şi niciodată nu va vărsa sânge. (al-Haytamî, Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar, 24).

Oamenii vor roi în jurul lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) precum albinele în jurul prisăcarului. El va umple lumea cu dreptate, acolo unde înainte era plină de asuprire. Dreptatea lui va fi atât de mare încât nimeni care doarme nu va fi trezit şi nu se va vărsa nici măcar un strop de sânge... (Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar, 29, 48)

Se mai narează şi că justiţia, pacea şi dragostea vor conduce lumea după venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) şi a Profetului Iisus (pacea fie cu el):

El va stârpi ura şi duşmănia... va umple lumea cu pace precum un castron cu apă. Va exista unitate religioasă şi nimeni în afară de Allah nu va fi venerat. Războiul îşi va lăsa deoparte povara. (Sunan Ibn Majah, 10/334)

Nu va mai fi duşmănie între nimeni. Şi orice vrăjmăşie, conflict şi dispute vor dispărea. (Imam Sharani, *Death-Doomsday – The Hereafter and the Portents of the*

end Times, pag. 496)

După cum observaţi în expresia „războiul îşi va lăsa deoparte povara”, toate formele de violenţă, opresiune, tiranie şi conflict vor ajunge la capăt în timpul lui.

Dacă voi apuca vreodată ziua când Mahdi şi Iisus vor fi pe pământ, eu nu mă voi converti la islam. Va mai fi şi o altă opţiune pentru mine, alta decât moartea? *Şi care va fi scopul abolirii* jizya, *dacă nu de a elimina opţiunea de a fi un* dhimmi *protejat*?

Atunci când Hazrat Mahdi şi Profetul Iisus (pacea fie cu el) vor veni, ei vor spune oamenilor despre erorile existente în creştinism. Dacă cineva vine şi spune: „Eu sunt fiul lui Allah” (Allah e mai presus de asta), trebuie să urmăm cursul destinului acelei persoane. Este imposibil ca aceasta să aibă succes în destinul său. Doar cineva care spune: „Este un singur Dumnezeu şi eu sunt slujitorul lui” poate avea succes. Altminteri, ei vor da greş, evident, pentru că Profetul Iisus (pacea fie cu el) spune şi că este un singur Dumnezeu şi se roagă Lui. Allah (Dumnezeu) nu poate să se roage lui Allah (Dumnezeu). Biblia conţine diverse exemple în care Iisus (pacea fie cu el) se roagă lui Allah (Dumnezeu):

În zilele acelea, Iisus S-a dus în munte să se roage şi a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.

(Luca 6: 12)

A doua zi dimineaţă, pe când era încă întuneric de tot.

Iisus S-a sculat, a ieşit şi S-a dus într-un loc pustiu. Şi. Se ruga acolo. (Marcu 1: 35)

După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să se roage singur la o parte. Se înnoptase, şi El era singur acolo. (Matei 14: 23)

De ce creştinii se roagă doar lui Iisus (pacea fie cu el) şi nu şi Duhului Sfânt? Dacă îi consideră şi pe aceştia a fi

Dumnezeu (Allah este mai presus de asta), există, în mod clar, o eroare aici. Din moment ce ei îi privesc pe toţi trei ca fiind Allah (Dumnezeu) (Allah este mai presus de asta), de ce se roagă doar lui Iisus (pacea fie cu el), când ar trebui să se roage direct lui Allah (Dumnezeu)? Biblia spune că este un singur Allah (Dumnezeu) şi că credincioşii trebuie să-L slujească pe El, în mai multe rânduri:

Iisus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: «Ascultă. Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn» şi «Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta». Iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.» Nu este altă poruncă mai mare decât acestea". Cărturarul I-a zis: „Bine, învăţătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de EL" (Marcu 12: 29 – 32)

Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-l slujeşti". (Matei 4: 10)

A împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi singurului Dumnezeu să fie cinstea şi slava în vecii vecilor! Amin. (1 Timotei 1: 17)

...căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin. (Romani 1: 25)

Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va clarifica toate acestea la apariţia lui şi, când va veni, Profetul Iisus (pacea fie cu el) va învăţa pe alţii adevărul.

În vremea aceasta, creştinii şi evreii vor deveni musulmani prin minunata natură a unui miracol. În Coran, Allah spune că nimeni nu va da greş să creadă în Profetul Iisus (pacea fie cu el) înainte de moarte:

Nu este niciunul dintre Oamenii Cărţii care să nu creadă în el înainte de moartea lui; iar în Ziua învierii, el va fi martor împotriva lor. (Surat an-Nisa, 159)

Allah se referă aici la credincioşii autentici. Nu se face referire la o credinţă ipocrită, impusă sub presiune. *Ipocrit* este cuvântul pentru cel ce crede cu forţa, iar Allah revelează că ipocriţii sunt oamenii cei mai ticăloşi din lume şi vor fi aruncaţi în cercul cel mai de jos, cel mai umilitor şi violent, al Iadului. Allah nu vrea ca oamenii să fie ipocriţi. Dar dacă cineva se descrie ca fiind musulman când în fapt nu este, atunci este ipocrit. Islamul se opune cu putere acestui lucru. După cum spune versetul 256 din Surat al-Baqara: „Nu există obligaţie acolo unde este privită religia…”

Toţi în vremea aceea vor fi credincioşi adevăraţi, prin intermediul devoţiunii lor faţă de Profetul Iisus şi Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei) şi sub influenţa lor. Toţi oamenii vor crede de bunăvoie, fericiţi şi în cunoştinţă de cauză, din dragostea pe care o poartă Profetului Iisus şi lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei). Allah îi va face pe toţi să creadă, ca un miracol.

Cât despre taxa pe cap de locuitor impusă nemusulmanilor, aceasta nu este o chestiune obligatorie. Dacă cineva vrea să trăiască sub protecţia statului islamic, atunci este perfect normal şi esenţial să contribuie la cheltuielile statului. Ca oricare cetăţean, trebuie să contribuie la ceea ce cheltuie statul. Dar dacă nu vrea ajutorul şi protecţia statului, atunci fireşte că nu este nevoie să plătească. În acelaşi fel în care ţările ce se alătură Uniunii Europene pun la punct un fond comun, oricare cetăţean din oricare ţară plăteşte ceva către bugetele municipale şi costuri precum drumuri, apă, electricitate şi altele asemenea; este vorba de un soi de cerinţă similară, dar nu obligatorie.

Cât de des primiţi rapoarte de la creştini sau evrei care au citit cărţile dvs. şi s-au convertit la islam în urma lor?

Ştiu că sunt sute de oameni, peste tot în lume, care au devenit musulmani după ce au citit lucrările mele. Puteţi vedea acest lucru dintr-o scurtă cercetare a Internetului. Au fost progrese uriaşe în Rusia, Britania, China, America, Germania şi Franţa, în particular. De asemenea, se mai reflectă şi în presă, din când în când, dar mulţi oameni ne contactează zilnic prin www.harunyahya.com şi ne trimit mesaje spunând că s-au convertit la islam.

Mulţi şiiţi cred că prin emergenţa lui al-*Mahdi Muntadhzar*, *toţi sunniţii se vor converti la islamul şiit. Cum va unifica Mahdi sunniţii şi şiiţii, în percepţia dvs*? *Cum va arăta acest lucru*? *Credeţi că şiiţii se vorface sunniţi*?

Este vorba aici despre o creştere a dragostei *alh al-bayt* [linia urmaşilor profetului Mahomed] în timpul lui Hazrat Mahdi (pacea fie peste el). Va fi o dragoste puternică pentru urmaşii profetului Mahomed (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea). Iar aceasta se întâmplă deja. Faptul că musulmanii cresc în dragostea lor pentru binecuvântatul Ali, Hasan şi Hussein, linia Profetului Mahomed (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea), în alte cuvinte, nu înseamnă neapărat că sunt şiiţi, fireşte. Şiiţii şi sunniţii sunt două şcoli separate. Când va veni Hazrat Mahdi (pacea fie cu el), deopotrivă şiiţii şi sunniţii îi vor jura credinţă doar lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Altfel spus, nu este vorba dacă şiiţii se fac sunniţi sau sunniţii, şiiţi.

În acord cu tradiţia islamică, ad-*Dajjal*, *se spune*, *va fi orb de un ochi şi va avea scris pe frunte cuvântul KUFR. Credeţi că acest lucru trebuie înţeles literal sau credeţi că*

aceste descrieri ar trebui înţelese într-o manieră simbolică şi spiritualizată?

Este adevărat că va fi orb de un ochi şi va pretinde că este divin (sigur, Allah este mai presus de aşa ceva), în ciuda faptului că este chior, dar este posibil să nu aibă scris pe frunte cuvântul *kafir* (necredincios).

Imaginaţi-vă cum ar fi dacă, în Israel, ar apărea un bărbat care ar pretinde că este divin şi Fiul lui Dumnezeu, care ar pretinde a fi Iisus *Cristos şi ar avea abilitatea să facă miracole puternice. Dacă acest bărbat ar pretinde că islamul nu este adevărul şi ar învăţa, în schimb, că Biblia nu a fost coruptă şi că creştinismul este adevărata religie, ar îndeplini acest om, în opinia dvs., cerinţele necesare pentru a fi văzut drept* ad-*Dajjal*?

În primul rând, cu permisiunea lui Allah, când va veni Profetul Iisus (pacea fie cu el), nimeni nu-l va confunda cu altcineva, datorită extraordinarei sale frumuseţi, străluciri, luminozităţi a credinţei, purităţi, maiestăţi, modestii şi onestităţi. îl vom cunoaşte şi recunoaşte numaidecât. La vremea venirii Profetului Iisus (pacea fie cu el), va mai apărea cineva care va pretinde că este Iisus şi care chiar va înfăptui miracole şi care va pretinde a fi Allah (Dumnezeu) însuşi (sigur, Allah este mai presus de aşa ceva). Persoana aceasta va produce multă dezbinare şi corupţie pe pământ, dar, cu voia lui Allah, Profetul Iisus (pacea fie cu el) va nărui miracolele false şi corupţia. El se va dizolva şi va dispărea precum sarea în apă. Dacă această persoană ar fi adevăratul Iisus (pacea fie cu el), ar preveni eradicarea minunilor sale. Adevăratul Iisus (pacea fie cu el) ar avea destulă putere ca să împiedice acest lucru. De aceea, se va vedea că nu este adevăratul Iisus. Iisus cel fals nu va avea tăria lui Iisus cel real (pacea fie cu el). Şi va deveni imediat evident care dintre ei este adevăratul Iisus (pacea fie cu el).

Iisus cel fals va avea, în orice caz, o înfăţişare anormală. Nu vei simţi nicio dragoste faţă de el. Allah îl va crea orb de un ochi pentru a fi identificat. Se poate spune, de pe faţa lui, că este un impostor, dezechilibrat şi agresiv. Adevăratul Iisus este frumos şi are doi ochi sănătoşi. Este înalt, roşcat, suplu în talie, cu o expresie inocentă, politicos şi cu o logică şi raţiune redutabile. El va fi recunoscut imediat drept adevăratul Iisus (pacea fie cu el), după limbajul lui onest, după curăţia lui, după dragostea lui de oameni, căldura, extraordinara lui inteligenţă şi fire paşnică. Şi va pune capăt tuturor miracolelor false ale lui Iisus cel impostor.

Pe scurt, nu va fi nicio greutate sau confuzie când vine vorba de recunoaşterea adevăratului Iisus (pacea fie cu el). Nu va exista nicio greutate în recunoaşterea oricăruia dintre ei. În versetul 185 al Surat al-Baqara, Allah cel Atotputernic spune: „Allah doreşte tihnă pentru tine. El nu doreşte dificultate pentru tine”. Într-un alt verset (Surat al-Baqara, 286), el spune: „Allah nu dă nimănui mai mult decât poate duce”. De aceea, adevăraţilor credincioşi le va fi foarte uşor să-l recunoască pe adevăratul Iisus, *insha’ Allah*.

Tradiţia islamică susţine că Iisus se va pogorî lângă Moscheea Albă din Damasc. Credeţi că nici acest lucru nu trebuie înţeles la propriu, ci mai curând simbolic?

Iisus (pacea fie cu el) se va coborî în Damasc, sau la Ierusalim, sau în Istanbul. În ḥadīth-uri sunt menţionate diverse locuri. S-ar putea să fie chiar în S.U.A. Când se va întoarce Profetul Iisus (pacea fie cu el), o va face ca o persoană foarte încântătoare, care nu are nicio amintire a propriului său trecut, purtând îmbrăcămintea şi încălţămintea vremii. Prin urmare, va învăţa limbi străine, Coranul, Tora şi Evangheliile. Va apărea într-o comunitate creştină care aminteşte de islam. El va fi musulman şi va

chema întreaga lume creştină la islam.

Aţi putea împărtăşi mai multe despre cum credeţi că se va petrece Uniunea Islamică, în anii ce vor veni?

Uniunea Turco-Islamică este una a dragostei, o uniune a inimilor, în care fiecare stat îşi va păstra propria identitate. Va avea o natură democrată şi seculară. Va respecta drepturile omului. Va stabili un mediu în care oameni de toate credinţele – creştini, evrei, budişti şi atei – să-şi poată exprima liber acele credinţe. Fundamentele ei vor fi dragostea, altruismul, ajutorul reciproc, compasiunea, toleranţa, înţelegerea şi reconcilierea. Uniunea Turco-Islamică se va opune tuturor mişcărilor care vor instiga la război şi conflict şi reprezintă o putere ce se opune tuturor evenimentelor ce stârnesc războaie. Odată cu fondarea Uniunii Turco-Islamice, America, Europa.

China, Rusia, Israelul şi, pe scurt, lumea întreagă, va putea să se relaxeze. Problema terorii va ajunge la sfârşit, accesul la materiile prime va fi garantat, ordinea economică şi socială va fi protejată şi conflictul cultural va fi în întregime eradicat. America nu va avea nevoie să-şi trimită trupele la o depărtare de mii de kilometri, Israelul nu va mai trăi în spatele zidurilor, naţiunile Uniunii Europene nu vor mai întâmpina obstacole economice, Rusia nu va avea probleme de securitate, iar China nu va mai avea dificultăţi legate de materiile prime. Odată cu fondarea uniunii, cheltuiala lumii occidentale cu apărarea va scădea. S.U.A. este cap de listă în ce priveşte cheltuielile militare, cu un buget de aproximativ 400 miliarde de dolari. Urmează apoi Rusia, cu 60 miliarde de dolari şi China, cu 42 miliarde de dolari. Uniunea Turco-Islamică va stabili un mediu de pace şi siguranţă mondială care va elimina orice conflict şi tensiune cu privire la lumea islamică. Ea va face ca multe dintre ţările lumii, nu

doar cele musulmane, să-şi reducă cheltuielile militare. Investiţiile în dezvoltarea armatelor şi a armamentelor vor fi, astfel, direcţionate către domenii precum educaţia, medicina, ştiinţa şi cultura. Uniunea Turco-Islamică va revigora comerţul şi va întări economia. Entitatea unică formată de ţările musulmane în sferele politice, economice şi culturale le va permite celor mai înapoiaţi să progreseze cu rapiditate, iar celor cu mijloacele şi infrastructura necesare să le folosească în maniera cea mai productivă. Creşterea economică va duce la creşterea investiţiilor în ştiinţă şi tehnologie. Odată cu creşterea economică, nivelurile educaţiei din uniune vor creşte în mod natural, iar societatea se va dezvolta în multe direcţii.

Cum bănuiţi că se va ridica Turcia ca lider al acestei uniuni?

Sunt multe informaţii în ḥadīth-uri despre Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) ce vorbesc despre faptul că naţiunea turcă va îndeplini o misiune foarte specială în vremurile din urmă. Istanbulul este notabil în ḥadīth-uri. Naţiunea turcă este cea mai potrivită, în termeni de valori morale şi natură, pentru această misiune, iar toţi cei pe care îi veţi întreba vor fi de acord cu acest lucru. Caracteristica naţiunii turce este aceasta: este o naţiune virtuoasă şi religioasă. Ea a fost dintotdeauna purtătoarea ştafetei islamului. O astfel de naţiune are dreptul să fie conducătoare. Se va achita în mod just de această funcţie şi va fi un lider excelent. Dar aceasta nu este o declaraţie a vreunui fel de superioritate rasială. Este imposibil pentru un musulman să facă o asemenea afirmaţie. Suntem slujitorii lui Allah. Superioritatea stă în *taqwa* (uimirea sau teama lui Allah, care inspiră pe cineva să fie în gardă şi să se păzească de acţiuni greşite şi să fie înfocat pentru acţiuni care sunt pe placul lui). Orice altceva duce la fanatism, infertilitate şi

răutate. Allah va răspunde oricui gândeşte aşa, iar rezultatul va fi catastrofal pentru el.

Când mă gândesc la o Uniune Turco-Islamică sub conducere turcă şi cu susţinerea statelor turcice, mă refer la valorile morale ale naţiunii turce. Allah a creat această naţiune să fie excelentă (sic) şi a însărcinat-o cu răspândirea dreptăţii către omenire şi lume. Este un lider înnăscut, o naţiune rezistentă în faţa suferinţei, necazurilor şi foamei; loială, curajoasă, religioasă, moral virtuoasă şi onestă. Poporul anatolian este foarte virtuos. Duceţi-vă în regiunea Mării Negre şi veţi fi uimiţi de valorile lor morale, sau în Anatolia. Duceţi-vă în zona de Sud-Est şi veţi fi uimiţi. Cuvintele nu pot descrie ospitalitatea, afecţiunea, respectul, bunătatea şi cinstea lor. Nu puteţi găsi aşa ceva nicăieri în altă parte. Pe scurt, mai întâi, Turcia îşi va asuma această îndatorire ca pe o moştenire a Imperiului Otoman. În al doilea rând, modelul islamului trăit în Turcia este exemplar. Concepţia raţională, iluminată şi onestă a islamului în Turcia, cald, tolerant şi câtuşi de puţin radical, este de cea mai mare importanţă. Aceasta este deopotrivă un excelent exemplu pentru lumea musulmană şi un model ideal, care va elimina toate îndoielile din minţile occidentalilor. În al treilea rând, toate relicvele sacre şi sfinte sunt în Turcia. În al patrulea rând, noi suntem în centru. Suntem într-un punct-cheie pentru conectarea statelor turcice şi a ţărilor islamice la Europa. Avem un potenţial foarte bine educat şi iluminat şi suntem zeloşi să ne asumăm slujba. Suntem foarte entuziaşti pentru aceasta. Nimeni altcineva nu este atât de înfocat ca noi.

Cum percepeţi că poporul şi liderii Iranului ar răspunde unei Uniuni Islamice condusă de Turcia? *Credeţi că ar accepta de* bunăvoie *un asemenea aranjament*?

Fraţii noştri iranieni sunt complet doritori. Dacă

Turcia ar propune azi acest lucru, ei s-ar învoi pe loc. Iran niciodată nu-şi va face griji pentru conducerea Turciei, lucru care reiese limpede din ultimele evenimente. După cum ştiţi, preşedintele Ahmadinejad a vizitat de curând Istanbulul, răstimp în care s-a rugat în spatele unui imam sunit, la Moscheea Sultanahmad. În declaraţia sa, a spus: „Mesajul politic pe care îl transmit aici este foarte important". Ce înseamnă faptul că un lider şiit se roagă în spatele unui imam sunit? înseamnă: „Dacă se înfiinţează Uniunea Turco-Islamică, eu îi voi accepta pe sunniţi, mă voi ruga în spatele sunniţilor şi voi accepta conducerea lor". Şi mai înseamnă: „Eu susţin Uniunea Turco-Islamică". Un alt eveniment important a fost întâlnirea oficialilor iranieni şi americani la Ankara, sub medierea Turciei. Iranul a afirmat că vrea ca Turcia să acţioneze ca intermediar şi şi-a exprimat chiar încântarea faţă de acest lucru. Asta înseamnă că ei au încredere în dreptatea, onestitatea, sinceritatea şi neutralitatea Turciei. Oamenii care au încredere în aceste lucruri vor avea încredere şi în conducerea turcă şi vor să fie în frunte. Pentru că fundamentul Uniunii Turco-Islamice va presupune şi salvarea Iranului. Va aduce siguranţă şi bunăstare islamului şi va elimina total orice tensiuni.

Odată ce se va institui califatul va fi acceptabil pentru ummah să declare război oricărei naţiuni care refuză să accepte islamul?

Conducerea care va apărea odată cu înfiinţarea Uniunii Turco-Islamice este una de natură spirituală, care va oferi un lider spiritual pentru întreaga lume islamică. Nu există îndoială asupra stabilirii unui califat, în sens istoric. Islamul nu este o religie a războiului şi a violenţei. Este o religie a păcii. Allah declară într-un verset al Coranului:

Voi care credeţi! Intraţi cu totul în islam. Nu călcaţi

pe urmele lui Satan. El vă este duşman declarat. (Surat al-Baqara, 208)

Nu există constrângere în islam. Acesta invită oamenii să adopte virtuţi morale, folosind doar dragostea, compasiunea şi vorbele bune. Musulmanii trebuie să lanseze invitaţii, nu să forţeze oamenii să accepte credinţa. Fiecare este responsabil de propriile sale dorinţe. Valorile morale coranice le cer musulmanilor să evite războiul şi toate formele de conflict şi să fie reconciliatori, rezolvând disputele prin negociere şi discuţie. La război, potrivit Coranului, trebuie să se recurgă doar atunci când este obligatoriu şi este o „obligaţie nedorită" să fie purtat în cadrul unor limite umane şi etice. Credincioşii întotdeauna preferă pacea şi reconcilierea când se ivesc probleme şi au o responsabilitate de a declara război doar în scopul autoapărării, în caz că sunt atacaţi de cealaltă parte. Alt verset descrie cum există oameni răi care încep războaie şi cum lui Allah nu-i plac astfel de oameni corupţi:

De fiecare dată când aprind focul războiului, Allah îl stinge. Ei năvălesc peste pământ corupându-l. Allah nu-i iubeşte pe cei ce corup. (Surat al-Maida, 64)

Trăsătura distinctivă a comunităţilor islamice este că sunt moderate şi echilibrate, folosind vorbe pline de bunătate pentru a le porunci oamenilor să facă binele şi să se ferească de rău. Scopul înfiinţării Uniunii Turco-Islamice este acela de a stabili un climat al păcii, în care dezacordurile să fie rezolvate pe calea reconcilierii şi prin mijloace raţionale. Când va fi instituită Uniunea Turco-Islamică, teroarea şi conflictele vor lua sfârşit în câteva clipe, iar toată lumea va trăi în pace.

Consideraţi că actuala prăbuşire economică mondială contribuie în mod pozitiv la ridicarea puterii islamice la nivel mondial?

O mare criză economică este unul dintre semnele

prevestitoare ale venirii lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Acest lucru este descoperit în ḥadīth-urile Profetului nostru (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea):

Înainte de venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) PIAŢA VA ÎNGHEŢA ŞI CÂŞTIGURILE VOR SCĂDEA. (*Portents of Doomsday* [Semnele prevestitoare ale Zilei Judecăţii], pag. 148)

Înainte de venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el), COMERŢUL ŞI DRUMURILE DINTRE NAŢIUNI VOR FI ÎNTRERUPTE şi conflictele dintre oameni vor creşte. (*Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi* al-*Muntazar*, pag. 39)

Toată lumea se va plânge de VENITURI MICI, iar bogaţii vor fi respectaţi pentru banii lor. (*Portents of Doomsday*, pag. 146)

Afacerile o vor duce rău. Toată lumea se va plânge: „Nu pot vinde nimic, nu pot cumpăra sau câştiga nimic”.

(*Portents of Doomsday*, pag. 152)

Această criză economică este unul dintre cele mai importante semne ale vremurilor sfârşitului şi, conform ḥadīth-urilor şi Coranului, va fi una de lungă durată. Sunt multe referinţe la vremurile de pe urmă în Surah Yusuf din Coran. Felul în care Profetul Yusuf (pacea fie cu el) a acordat mare importanţă agriculturii şi creşterii animalelor are şi un sens figurativ. De asemenea, accentuează numărul şapte. Criza a început în 2007, un an ce se sfârşeşte cu numărul 7, şi ar putea continua timp de şapte ani, până în 2014. În miezul crizei se află dobânzile ridicate, lipsa încrederii în Allah, teama – cu alte cuvinte, ideea că mâine se vor întâmpla nenorociri, economisirea banilor şi strângerea de bunuri, dorinţa de a nu cheltui, neajutorarea săracilor, nedistribuirea banilor şi o zgârcenie generală. Dacă banii ar fi distribuiţi, rezervele de bani ar fi activate şi producţia, stimulată. Dar când banii sunt reţinuţi, la fel se întâmplă şi cu bunurile, iar

producţia stagnează şi sistemul, ca întreg, moare. Asta izvorăşte din egoismul unora. Trebuie abolite dobânzile, iar ratele dobânzilor au scăzut, într-adevăr, până aproape de zero la sută în lume, per ansamblu. Banca Angliei a anunţat că se gândeşte să treacă la un sistem fără dobândă.

De asemenea, taxele trebuie reduse. Avem nevoie de o cerere mare pe piaţă, iar oamenii au nevoie să fie eliberaţi din această stare de panică. Altfel spus, trebuie să cheltuie banii pe care i-au pus la ciorap, iar acest lucru trebuie încurajat. În acest caz, piaţa va fi în mod automat revigorată, producţia va fi mai uşoară din cauză că ratele dobânzilor au scăzut, iar manufacturarea va fi mai uşoară cu taxe mai mici. Asemenea necazuri şi greutăţi sunt, desigur, mijloacele prin care oamenii se întorc către valorile morale religioase. Ele produc un climat de solidaritate, dragoste şi altruism. Este un bine în tot ce creează Allah şi este, de asemenea, multă înţelepciune în această criză. O parte bună ar putea fi aceea că oamenii se vor îndrepta către valorile morale religioase. Allah cunoaşte adevărul, *insha' Allah*.

Prin ce schimbări vor trece, în opinia dvs., Statele Unite ale Americii, în următorii zece ani?

Mă aştept ca America să devină mult mai religioasă în următorii zece ani. Dragostea de Profetul Iisus (pacea fie cu el) va creşte. Credinţa în creaţie va domina S.U.A. Ar putea să fie o contracţie în industrializare. S-ar putea şi ca dificultăţile economice să continue, dar este şi ceva bine în asta, *insha' Allah*.

În prezent, sunt diverse tratative de pace implicând Israelul şi alte părţi. Credeţi că Turcia va fi naţiunea care poate, în sfârşit, determina încheierea unui asemenea tratat de pace?

În ultima vreme, Turcia a urmat o politică foarte

activă şi de succes, *masha Allah*. Este un semn că Turcia va fi un element important, un lider, în politica viitoare a lumii. Întâlnirile dintre Siria şi Israel, paşii făcuţi pentru fondarea Alianţei Caucaziene, strângerea laolaltă în Istanbul a liderilor Pakistanului şi Afghanistanului şi toate evenimentele de acest gen dovedesc că Turcia va deschide drumul spre dragoste şi pace. Dar salvarea Siriei, a Israelului şi a Palestinei va fi făcută posibilă, în esenţă, prin fondarea Uniunii Turco-Islamice. Şi asta vor şi ei, de altfel. Israelienii de la conducere spun: „În vremurile Imperiului otoman, aţi guvernat regiunea cu zece soldaţi şi un sergent, în vreme ce noi suntem incapabili să o facem cu toate trupele noastre". Ei se uită înapoi la vremurile de demult ale otomanilor. Siria vrea în mod făţiş să se unească cu Turcia, iar dacă s-ar face o propunere oficială, Siria ar semna-o în mai puţin de o săptămână. Irakul este deja un râu de sânge. Dar dacă Turcia şi-ar asuma rolul unui frate mai mare, numaidecât ar deveni un adevărat loc ceresc. Problema ar fi cu totul rezolvată. Toată lumea vede asta. Delegaţii venind din Palestina propun întotdeauna acest lucru şi toţi îl cer. Jucarea rolului de frate mai mare de către Turcia a căpătat o importanţă crucială în regiune. Există un vacuum în regiune, un gol pe care doar Turcia este în măsură să-l umple. Iar aceasta este o datorie umană, etică şi religioasă. Este o îndatorire pe care Turcia o vrea. Când va fi fondată Uniunea Turco-Islamică, întregul Orient Mijlociu va fi un paradis; Israelul şi Palestina vor fi în tihnă şi cât de libere se poate. Va fi o salvare pentru popoarele Palestinei şi Israelului. Toţi vor fi eliberaţi de problema terorii şi a violenţei. Se vor ivi zorile unei ere de totală pace şi securitate. Iată de ce pot spune că fondarea Uniunii Turco-Islamice este chestiunea cea mai urgentă cu care se confruntă lumea.

Aţi avut vreodată ocazia să discutaţi credinţele dvs.

despre *Mahdi, Iisus şi Uniunea Islamică cu intelectualul turc Fethullah Gulen*? *Din câte ştiţi dvs., împărtăşiţi convingeri similare cu Gulen* despre *majoritatea acestor chestiuni*?

Nu-l cunosc personal pe Fethullah Gulen, deci n-am avut ocazia să stăm de vorbă faţă în faţă. Dar este o persoană cu totul respectabilă, gentilă, virtuoasă, modestă, politicoasă şi impecabilă. Asemenea tuturor sunniţilor, Fethullah Gulen vorbeşte despre Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) în termeni de dragoste şi bucurie, în lucrările şi comunicatele sale. El descrie felul în care Mahdi va apărea şi în care Profetul Iisus (pacea fie cu el) va reveni pe pământ. îi educă şi îi încurajează pe musulmani. De asemenea, este implicat în lucrări foarte bune, *masha Allah*.

Cum credeţi că ar răspunde prim-ministrul Erdogan acestor idei legate de Uniunea Islamică având Turcia într-un rol de conducere?

Prim-ministrul şi actualul guvern se luptă cu toată puterea lor pentru stabilirea Uniunii Turco-Islamice. Iniţiativa pentru înfiinţarea Uniunii Caucaziene, proiectele conductelor de petrol, proiectele căilor ferate, adoptarea de către Turcia a unui rol activ în Orientul Mijlociu şi problemele care se rezolvă sub conducerea Turciei sunt, toate, iniţiative luate în vederea stabilirii Uniunii Turco-Islamice. Acestea sunt, toate, iniţiative excelente (*şic*), foarte reuşite. Ele îşi vor accelera ritmul în viitor şi, prin voia lui Allah, Uniunea Turco-Islamică sub conducerea Turciei va fi fondată în următorii zece până la douăzeci de ani.

Conform anumitor ḥadīth-uri, Mahomed ar fi spus cândva că Turcia va fi cucerită a doua oară pentru islam prin mijloace paşnice. Cunoaşteţi pe cineva din sânul comunităţii islamice turce care să creadă că această

profeţie a fost sau este împlinită prin ridicarea partidului islamistă KP în Turcia?

Ḥadīth-urile descriu felul în care Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va captura Istanbulul cu *taqbir*, adică recitând numele lui Allah. Asta arată, încă o dată, că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va întări credinţa în Allah prin activităţi culturale şi intelectuale, că va fi implicat în creşterea în chestiuni de spiritualitate şi în întoarcerea oamenilor la valorile morale religioase, precum şi că valorile morale religioase vor predomina în lume pe această cale. Ştiţi când Fatih Sultan Mehmet a capturat Istanbulul, nu a vrut, la început, să participe la campanie, întrucât ḥadīth-urile spun că cel ce va cuceri Istanbulul va fi Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Apoi, s-a consultat cu profesorul său, Akshemsettin, care i-a spus*: „Mai întâi Mehmet va cuceri Istanbulul, iar Mahdi îl va cuceri după aceea, spiritualiceşte*" Altfel spus, cucerirea fizică a Istanbulului se va face prin Fatih, iar cucerirea lui spirituală, prin Mahdi. Fatih a pornit apoi în campania lui. Naţiunea turcă a fost dintotdeauna loială valorilor spirituale, o naţiune religioasă. Dar a existat o fortificare foarte evidentă în acest context, în ultimii ani. Munca intelectuală care a demolat darwinismul şi materialismul a jucat, bineînţeles, un rol major în asta. În anii 1970, nivelul credinţei în darwinism a fost foarte ridicat, în jur de 80 la sută. Astăzi, este exact pe dos. Turcia este ţara cu nivelul cel mai scăzut de credinţă în darwinism. Peste 90 la sută cred în creaţie.

Aţi afirmat că dvs. credeţi că atât Mahdi, cât şi Iisus sunt actualmente prezenţi pe pământ. Ce anume vă face să credeţi acest lucru?

Allah promite în versetul 55 din *Surat* an-*Nur că valorile morale* islamice vor triumfa asupra lumii. Multe alte versete transmit aceste veşti mult aşteptate. Sunt cam

trei sute de semne în ḥadīthuri privitoare la venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) spune că acestea se vor întâmpla unul câte unul, „precum mărgelele pe un şirag”. Iar acestea se tot întâmplă, cu adevărat, unul după unul, încă din anul 1400 (în *hegira*, 1979). O mulţime însemnată de semne prevestitoare s-au întâmplat deja. Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) spune că Afghanistanul va fi invadat, lucru care s-a întâmplat. Spune că Irakul va fi ocupat, ceea ce s-a întâmplat deja. Spune că în Kaaba se va vărsa sânge, şi aşa a fost. Spune că apele Eufratului vor seca, şi asta se întâmplă. Spune că vor fi eclipse de soare şi de lună la intervale de cincisprezece zile, în luna Ramadanului, şi aşa a fost. Spune că va fi un semn în soare, şi aşa a fost. Vorbeşte despre devastarea Bagdadului, după cum a şi avut loc. Ne dezvăluie despre criza economică, criză care are loc acum. Multe alte lucruri s-au petrecut, dar ce contează cu adevărat este că toate acestea s-au întâmplat într-un interval de douăzeci până la treizeci de ani. O fi fost Afghanistanul invadat şi Bagdadul devastat la vremea lor, în istorie, dar aceasta este prima dată când toate aceste evenimente se petrec în aceeaşi perioadă de timp, după cum descrie Profetul (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea). Asta înseamnă că ceva extraordinar se petrece.

Mă gândesc că venirea Profetului Iisus (pacea fie cu el) este şi ea foarte aproape. Profetul Iisus (pacea fie cu el) se va întoarce şi va fi primit bine, iubit şi acceptat, în zece până la douăzeci de ani, *insha Allah*. După aceea, *insha’ Allah*, lumea va fi foarte încântătoare, strălucitoare şi prosperă.

Potrivit tradiţiei islamice, în zilele de pe urmă, din Meca va apărea fiara. El va însemna frunţile tuturor adevăraţilor credincioşi. Care înţelegeţi dvs. a fi acest

„semn al fiarei”?

Dabbat al-Ardh [fiara ce vine din pământ] este unul din semnele prevestitoare care se vor petrece în vremea sfârşitului şi sunt multe ḥadīth-uri despre acest Dabbat al-Ardh, deşi unele sunt confuze şi s-ar putea să nu fie adevărate. Eu nu cred că acesta este un ḥadīth cu totul sănătos. Dar subiectul apare în Coran. În versetul 82 al Surat an-Narul, Allah spune: „Când Cuvântul este în mod just împlinit împotriva lor, noi vom scoate din pământ o Fiară care le va vorbi. Cu adevărat, omenirea nu a avut nicio certitudine cu privire la semnele noastre”.

Versetul descoperă faptul că Dabbat al-Ardh va apărea din pământ, în alte cuvinte că este un produs al pământului. El descrie o entitate care va vorbi oamenilor. Ḥadīth-urile spun că este capabil să străbată distanţe lungi dintr-un singur pas, să vorbească oamenilor şi să călătorească pretutindeni. Întrucât este un produs al pământului, va fi ceva făcut din minerale şi metale extrase din subteran, precum fier, cupru, zinc, cobalt şi crom. Aceste substanţe sunt componentele de bază ale actualelor computere. Vorbirea cu oamenii şi parcurgerea unor distanţe lungi într-un timp scurt este o referinţă la Internet. Mulţumită Internetului, este foarte lesne să accesezi sau să transferi informaţii, să vorbeşti cu oamenii şi să stabileşti o legătură cu ei. Şi tot mulţumită Internatului, oamenilor li se va spune despre Coran chiar şi mai rapid. În vremurile din urmă, Internetul va fi un mijloc important prin care valorile morale islamice ajung să domine lumea.

Va fi Mahdi capabil să aducă laolaltă toate religiile şi, dacă da, cum o va face?

Mahdi va aduce laolaltă cu dragoste oameni din toate credinţele şi din toate felurile de idei, îi va face să vadă părţile bune ale celuilalt prin consolidarea sentimentelor

lor de prietenie şi frăţie şi va avea grijă ca aceştia să se trateze unul pe altul cu înţelegere. Când va apărea Hazrat Mahdi (pacea fie cu el), dragostea va conduce lumea, iar oamenii îşi vor abandona toate sentimentele de ură şi mânie. În aşa de mare măsură încât ḥadīth-urile descriu cum până şi peştii mării şi păsările văzduhului vor fi mulţumite de mediul de frumuseţe şi dragoste în a cărui realizare Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va fi implicat, şi că dragostea faţă de Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va coborî în inimile tuturor. Dragostea sinceră pe care oamenii o nutresc pentru Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) îi va influenţa şi îi va face să aibă încredere unii în alţii, cu dragoste, afecţiune şi compasiune.

Cariera şi viaţa lui Mahomed, precum şi aceea a primilor săi urmaşi, este, incontestabil, una care implică multă vărsare de sânge, asasinate şi războaie de agresiune. Viziunea dvs. cu privire la Mahdi este una a unei ascensiuni paşnice şi non-violente la putere, precum şi a unei domnii paşnice. Şi totuşi, nu pot să nu mă întreb cum va putea Mahdi să realizeze ceea ce Mahomed însuşi nu a fost în stare? Va conduce Mahdi într-o manieră superioară chiar şi celei a lui Mahomed?

Revelarea Coranului Profetului nostru (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) a durat 23 de ani. În primii 13 ani, musulmanii trăiau ca minoritate în sistemul idolatru din Meca şi erau supuşi unei opresiuni enorme. Mulţi erau torturaţi fizic, unii au fost ucişi, majoritatea au fost jefuiţi de bunurile şi casele lor şi erau supuşi în mod constant la insulte şi calomnii. Cu toate acestea, musulmanii nu au recurs la război, ci întotdeauna i-au invitat pe idolatri la pace. Când presiunea la care erau expuşi de către idolatri a ajuns de nesuportat, musulmanii au migrat în cetatea Yathrib (cunoscută mai târziu ca Medina), unde era un climat mai liber şi mai prietenos, şi

şi-au stabilit propria administraţie acolo. Chiar şi după ce şi-au consolidat astfel propria ordine politică, tot nu au purtat războaie cu idolatrii din Meca. Când au făcut-o, a fost întotdeauna pe motiv de autoapărare. Valorile morale superioare demonstrate de Profet (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) şi de tovarăşii lui în timpul acestor războaie inevitabile au rămas în istorie drept cu totul exemplare.

De pildă, cutuma arabă dicta ca oricine era luat prizonier în luptă să fie ucis. Din cauza poruncilor revelate de Allah, însă, Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) a ordonat ca prizonierii să fie trataţi bine şi ca musulmanii să-şi împartă hrana cu ei. Aceste trăsături ale credincioşilor sunt revelate în versetul 8 al Surat al-Insan: „Ei oferă hrană, în ciuda dragostei lor pentru ea, celor sărmani şi orfanilor, şi captivilor". Tot ce li s-a cerut prizonierilor a fost, dacă puteau, să-i înveţe să scrie şi să citească pe acei musulmani care nu ştiau să o facă. Dreptatea, curajul şi determinarea musulmanilor au fost decisive în convertirea multor triburi arabe la islam; altfel spus, islamul s-a răspândit nu prin război, ci prin virtuţile morale şi *taqwa* de care au dat dovadă musulmanii. Un alt exemplu a avut loc în timpul cuceririi Meccăi. Armata islamului a pornit să cucerească Meca în anul 630 d.Hr. Idolatrii din Meca erau îngroziţi că musulmanii aveau să se răzbune pe ei pentru opresiunea pe care o arătaseră faţă de aceştia. Potrivit cutumei arabe, toţi cei de sex masculin ai unui trib înfrânt în război erau trecuţi prin sabie, iar femeile şi copiii, înrobiţi. Idolatrii din Meca au fost convinşi că asta avea să se întâmple şi cu ei. Dar Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) a declarat să nu fie trataţi cu o astfel de răzbunare şi nimeni să nu fie forţat să se facă musulman.

Această măreaţă iertare şi toleranţă a atras şi atenţia

istoricilor occidentali. De pildă, Michael Sells, de la Universitatea Haverford, descrie această virtute morală superioară a Profetului (Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea pacea) spunând că, atunci când a ajuns la Meca, dincolo de faptul că nu a purces la o răzbunare sângeroasă, i-a îmbrăţişat pe locuitorii Meccăi, care făceau război cu el şi se chinuiau să-l omoare de trei ani. Sells mai adaugă şi că această atitudine a stârnit o mare admiraţie printre oamenii vremii şi conchide că, din acest motiv, în întemeierea unei religii a existat o măreaţă bunăvoinţă, o extraordinară amabilitate şi compasiune (*Islam Empire of Faith*; *An Empires Special*, PBS Home Video).

Un autor creştin numit dr. David Reagan tocmai a publicat un review foarte critic al câtorva din lucrurile scrise de mine. În critica lui, pretinde că sunt „foarte înşelător" când afirm că credinţa în Mahdi nu este exclusiv a şiiţilor, ci şi a unei părţi însemnate dintre sunniţi. Dr. Reagan declară apoi că sunniţii nu îl aşteaptă pe Mahdi. Ce i-aţi spune dvs. dr. Reagan? Din experienţa dvs., cât la sută dintre sunniţi cred, în general, în Mahdi?

Potrivit credinţei sunite (în şcolile Hanafi, Hanbali, Shaft! şi Maliki), este un articol de credinţă absolut şi unanim că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va veni, că Profetul Iisus (pacea fie cu el) va coborî din cer şi va insista ca Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) să acţioneze ca imam al său. Este perfect normal pentru cei care nu sunt sunniţi şi care resping ḥadīth-urile să nege şi venirea Profetului Iisus (pacea fie cu el) şi credinţa în Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Dar niciunul dintre *ulama* (erudiţii) sunniţi nu au respins vreodată venirea Profetului Iisus şi a lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei), ci toţi au căzut de acord, în unanimitate, asupra subiectului, vreme de sute de ani. Erudiţii noştri sunt în „deplin acord" în transmiterea acestui adevăr către musulmani. De exemplu,

marele Imam Abu Hanifa, fondatorul şcolii mele, revelează că venirea Profetului Iisus şi apariţia lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei) sunt chestiuni „care nu este cu putinţă să fie tăgăduite”.

Apariţia lui Dajjal şi a lui Gog şi Magog, răsăritul soarelui în Vest, coborârea din cer a Profetului Iisus (pacea fie cu el) şi toate celelalte rapoarte vrednice de crezare ale semnelor prevestitoare ale Zilei Judecăţii sunt adevărate şi inevitabile. Mai sunt şi alte semne prevestitoare ale Zilei de Apoi, ca acela al venirii lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Toate aceste evenimente raportate în relatări vrednice de crezare sunt adevărate şi se vor întâmpla (în traducerea lui Fiqhi Aqbar, *The Great Imam Abu Hanifa*, editată de Ali Riza Kaşeli, pag. 99).

Marele Imam Abu Hanifa, fondatorul şcolii mele, Imam Hanbal, fondatorul şcolii Hanbali, Imam Malik, fondatorul şcolii Maliki, şi Imam Shafi, fondatoul şcolii Shafi i, au declarat cu toţii că Profetul

Iisus (pacea fie cu el) va reveni pe pământ şi că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va apărea. Aceşti imami ai celor patru şcoli sunite sunt toţi prezentatori ai legii islamice. În plus, toţi marii eruditi islamici au spus că valorile morale islamice vor predomina în lume în vremurile sfârşitului, că Profetul Iisus (pacea fie cu el) se va întoarce şi că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va apărea. Musulmanii sunniţi, urmând calea acestor mari învăţaţi, cred, în chip firesc, în venirea lui Hazrat Mahdi şi a Profetului Iisus (pacea fie cu ei). Este imposibil ca vreun sunit să creadă sau să afirme altceva.

Bibliografie

Abdullah, Mohammad. *Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday*. New Delhi: Adam, 2004.

Ahmed, Akbar. „Islam Under Seige”, *The Globalist*, July 20.

2003, http://www.theglobalist.com/DBWeb/printătorvld. aspx? Story! d = 3319.

Al-Araby, Abduallah. *The Islamization of America*. Los Angeles: The Pen vs. the Sword, 2003.

„Lying în Islam". *Islam Review*, available online at http://

www.islamreview.com/articles/lying. shtml.

Al-Buti, Dr. Muhammad Said Ramadan. *Jurisprudence* în *Muhammad's Biography*, 7th ed., 134, http://www.secularislam.org/ iihad/exegesis.htm

Al-Misri, Ahmad ibn Naqib. *The Reliance of the Traveller and Tools of the Worshipper, a Classic Manual of Islamic Sacred Law*. Translated by Noah Ha Mim Keller. Beltsville, Maryland: Amâna Publications, revised 1994.

Al-Sadr, Muhammad Baqir, and Murtada Mutahhari. *The Awaited Savior*. Karachi: Islamic Seminary Publications.

Amâni, Ibrahim. *Al-Imam Al-Mahdi*: *The Just Leader of Humanity*. Translated by Dr. Abdulaziz Abdulhussein Sachedina. Qum, Iran: Anasaryan Publications, 1997, available online at: http://al-islam.org/mahdi/nontl/Toc.htm.

Armstrong, Karen. *Muhammad*: *A Biography of the Prophet*. New York: HarperCollins Books, 1993.

At-Tabari. *The History of* at-*Tabari* (*Ta rikh aârasul wa l-muluk*). Vol. 11, *The Challenge to the empires*. Translated by K.Y. Blankinship.

SUNY series în Ne-ar Eastern Studies, Bibliotheca Persica. Albany: State University of New York Press, 1993, p. 44 – 45 as quoted în http://www.muhammadanism.com/Islam/islam beheading. pdf.

Boyer, Paul. *When Time Shall Be No More*: *Prophecy Belief* în *Modern American Culture*. Cambridge: Belknap

Press, 1994.

Brother Andrew. *Light Force*. Grand Rapids: Fleming H. Revell, 2004.

Chesler, Phyllis. *The New antisemitism*. Jossey Bass, 2003.

Duin, Julia. „Beheadings Allowed by Islam but Only în Extreme Situation". *Washington Times*, June 24, 2004.

Elliot, Michael. „The Semiotics of Saddam". *Time Magazine*, December 29, 2003.

Farah, Joseph. „Islamic Terror.com? Muslim Web sites în West Defend Bin Laden, Call for 5th Column!" *World NetDaily*, November 13, 2001.

Gabriel, Mark A. *Islam and the Jews, The Unfinished Battle*. Lake Mary, Florida: Charisma House, 2003.

Jesus and Muhammad. Lake Mary, Florida: Charisma House.

2004.

Gâlerest, John. *Jesus to the Muslims*. Benoni, Republic of South Africa: 1986. Graham, Dee L.R., Edna Rawlings, and Nelly Rimini. „The Stockholm Syndrome: Not Just For Hostages". Available at http://www.yahoodi.com/peace/Stockholm. htmihowwel.

Guillaume, A. *The Life of Muhammad*. New York: Oxford University Press, 2001.

Henry, Matthew. *Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible*. Henrickson, 1991.

Hitchcock, Mark. *The Coming Islamic Invasion of Israel*. Sisters, Oregon: Multnomah, 2002.

Hogan, Susan. „Drawn to Islam". *Dallas Morning News*, November 3, 2001.

Izzat, Muhammad ibn and Muhammad Arif. *Al Mahdi and the end of Time*. London: Dar Al-Taqwa, 1997.

Jenkins, Phillip. *The Next Christendom, The Coming of Global Christianity*. New York: Oxford University Press,

2002.

Josephus, Flavius. *Wars of the Jews*, *The New Complete Works of Josephus*. Translated by William Whiston. Paul L. Maier, Kregel Academic & Professional, 1999.

Joyner, Rick. *Shadows of Things to Come*. Nashville: Thomas Nelson.

2001.

Kabbani, Shaykh Muhammad Hisham. *The Approach of Armageddon*? *An Islamic Perspective*. Canada: Supreme Muslim Council of America, 2003.

Kathir, Ibn. *The Signs Before the Day of Judgement*. London: Dar Al-Taqwa, 1991.

Kelani, Abdulrahman. *The Last Apocalypse*, *An Islamic Perspective*. Fustat, 2003.

Khaldun, Ibn. *The Muqaddimah*. Translated by Franz Rosenthal. New York: Pantheon Books, Inc., 1958.

Mallouhi, Christine A. *Waging Peace on Islam*. Downers Grove, IL: Intervarsity, 2000.

Massie, Mychal. „Peaceful Religion Is Not Spelled I-s-l-a-m". *World NetDaily*, May 25, 2004.

McDowell, Bruce A. and Anees Zaka. *Muslims and Christians* at *the Table*. Phillipsburg, NJ: P & R Publishing, 1999.

Mostaghim, Rămân. „Ruling Shiites Influence Eroded by Other Faiths". Inter Press Service News Agency, May 5, 2004.

Pawson, David. *The Challenge of Islam to Christians*. London: Hodder and Stoughton, 2003.

When Jesus Returns. London: Hodder and Stoughton, 1995.

Philips, Abu Ameenah Bilal. *Ad-Dajjal*, *the Antihrist*. Alexandria: Soundknowledge Audio Publishers, 2001.

Pipes, Daniel. „CAIR: Moderate Friends of Terror".

New York Post, April 22, 2002.

„The Danger Within: Militant Islam în America".

Commentary Magazine, November 2001.

R'ad, Kamran. *Freemasons and Dajjal*. London: Islamic Academy, 2003.

Rubin, George E. „Letters". *Commentary Magazine*, May 2000.

Sachedina, Abdulaziz Abdhulhussein. *Islamic Messianism, the idea of the Mahdi în Twelver Shi ism*. Albany: State University of New York, 1981.

Shah, Mufti Mohammad and Mufti Mohammad Rah Usmani. *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*. Karachi: Darul Ishat, 2000.

Shahid, Samuel. *The Last Trumpet*: *A Comparative Study of Christian-Islamic Eschatology*. U.S.: Xulon Press, 2005.

Shoebat, Walid. *Why I Left Jihad*. U.S.: Top Executive Media, 2005.

Taheri, Amir. „Chopping Heads". *New York Post*, May 14, 2004.

Thacktson, Wheeler M., ed. and trans. *The Baburnama-Memoirs of Babur*, *Prince and Emperor*, New York: Oxford University Press, 1996, 188; quoted în Andrew Bostom, „The Sacred Muslim Practice of Beheading". *Front Page Magazine.com*, May 13, 2004.

Tyan, E. „Jihad". *Encyclopaedia of Islam*. 2nd ed. Leiden: Brill, 1965.

Unger, Merrill F. *Beyond The Crystal Ball*. Chicago: Moody Press, 1974.

Van Kampen, Robert *The Sign*. Wheaton, IL: Crossway, 1992.

Van Natta, Patrick E. and Don Van Natta Jr. „Militants în Europe

Openly Call for Jihad and the Rule of Islam". *New*

York Times, April 26, 2004.

Veliankode, Sideeque M.A. *Doomsday Portents and Prophecies*. Scarborough, Canada, 1999.

Whittell, Giles, „Allah Came Knocking at My Heart”, *Times*, January 7, 2002.

Wilgoren, Jodi. „Islam Attracts Converts by the Thousands, Drawn Before and After Attacks”. *New York Times*, October 22, 2001.

Yahya, Harun. *Jesus Will Return*. London: Ta Ha, 2001.

The end Times and the Mahdii. Clarkesville: Katoons, 2003.

Zwemer, Samuel S. *Islam and the Cross*: Selections from „The Apostle to Islam”. Edited by Roger S. Greenway. Phillipsburg: P & R Publishing, 2002.

Zubair Ali, Mohammed Ali Ibn. *Signs of Qiyamah*. Translated by M. Afzal Hoosein Elias. New Delhi: Abdul Naeem, 2004. Available online at http://members. cox. net/arshad/qiyaama.html.

EDITURA
SOLI DE-O GLORIA

Îţi punem la dispoziţie resurse care să te încurajeze să te dezvolţi în viaţa spirituală, precum şi să te adânceşti mai mult în ceea ce înseamnă mişcarea globală de rugăciune.

www.editura solideogloria.ro editura solideogloria.ro
Tel. 0728 – 878.087

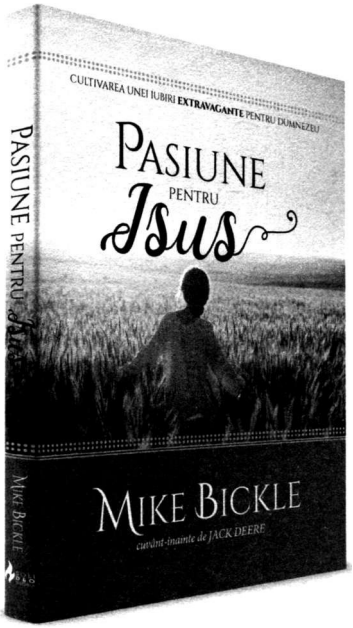

PASIUNE PENTRU IISUS
de Mike Bickle

Pentru a experimenta înnoirea spirituală şi libertatea, noi trebuie să avem o înţelegere mai profundă cu privire la ceea ce simte Dumnezeu pentru noi şi să fim fascinaţi de frumuseţea şi iubirea Lui faţă de noi. Asemenea împăratului David, vom descoperi adevărul despre inima lui Dumnezeu şi vom reuşi să trăim cum a trăit David, împlinind chemarea lui Dumnezeu în generaţia noastră.

Pasiune pentru Iisus ne vorbeşte despre legătura puternică şi concretă dintre cunoaşterea adevărului despre ceea ce simte Dumnezeu pentru tine şi trăirea unei vieţi pline de pasiune pentru El. Atunci când Duhul Sfânt doreşte să trezească în inima ta dragostea faţă de Iisus, El îţi descoperă afecţiunea Lui pentru tine. Dumnezeu este bun şi afectuos. Întrebarea este cât de multă intimitate cu Dumnezeu îţi doreşti tu? Cât de pasionat de Iisus vrei să

fii?

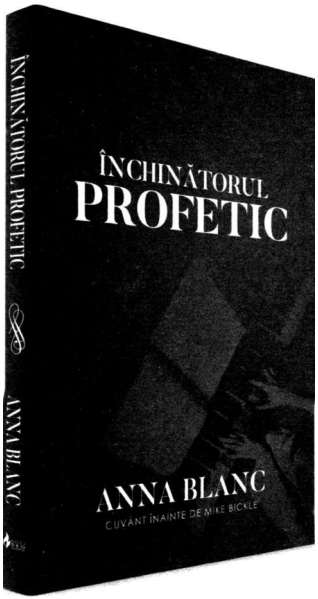

ÎNCHINĂTORUL PROFETIC

de Anna Blanc închinătorul profetic este o resursă destinată echipării cântăreţilor profetici şi încurajării lor în chemarea pe care o au. Această carte are o abordare instructivă, dar cuprinde, în acelaşi timp, şi exemple din experienţa personală a Annei Blanc, dobândită în anii petrecuţi ca închinător profetic şi lider de închinare în cadrul Internaţional House of Prayer. Atinge, de asemenea, şi chestiuni practice ale inimii, oferind îndrumări cu privire la dezvoltarea pe plan muzical, vocal, dar şi la aprofundarea în cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu. Această resursă bogată în instrucţiuni şi, totuşi, uşor abordabilă se adresează oricărui cântăreţ şi lider de închinare care este implicat, sau doreşte să se implice, într-o casă de rugăciune sau într-o echipă de închinare.

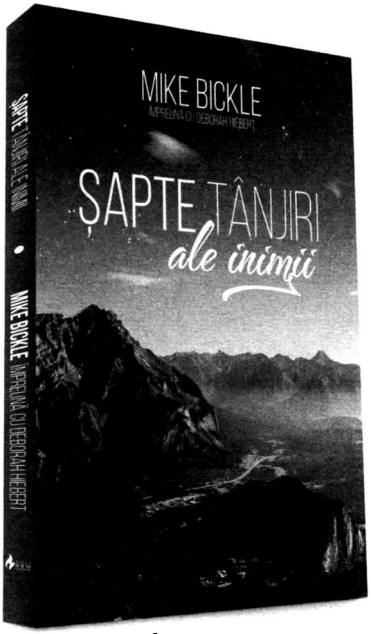

ŞAPTE TÂNJIRI ALE INIMII

de Mike Bickle împreună cu Deborah Hiebert

Dumnezeu a pus tânjiri deosebite în inima fiecărei persoane. Tânjim după frumuseţe, după măreţie, fascinaţie, intimitate. Cu toţii tânjim să ştim că ceilalţi se bucură de noi, tânjim să fim dedicaţi din toată inima şi să avem un impact profund şi de durată. Mulţi dintre noi am fost învăţaţi să respingem astfel de tânjiri. Ni s-a spus că ele nu vin de la Dumnezeu. Problema însă nu stă în aceste tânjiri – ele sunt de la Dumnezeu şi nu pot fi negate. Problemele se ivesc atunci când încercăm împlinirea acestor tânjiri legitime prin mijloace greşite.

Numai Dumnezeu ne poate împlini tânjirile care tot de la El vin. Numai Dumnezeu poate împlini cu adevărat cele mai profunde tânjiri ale inimii noastre. Atunci când înţelegem că tânjirile noastre sunt bune şi că Dumnezeu doreşte să le împlinească, descoperim libertatea şi

bucuria.

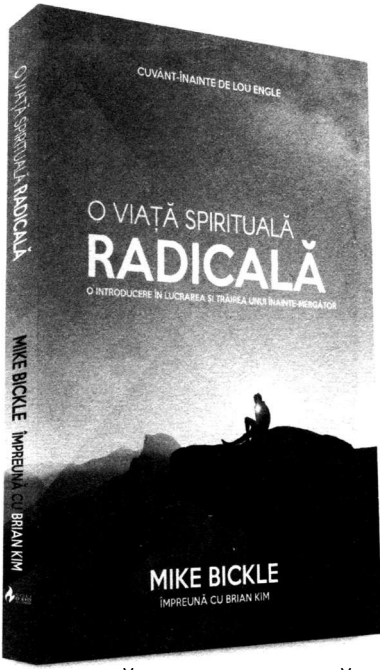
CUVÂNT-ÎNAINTE DE LOU ENGLE
O VIAȚĂ SPIRITUALĂ RADICALĂ
O INTRODUCERE ÎN LUCRAREA ȘI TRĂIREA UNUI ÎNAINTE-MERGĂTOR
MIKE BICKLE
ÎMPREUNĂ CU BRIAN KIM
O VIAȚĂ SPIRITUALĂ RADICALĂ
MIKE BICKLE
ÎMPREUNĂ CU BRIAN KIM

O VIAŢĂ SPIRITUALĂ RADICALĂ

O introducere în lucrarea şi trăirea unui înainte-mergător de Mike Bickle împreună cu Brian Kim în cartea *o viaţă spirituală radicală*, Mike Bickle şi Brian Kim lansează o chemare profetică pentru Biserica din această generaţie. Această chemare profetică este susţinută prin şapte angajamente practice pentru o viaţă plină de pasiune pentru Iisus şi de putere a Duhului Sfânt. Aceşti paşi practici au fost, de-a lungul veacurilor, un element-cheie pentru creşterea spirituală a credincioşilor şi sunt necesari celor care nu se vor mulţumi decât cu o trăire radicală pentru Dumnezeu.

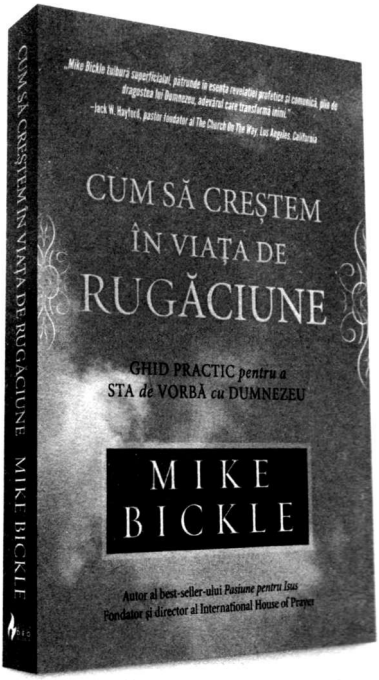
„Mike Bickle îmbină superficialul, pătrunde în esență revelației profetice și comunică, plin de dragostea lui Dumnezeu, adevărul care transformă omul."
—Jack W. Hayford, pastor fondator al The Church On The Way, Los Angeles, California
CUM SĂ CREȘTEM ÎN VIAȚA DE RUGĂCIUNE
GHID PRACTIC pentru a STA de VORBĂ cu DUMNEZEU
MIKE BICKLE
Autor al best-seller-ului Pasiune pentru Isus
Fondator și director al International House of Prayer
CUM SĂ CREȘTEM ÎN VIAȚA DE RUGĂCIUNE MIKE BICKLE

CUM SĂ CREŞTEM ÎN VIAŢA DE RUGĂCIUNE

Ghid practic pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu de Mike Bickle

Rugăciunea este o chemare măreaţă şi un privilegiu extraordinar. Arunci când eşti un om al rugăciunii, împlineşti cea mai importantă chemare a vieţii tale. Gândeşte-te puţin: poţi sta de vorbă cu Dumnezeul Uâiaaim, având certitudinea nu doar că te ascultă cu atenţie şi plin de aâvrisy d îţi şi răspunde – descoperindu-şi inima faţă de tine, dându-ţi râiinare. binecuvântându-te în circumstanţele tale şi multe altele.

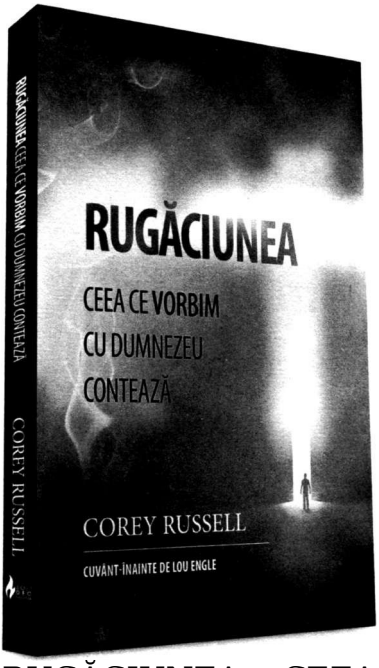

RUGĂCIUNEA – CEEA CE VORBIM CU DUMNEZEU CONTEAZĂ

de Corey Russell

Ştiai că, în acest moment, lucrarea pe care o înfăptuieşte Iisus în cer este mijlocirea? Iisus este un Mijlocitor şi toţi credincioşii sunt invitaţi să fie parte a acestei înalte chemări în Cristos. *În Rugăciunea – ceea ce vorbim cu Dumnezeu contează*, Corey Russell ne invită să îmbrăţişăm această identitate într-un mod proaspăt, arătându-ne în Biblie şi în istorie, precum şi în ceea ce lucrează Dumnezeu în zilele noastre, că ceea ce conversăm cu Dumnezeu contează cu adevărat.

În 17 septembrie 2005, președintele recent ales al Iranului, Mahmoud Ahmadinejad, a luat cuvântul în Adunarea Generală a Națiunilor Unite din New York. La finalul cuvântării sale, Ahmadinejad s-a rugat în public, cerându-i lui Allah să grăbească venirea misterioasei figuri mesianice – cunoscută drept Mahdi. Jurnaliștii și eruditii s-au străduit apoi să înțeleagă ce vrea să însemne lucrul acesta.

Această carte provocatoare examinează în detaliu cine este Mahdi, potrivit credinței islamice, precum și multele asemănări izbitoare dintre el și Anticristul biblic. După multe studii și cercetări teologice, autorul creștin Joel Richardson aduce argumente convingătoare ce dovedesc faptul că Anticristul, religia pe care el o promovează, precum și împărăția lui se vor ridica mai degrabă din inima Orientului Mijlociu, decât din Europa, așa cum au presupus până acum eruditii din domeniul profețiilor.

Este posibil ca Mahomed să fi fost inspirat de puteri ale întunericului, și nu de îngerul Gavril, după cum pretind musulmanii? Descoperiți în această carte profețiile lui Mahomed referitoare la revenirea lui Isus Hristos și lăsați examinarea de față să vă deschidă ochii asupra modului în care profeția biblică și cea islamică intră în coliziune, scoțând la iveală o imagine înspăimântătoare a unui viitor foarte posibil. O carte care trebuie citită de oricine dorește să înțeleagă mai bine profeția biblică, islamul și implicit forțele care pregătesc scena ultimei ciocniri a ideologiilor și civilizațiilor.

„O abordare sănătoasă, responsabilă. O prezentare oportună a escatologiei biblice. Anticristul islamic prezintă o paradigmă captivantă care îți va influența profund perspectiva cu privire la vremurile din urmă."
***Jeremy Ray**, pastor senior la Old Washington United Methodist Church, Ohio*

„Această carte ne oferă o optică nouă asupra profeției biblice, în lumina evenimentelor actuale, când asistăm la intensificarea fundamentalismului islamic. Pe lângă faptul că Joel face o analiză clară a doctrinelor și practicilor islamice care sunt relevante pentru profeția biblică despre vremurile din urmă, interpretarea pe care o dă profeției biblice este una solidă – care respectă toate regulile hermeneuticii."
***Walid Shoebat**, fost terorist palestinian, autor al cărții*
Why I Left Jihad [De ce am părăsit Jihadul]

„Joel Richardson face o importantă analiză a islamului și a figurii mesianice a islamului. Această carte are un rol important în recunoașterea împlinirii, în zilele noastre, a profețiilor biblice referitoare la vremurile din urmă și a rolului pe care îl joacă islamul în acestea."
***Reza F. Safa**, fost musulman radical, autor al cărții*
Inside Islam [În interiorul islamului]

SOLI DEO GLORIA

9 786069 365090